

ДИЙН КУНЦ

ТОНОВЪТ

ДИЙН КУНЦ ПАНАИРЪТ

Превод: Ирина Димитрова

chitanka.info

Панаирът непрестанно пътува от град на град и предлага своите вълнуващи и страховити забавления. Ейми и Джоуи — две деца завладени от неговата магия — нямат и представа, че тук са скрити тайните на майка им и че отмъщението за чужди престъпления ги чака в безобидния фантастичен свят на...

ПАНАИРЪТ

Дийн Кунц — един от най-талантливите майстори на трилъра е роден и отраснал в бедно семейство. На двадесет години печели наградата за фантастика „АТЛАНТИК МЪНТЛИ“ и оттогава животът му се променя. Седемнадесет негови романа се нареждат на първо място в международните класации за бестселъри, а в света има продадени повече от седемдесет милиона екземпляра негови книги. Живее в Калифорния заедно със съпругата си Герда.

Посвещавам тази книга на Мериън Буш и Франк Скафати, двама души, по-слънчеви от слънцето на Калифорния.

Силата, смелостта и самоувереността нарастват след всяко преживяване, при което заставаши срещу лицето на страха. Можеш да си кажеш: „Преживях този ужас. Ще се справя и с онова, което ми предстои.“ Би извършил и неща, на които иначе смяташ, че не си способен.

Анна Рузвелт

Всички щастливи семейства си приличат; всяко нещастно семейство е нещастно по своему.

Лев Толстой

Не се обръщай назад. Нещо може да те настигне.

Сатчъл Пайдж

ПРОЛОГ

Елън Стрейкър седна на малката кухненска масичка във фургона и се заслуша в нощния вятър. Опита се да не обръща внимание на странното драскане, което се дочуваше откъм плетената бебешка люлка.

Високите дъбове, кленове и брези се люшкаха в тъмната горичка, където бе паркиран фургонът. Листата шумоляха като колосани черни поли на вещици. Вятърът се спускаше от плътно покритото с облаци небе на Пенсилвания, напластяваше августовския мрак между дърветата, леко люлеейки фургона, стенеше, шепнеше, въздишаше, натежал от мириса на приближаващия дъжд. Подемаше врявата от разположения наблизко пътуващ панаир, разкъсваше звуците сякаш бяха ефирен воал и промушваше съдраните нишки на шума през мрежата на отворения прозорец над кухненската маса.

Въпреки непрестанния вой на вятъра, Елън долавяше тихите жални звуци откъм люлката в далечния край на дваисетфутовия фургон. Стържение и скърцане. Скрибуцане. Сухо прашене. Шепот като шумолене на хартия. Колкото повече се опитваше да не обръща внимание на странните звуци, толкова по-ясно ги чуваше.

Чувстваше се леко замаяна. Сигурно от уискито. Обикновено не пиеше, но през изминалия един час бе изгълтала четири чаши бърбън. А може да бяха и шест. Не си спомняше точно колко пъти ходи да вземе бутилката.

Взря се в треперещите си ръце и се зачуди дали е достатъчно пияна, та да стори нещо на бебето.

Светкавица раздра тъмния хоризонт и страховит гръм отекна в далечината.

Елън бавно се обърна към люлката, която тънеше в полумрака до леглото, и страхът ѝ премина в гняв. Мразеше съпруга си Конрад, мразеше себе си, задето се забърка в това. Но най-много мразеше бебето, защото то бе отвратително, неопровержимо доказателство за нейния грях. Искаше да го убие — да го умъртви, да го зарови и да

забрави, че изобщо някога е съществувало — но знаеше, че трябва да е безпаметно пияна, за да отнеме живота на едно дете.

Вече бе почти готова.

Тя енергично се изправи и приближи до кухненския умивалник. Пусна водата, изсипа полуразтопените ледени кубчета от чашата си и я изплакна.

Въпреки шума на водата, изливаща се в металния умивалник, Елън все още чуваше бебето. Как съска. Как дращи с малките си пръстчета по плетените стени на люлката. Опитва да се измъкне навън.

Не. Явно си въобразяваше. Невъзможно бе да чува тези тъй тихи звуци през шуртенето на водата.

Тя спря чешмата.

За момент светът ѝ се стори потънал в съвършена гробна тишина. После отново дочу шепота на вятъра, понесъл изкривените звуци от латерна, на която някой свиреше на централната алея на панаира.

После откъм люлката отново се дочу дращене, скърцане.

Изведнъж детето изплака. Внезапен, дразнещ писък, един-единствен яростен крясък, издаващ нетърпение и гняв. После настъпи тишина. За няколко секунди бебето застина напълно неподвижно, сетне отново поднови неспокойното си мятане.

С треперещи ръце Елън сложи в чашата си нови кубчета лед и си наля още бърбън. Не възнамеряваше да пие повече, но писъкът на детето бе като неочаквана огнена вълна, която изпепели обгърналата я алкохолна мъгла. Отново беше изтрезняла и страхът бързо завладя пробуденото ѝ съзнание.

Макар нощта да бе гореща и влажна, младата жена потрепери.

Вече не бе в състояние да убие детето. Не ѝ достигаше смелост дори да приближи до люлката.

Но трябва да го направя, помисли си тя.

Върна се на пейката, опасваща кухненската маса, седна и отпи от уискито, опитвайки да си възвърне смелостта, която нарастваше заедно с алкохолното опиянение — единственият начин, по който можеше да се сдобие със смелост.

Твърде млада съм, за да нося този товар, простена нечуто тя. Нямам сили да се справя с него. Признавам го. Господ да ми е на помощ, просто нямам сили.

На двайсет години Елън Стрейкър бе не само твърде млада, за да бъде хваната в капана на мрачното бъдеще, което се очертаваше пред нея; беше също така прекалено хубава и жизнена, за да бъде обречена на живот, белязан с непрестанна душевна болка и смазваща отговорност. Тя бе стройно красиво момиче, пеперуда, която никога не бе имала възможност да разпери криле. Косата ѝ бе тъмнокестенява, почти черна; както и огромните ѝ очи; естествената руменина на страните ѝ прекрасно подходеше на матовата кожа. Преди да се омъжи за Конрад Стрейкър, тя се казваше Елън Тереза Мари Джиавенето, дъщеря на привлекателен американец от италиански произход и миловидна американка, също с италианска кръв. Средиземноморската ѝ красота не бе единственият белег за нейния произход; тя притежаваше таланта да се радва на дребните неща от живота, непринудено да изразява чувствата си, бе добросърдечна и жизнерадостна като всички италианци. Бе жена, създадена за добри времена, за празненства, танци и веселие. Но първите двайсет години от живота ѝ не бяха особено весели.

Детството ѝ беше безрадостно.

Младежките ѝ години бяха истинско мъчение.

Макар баща ѝ Джоузеф Джиавенето да бе приятен човек с добро сърце, бе твърде мекушав. Не бе господар дори в собствения си дом и не си бе отвоювал правото да се намесва във възпитанието на дъщеря си. Елън твърде рядко се радваше на спокойната обич и чувството за хумор на баща си и непрестанно бе под влиянието на яростния религиозен фанатизъм на майка си.

Джина бе властелинът в дома на семейство Джиавенето и именно пред нея трябваше да отговаря Елън и за най-незначителното си провинение, извършено или въображаемо. Съществуваше безкраен списък от правила, от които Елън трябваше да се ръководи в поведението си, а Джина бе твърдо решена всяко правило да бъде точно и безкомпромисно спазвано. Дъщеря ѝ трябваше да се превърне в жена със строг морал, изпълнена със страхопочитание към Бога.

Религиозна през целия си живот, Джина се бе превърнала във фанатичка след смъртта на единствения си син. Антъни, братът на Елън, бе починал от рак едва седемгодишен. По онова време Елън бе само на четири години — твърде малка, за да проумее какво се случва с брат ѝ, но достатъчно голяма, за да си даде сметка за пагубното

влошаване на състоянието му. Джина смяташе, че трагедията е Божие наказание, насочено срещу нея. Бе си втълпила, че не е успяла да угоди на Бога и Той ѝ бе отнел момченцето, за да я накаже. Започна да ходи на литургиите всяка сутрин, вместо само в неделя, като мъкнеше със себе си и своето малко момиченце. Всеки ден неизменно запалваше свещ за спасението на душата на Антъни. Вкъщи отново и отново четеше Библията от кора до кора. Много често принуждаваше Елън да седне и понякога с часове да слуша Светото писание, още преди момиченцето да е пораснало достатъчно, за да проумява това, което чува. Джина знаеше множество ужасяващи истории за Ада: как изглежда; какви ужасни страдания очакват там грешниците; колко лесно едно непослушно дете може да се озове в това вонящо дяволско място. Сънищата на малката Елън бяха изпълнени с ужасни кървави кошмари, свързани със зловещите разкази на майка ѝ за огън и проклетия. Колкото по-религиозна ставаше Джина, толкова повече правила се добавяха към списъка, по който Елън трябваше да живее и според Джина всяко дребно отклонение от тях беше стъпка по пътя към Ада.

Джоузеф бе изгубил целия авторитет пред жена си още в началото на брака им и нямаше никакво влияние над нея, а когато тя се оттегли в странния си свят на религиозни бълнувания, дотолкова се отдалечи от него, че той дори не се опитваше да ѝ въздейства.

Отчаян от промените в Джина, неспособен да общува с жената, в която тя се бе превърнала, Джоузеф прекарваше все по-малко време вкъщи. Притежаваше шивачница — бизнесът не беше твърде печеливш, но пък за сметка на това беше сигурен и стабилен — и той започна да работи до все по-късно. Когато не беше на работа, прекарваше по-голяма част от времето си с приятели, вместо със семейството си и Елън не можеше да се радва често на бащинската му обич и тънкото му чувство за хумор, за да компенсира безкрайните изнурителни часове, през които стоически трябваше да понася смазващия и задушаваш с властността си характер на майка си.

Години наред Елън копнееше за деня, в който ще напусне своя дом; очакваше измъкването си с нетърпението, с което затворникът очаква свободата си. Но сега, след като сама си беше господар, след като повече от година не беше усещала желязната ръка на майка си,

бъдещето ѝ изглеждаше, колкото и да е невероятно, по-лошо отпреди. Много по-лошо.

Нещо почука на прозореца.

Елън се извърна и уплашено вдигна поглед. Взря се за момент, но не можа да различи нищо в мрака.

Туп-туп-туп.

— Кой е там? — с изтънял глас попита тя и усети как сърцето и бясно заблъска в гърдите.

В този момент небето бе озарено от светкавица, която остави паяжина от светещи вени и артерии. В краткия проблясък Елън забеляза големи бели нощни пеперуди, които се блъскаха в стъклото.

— Господи! — тихо промълви тя. — Само пеперуди.

Потрепери, извърна се от бясно пърхащите насекоми и отпи от бърбъна.

Не можеше да живее в такова напрежение. Не и задълго. Не можеше да живее в постоянен страх. Скоро трябваше да направи нещо.

Убий бебето!

В люлката то отново проплака: кратък остър писък, подобен на кучешки лай.

Далечна гръмотевица сякаш отвърна на детето. Небесният трясък заглуши за миг монотонния шепот на вятъра и отекна в металните стени на фургона.

Пеперудите продължаваха да се удрят в стъклото. *Туп-туп-туп.*

Елън припряно изгълта остатъка от бърбъна и отново напълни чашата си.

Трудно ѝ беше да повярва, че се е озовала в този стар фургон, че живее в такава нищета и мизерия — струваше ѝ се като кошмар, предизвикан от треска. Само преди четиринайсет месеца бе започнала нов живот, за който хранеше големи надежди, ала всичко се бе оказало наивен оптимизъм. Светът ѝ се бе сгромолясал и превърнал в руини тъй неочаквано, че тя още не можеше да дойде на себе си.

Бе напуснала дома си шест седмици преди деветнайсетия си рожден ден. Бе се измъкнала посред нощ, без да си даде труда да съобщи за заминаването си, неспособна да се изправи лице в лице с майка си. Бе оставила кратка, изпълнена с горчивина бележка за Джина и бе избягала с мъжа, в когото бе влюбена.

Всъщност всяко неопитно момиче от провинциален град, копнеещо да се спаси от скуката и твърде властните си родители, би обикнало мъж като Конрад Стрейкър. Той бе изключително привлекателен. Правата му, катраненочерна коса бе гъста и лъскава. Чертите му бяха аристократични: високи скули, патрициански нос, волева брадичка. Имаше поразително сини очи — с цвета на газов пламък. Беше висок, строен и се движеше с грацията на танцьор на фламенко.

Но Елън бе възхитена не толкова от външния му вид. Плени я непринуденото му държание, чарът му. Той умееше да говори, беше умен, и от неговите уста и най-префиненото ласкателство звучеше напълно искрено.

Да избягаш с привлекателен мъж, работещ в пътуващ панаир, изглеждаше невероятно романтично. Щяха да обикалят от щат на щат и за една година Елън щеше да види повече, отколкото се бе надявала да види през целия си живот. Щеше да се спаси от скуката. Всеки ден щеше да бъде изпълнен с вълнение, цветове, музика и светлини. А животът на панаира, толкова различен от живота в малкия провинциален град в Илинойс, нямаше да се подчинява на дългия, потискащ списък от пуритански правила.

Двамата с Конрад се ожениха според най-добрата панаирна традиция. Церемонията включваше возене на въртележката след работно време, докато другите работници от панаира седяха наоколо като свидетели. В очите на всички хора тук бракът им бе така обвързващ и свещен, както ако бе сключен в църква от свещеник и им бе връчено брачното свидетелство.

След като стана госпожа Конрад Стрейкър, Елън бе сигурна, че я очаква щастливо бъдеще. Но беше се излъгала.

Бе избягала с Конрад само две седмици, след като се бе запознала с него и твърде късно осъзна, че е видяла само добрата му страна. Едва след сватбата откри, че с него се живее трудно. Той бе човек на настроенията, склонен към насилие. Понякога бе мил и чаровен, както когато я ухажваше. Но се озлобяваше съвсем неочаквано и необяснимо също като диво животно. През последната година все по-често изпадаше в мрачни настроения. Беше саркастичен, раздразнителен, жесток и биеше Елън винаги, когато не успяваше да му угоди. Доставяше му удоволствие да ѝ удря плесници, да я бие с

юмруци, да я блъска. В началото на брака им, преди тя да забременее, два пъти я бе удрял с юмрук в корема. Докато Елън носеше детето им, макар да не се нахвърляше тъй брутално върху нея, Конрад не спря да я малтретира.

Когато беше бременна във втория месец, бе изпаднала в такова отчаяние, че почти бе готова да се върне при родителите си. *Почти*. Но щом си помисли за унижението, което трябваше да преживее, Елън усети, че няма сили да напусне Стрейкър.

Нямаше къде другаде да отиде.

Докато бременността ѝ напредваше, успя да убеди себе си, че Конрад ще улегне, след като се роди бебето. Той искрено обичаше децата; беше очевидно от начина, по който се отнасяше към синовете и дъщерите на другите служители в панаира. Изглеждаше очарован от перспективата да стане баща. Елън си казваше, че бебето ще умилостиви Конрад, ще облагороди характера му, ще го направи по-благ и добросърдечен.

Но преди шест седмици, когато бебето се роди, крехката ѝ надежда се разби на пух и прах. Елън не отиде в болница. Роди според панаирната традиция. Вкъщи, във фургона, с помощта на съпругата на един от панаирните работници. Раждането мина лесно, без никакви усложнения. Без никаква опасност. С изключение на...

Бебето.

Тя потрепери от отвращение при мисълта за съществото, което бе родила, и отново надигна бърбъна.

Сякаш усетило, че тя мисли за него, детето отново изплака.

— *Млъкни!* — изкрещя Елън и затисна ушите си с длани. — *Млъкни, млъкни...*

Нямаше да млъкне.

Люлката се разклати, залюля се, заскърца, докато детето риташе и се гърчеше гневно.

Елън изгълта остатъка от бърбъна в чашата си, нервно облиза устни и най-сетне почувства как уискито се разлива по тялото ѝ и я изпълва с увереност. Стана и леко се олюля в малката кухничка.

С приближаването на бурята към мястото, където бе разположен панаирът, дисонансът от звуци стана още по-оглушителен и се извиси в яростно кресчендо.

Елън прекоси фургона, криволичейки, и спря до долната част на люлката. Запали лампата, която разпръсна наоколо кехлибарена светлина, а сенките се спотаиха в ъглите.

Детето спря да се бори със завивките. Вдигна поглед към нея, в очите му блестеше ненавист.

Тя усети, че ѝ прилошава.

Убий го!

Но злобния поглед на детето сякаш я хипнотизираше. Елън не можеше да откъсне очи от втренчения му взор на горгона; не можеше да помръдне; имаше чувството, че се е вкаменила.

Светкавицата отново притисна бледото си лице към прозореца и първите тежки дъждовни капки затрополиха заедно със заглъхващия тътен на гръмотевицата.

Жената се втрени в детето и студена пот изби по челото ѝ. Бебето не беше нормално; не беше дори близо до нормалното; но не съществуваше медицински термин за неговата уродливост. Всъщност беше неправилно да се нарече дете. Не приличаше на бебе. Беше нещо. Не дотолкова деформирано, та да изглежда като представител на друг вид, различен от човешкия.

Беше *отвратително*.

— О, Господи! — промълви Елън с треперещ глас. — Господи, защо на мен? Какво направих, та да заслужи това?

Огромните зелени нечовешки очи на нейното отроче я изгледаха отмъстително.

Елън понечи да се извърне. Да изскочи навън от фургона във вилнеещата буря, в бездънната тъмнина, далеч от този кошмар, устремена към спасителния светлик на утрото.

Създанието се сгърчи, ноздрите му трепнаха като на вълк или куче, и тя сякаш го чу да души припряно, усетило нейния мирис сред останалите миризми във фургона.

Убий го!

Библията казва: „Не убивай!“ Убийството е грях. Ако удуши бебето, ще гори в Ада. В съзнанието ѝ изплува поредица от ужасяващи образи, картини от Преизподнята, които майка ѝ бе описвала в хиляди поучителни нравоучения за страшната участ на грешниците: ухилени демони, от чийто черни усти се стича кръв, късащи жива плът сред пронизителни човешки писъци; огромни огънове поглъщат телата на

нещастниците; бледи червеи се хранят с плътта на мъртъвци, които все още са в съзнание; агонизиращи хора се гърчат мъчително в купчини от невъобразима, ужасяваща смрад. Елън вече не ходеше на църква, но дълбоко в душата си все още бе католичка. Годишите на всекидневна литургия и вечерна молитва, деветнайсет безкрайни години с проповедите на Джина и строгите ѝ поучения, не можеха да бъдат лесно зачеркнати и забравени. Елън все още с цялото си сърце вярваше в Бога, в Рая и Ада. Предупрежденията на Библията носеха за нея изключителна стойност и значение. Не убивай!

Но Божиите заповеди не се отнасяли до животни, каза си тя. Разрешено е да убиваш животни; не би било смъртен грях. А онова нещо в люлката е животно, звяр, чудовище. То не е човешко същество. Така че ако го убие, унищожението му няма да погуби безсмъртната ѝ душа.

От друга страна, как можеше да бъде сигурна, че то не е човек? Беше потомък на мъж и жена. Не съществуваше по-сигурно доказателство. Детето бе мутант, но човешки мутант.

Дилемата изглеждаше неразрешима.

В люлката малкото мургаво същество протегна ръка към Елън. Всъщност това не беше ръка. А лапа със закривени нокти. Дълги, костеливи пръсти, твърде големи за едно шестседмично бебе, макар детето да бе едро за възрастта си; също както лапите на животно, ръцете на малкото не бяха пропорционални на тялото му. Редки черни косми покриваха горната част на ръцете и се сгъстяваха около кокалчетата. Заострените краища на ноктите просветваха в кехлибареножълто. Детето размаха лапа във въздуха, но не достигна Елън.

Тя не можеше да проумее как е възможно да е родила такова уродливо същество. Как бе възможно изобщо да се появи на бял свят? Знаеше, че съществуват уроди. Някои дори работеха в атракционите на панаира. Човешки същества, които изглеждаха отблъскващо, но не и колкото него. Не бяха и наполовина толкова страховити като съществото, което се бе пръкнало от утробата ѝ. Защо Бог бе допуснал това? Защо?

Убийството на детето щеше да бъде проява на милосърдие. То и бездруго никога нямаше да може да се наслади на нормалния живот. Щеше да си остане урод, прицел на насмешки и подигравки, срам за

близките си. Животът му щеше да бъде еднообразен и самотен, изпълнен с горчивина. Дори най-безобидните и обикновени удоволствия щяха да си останат недостижими за него и то нямаше да познае щастието.

Нещо повече, ако тя бъде принудена да прекара живота си в грижи за това същество, също не би могла да намери щастие. Перспективата да отгледа това подобие на дете я изпълваше с отчаяние. Убийството щеше да бъде проява на милосърдие и към нея, и към жалкия, а в същото време страховит, мутант, който гневно я наблюдаваше от люлката.

Но римокатолическата църква не дава опрощение за убийство от милосърдие. Дори най-възвишени подбуди не биха я спасили от Ада. А тя знаеше, че подбудите ѝ съвсем не са тъй чисти; да се отърве от този товар, бе отчасти и проява на егоизъм.

Съществото продължаваше да се взира в нея и тя изпита тревожното чувство, че странните му очи не просто я гледат, а проникват в мислите ѝ, в душата ѝ, отвъд всякакви преструвки и лицемерие. То се досещаше за намеренията ѝ и я мразеше.

Бледият му петнист език бавно се плъзна по тъмните устни.

То изсъска предупредително.

Независимо дали това същество бе човек, независимо дали убийството му щеше да бъде грях, Елън знаеше, че то е белязано от злото. Не беше просто уродливо бебе. Беше нещо друго. Нещо много по-лошо. Дяволско изчадие. Чувстваше го с цялото си същество.

А може би съм луда, помисли си тя. Не. Не биваше да позволява да я обземат съмнения. Не беше загубила ум си. Беше съсипана от скръб, изпаднала в дълбока депресия, беше изплашена, ужасена, объркана. Но в никакъв случай не беше луда. Даваше си сметка, че детето е изчадие на злото, значи сетивата не я лъжеха и представата ѝ не беше изкривена.

Убий го!

Детето изпищя. Жалният пронизителен вой стресна Елън.

Дъждът яростно барабанеше по фургона. Силен гръм раздра нощта и разтърси всичко наоколо.

Детето забуйства, сгърчи се и успя да отметне тънкото одеяло, с което бе завито. Вкопчи костеливите си пръсти в люлката, заби заострените си нокти в нея и седна.

Елън усети, че се задушава. Бебето бе твърде малко, за да може да седи без чужда помощ.

То отново изсъска към нея.

Растеше с невероятна бързина, с всеки изминал ден; винаги беше гладно и тя го кърмеше двойно по-често, отколкото се кърми нормално дете; седмица след седмица забелязваше изумителните промени, които настъпваха у него. С изненадваща и обезпокоителна бързина то се учеше как да използва тялото си. Твърде скоро щеше да започне да пълзи, а сетне и да ходи.

А после какво? Колко голямо и подвижно щеше да стане и дали щеше да може да го контролира по някакъв начин?

Устата ѝ пресъхна. Елън се опита да навлажни напуканите си устни, ала езикът ѝ бе сух и грапав.

Капчици студена пот избиха по челото ѝ и се стекоха към ъгълчето на окото ѝ. Солената течност я накара да премигне.

Ако можеше да го даде в някой дом за увредени деца, където му беше мястото, нямаше да е необходимо да го убива. Но Конрад никога не би се отказал от детето си. Той ни най-малко не се отвращаваше от него. Нито пък се страхуваше. Всъщност едва ли би го обожавал повече, ако беше нормално, здраво дете. Той бе неизразимо горд, че е негов баща и Елън смяташе, че това е признак на лудост.

Дори да можеше да изпрати детето в приют, това нямаше да бъде окончателно разрешение. Злото щеше да съществува. Тя знаеше, че детето е изчадие, не изпитваше и най-малко съмнение. Чувстваше се отговорна, задето бе дала живот на подобно създание. Не можеше просто да му обърне гръб и да остави някой друг да се справя с него.

Ами ако убие някого, като стане по-голямо? Няма ли отговорността за смъртта да се стовари върху нея?

Въздухът, нахлуващ през отворените прозорци, беше по-студен, отколкото преди да завали дъждът. Елън усети хладен полъх във врата си.

Детето упорито се опитваше да излезе от люлката.

Най-сетне събрала целия кураж, благодарение на изпитото уиски, с тракащи зъби и треперещи като на парализиран ръце, тя хвана бебето. Не. *Съществува*. Не трябваше да мисли за него като за бебе. Не можеше да си позволи лукса да изпитва съчувствие. Трябваше да

действия. Налагаше се да бъде хладнокръвна, непоколебима, непреклонна, с желязна воля.

Възнамеряваше да повдигне отвратителното създание, да издърпа изпод главата му възглавницата със сатенена калъфка и да го задуши с нея. Не искаше да оставя по тялото му никакви следи от насилие. Смъртта му трябваше да изглежда естествена. Дори съвсем здрави бебета умираха понякога в креватчетата си без видима причина; едва ли някой щеше да бъде изненадан или пък изпълнен с подозрение, ако това жалко, уродливо създание умре в съня си.

Но още щом повдигна телцето му от възглавницата, то се разфуча с такава шокираща ярост, че планът ѝ мигновено бе осуетен. Създанието изпищя и я одра.

Елън изкрещя от болка, когато остриите нокти се забиха в ръцете ѝ.

Кръв. Тънки струйки кръв.

То се заизвива и зарита, с мъка го удържаше.

Създанието се изплю върху ѝ. Гъста, неприятно воняща, жълтеникава слюнка се лепна на носа ѝ.

Елън потръпна от отвращение и се отдръпна.

Създанието разтегна черните си устни, оголи петнистите си венци и изфуча.

Нов гръм разцепи непрогледната нощ. Лампите във фургона премигнаха и изгаснаха. Нови светкавици прорязаха тъмнината отвън, преди лампите отново да светнат.

Моля те, Господи, не ме оставяй в тъмнината с това същество, отчаяно простена Елън.

Изпъкналите му зелени очи като че излъчваха странна фосфоресцираща светлина, която колкото и невъзможно да изглеждаше, сякаш идваше някъде от дъното на орбитите им.

Съществото изпищя и отново заизвива тяло.

Започна да уринира.

Сърцето на Елън заблъска бясно в гърдите ѝ.

Издадието сграбчи ръцете ѝ, като дереше и разкървавяваше плътта ѝ. Разрани нежната кожа на дланите и изтръгна нокътя на палеца ѝ.

Разнесе се зловещ пронизителен вой, какъвто Елън не бе чувала никога през живота си и в продължение на няколко секунди тя не можа

да осъзнае, че това са собствените ѝ ужасяващи писъци.

Само ако можеше да хвърли създаването и да побегне, би сторила точно това, но изведнъж осъзна, че не е в състояние да се освободи. То отчаяно се бе вкопчило в ръцете ѝ и нямаше да я пусне.

Елън се бореше с това нечовешки свирепо дете и едва не катурна бебешката люлка. Сянката ѝ диво се замята върху отсрещното легло и нагоре по стената, подскачайки срещу тавана. Сипейки ругатни и скърцайки със зъби, със сетни сили тя успя да докопа врата на детеподобното същество, сграбчи го с две ръце и с неподозирано ожесточение го стисна. Отвратена от зверската ярост, надигнала се в нея, изплашена от собствената си способност за насилие, но решена на всяка цена да отнеме живота на ненавистното същество.

Нямаше да изтръгне живота му лесно. Бе изненадана от стегнатите, напрегнати до крайност мускули на врата му. То отново заби нокти в ръцете ѝ и остави десет нови кървящи рани; болката я омаломощи и отчаяният ѝ опит да го удуши бе обречен на неуспех.

Съществото подбели за миг очи, сетне отново впи омразен поглед в нея.

Гъста слюнка се процеждаше в крайчеца на устата му и надолу по брадичката.

То раззина паст, после черните устни се сгърчиха, само бледият змиеподобен език гнусно се стрелна към нея и отново се скри.

С неподозирана сила съществото сграбчи Елън и я дръпна към себе си, без тя да има време да окаже съпротива, както възнамеряваше. То неумолимо я притегли към люлката и се приповдигна нагоре.

Умри, дявол да те вземе! Умри!

Наведена над люлката, Елън загуби опора и хватката ѝ около врата му се поразхлаби. Лицето ѝ бе само на двайсетина сантиметра от противното му изражение. Смрадливия му дъх я облъхна. То отново се изплю в лицето ѝ.

Нещо опря в корема ѝ.

Тя рязко се отдръпна.

Чу се раздиране на плат. Блузата ѝ.

Детето риташе, ноктите на краката му бяха също тъй дълги и заострени. Опитваше се да издере гърдите и стомаха ѝ. Тя понечи да се отдръпне, ала съществото я държеше здраво с демонична сила и непреклонност.

Елън се чувстваше замаяна, гадеше ѝ се от уискито, повръщаше ѝ се от ужас. Погледът ѝ се замъгли, ушите ѝ бучаха, не ѝ достигаше въздух, струваше ѝ се, че не диша достатъчно дълбоко; зави ѝ се свят. Пот се стичаше от челото ѝ и капеше върху уродливото изчадие.

То се ухили, сякаш предвкушаше победата си.

Губя битката, отчаяно си помисли Елън. Как е възможно? Господи, то ще ме убие!

Нова светкавица разцепи нощната тъма и гръм разтърси небесата. Вятърът заблъска фургона като мощен чук.

Лампите угаснаха и повече не светнаха.

Борбата продължи с подновена ярост. Съществото не беше слабо като нормално човешко бебе. Още при раждането си тежеше почти пет килограма, а за изминалите шест седмици бе наддало двойно. Сега тежеше почти десет килограма и половина. И то без никаква тлъстина. Само мускули. Силно, жилаво, яко създание като малка горила. Беше пъргаво и енергично като шестмесечното шимпанзе, което участваше в един от най-посещаваните атракциони на панаира.

Люлката се катурна с трясък, Елън се спъна в нея и се строполи на земята заедно с детето в опасна близост. То се покачи върху нея. Гъргореше. Зъбеше се. Потърси с крака опора в бедрата ѝ и едва не раздра плътните ѝ джинси.

— Не! — изкрещя Елън.

Трябва да се събудя, мина ѝ през ум.

Но много добре знаеше, че е будна.

Съществото продължаваше да стиска дясната ѝ ръка, забило нокти в плътта ѝ, но лявата бе свободна. Въпреки тъмнината, Елън усети как извитите заострени нокти се протягат към шията ѝ, към незащитената сънна артерия? Рязко отчетна глава. Хищните дълги пръсти минаха покрай шията ѝ само на милиметри разстояние.

Елън се претърколи и съществото се озова под нея. Ридаетеки неудържимо, с цената на нова раздираща болка, тя успя да освободи дясната си ръка от стоманената хватка на сатанинското създание. Потърси ръцете му в мрака, напипа китките му и ги задържа далече от лицето си.

То отново зарита към корема ѝ, но Елън избегна късите му силни крака. Успя да постави коляно върху гърдите му и да го прикове към земята. Отпусна се с цялата си тежест; ребрата и гръдната му кост

поддадох. Тя чу как нещо изхрущя в тялото му. Създанието нададе пронизителен писък като зъл дух, предвестник на приближаваща смърт. Елън осъзна, че шансът е на нейна страна. Чу се смразяващо кръвта чупене на кости, мачкане и бъхтене, сетне противникът и престана да се съпротивлява. Ръцете му се отпуснаха безжизнено. Създанието изведнъж утихна, замря.

Елън се боеше да отдръпне коляно от гърдите му. Беше сигурна, че то само се преструва на умряло. Ако помръднеше, ако съвсем леко се отместеше, то щеше да се стрелне като змия към гърлото ѝ и да разпори корема ѝ с ноктестите си крака.

Минаха секунди.

Минути.

В тъмнината Елън настойчиво зашепна молитва: „Исусе, помогни ми! Света Елено, покровителко моя, закриляй ме! Света Марийо, Божия майко, чуй ме! Помогни ми! Моля те, моля те, моля те! Пресвета Дево, помогни ми, моля те...“

Внезапно лампите светнаха и Елън уплашено изкрещя.

Уродливото създание лежеше по гръб под нея. От ноздрите и от устата му се процеждаше кръв, а то се взираше в лицето ѝ с изпъкналите си, мътно проблясващи, кървясали очи. Но вече не можеше да я види. Безжизнено бе вперило немиждащи зеници в един друг свят, в Ада, където бе запратила душата му — ако изобщо имаше такава.

Всичко наоколо бе прогизнало от кръв. Повечето не беше от Елън.

Тя отпусна ръце.

Изчадието не оживя, както очакваше. Не я нападна.

Изглеждаше като голямо, размазано насекомо.

Младата жена пълзешком се отдалечи от трупа, без да откъсва поглед от него. Все още не бе напълно убедена, че е мъртво. Все още нямаше сили да се изправи. Приседна, подпряла гръб на близката стена.

В нощния въздух се долавяше тежката воня на кръв, собствената ѝ пот и свежият мирис на дъжда.

Шумното, учестено дишане на Елън постепенно се успокои до ритмично вдишване, издишване, вдишване...

Щом страхът ѝ изчезна и сърцето ѝ заби равномерно, тя усети болка; болеше я навсякъде. Всяка става, всеки мускул бяха болезнено напрегнати от жестоката борба. Палецът на лявата ѝ ръка кървеше там, където бе изтръгнат нокътът; оголената плът смъдеше като полята с киселина. Издраните ѝ пръсти горяха като дамгосани, а разранената длан на дясната ѝ ръка болезнено пулсираше. И двете ѝ ръце бяха издрани над лактите от острите нокти на уродливото създание. Грозни, кървящи драскотини се губеха под раздраните ръкави на дрехата.

Елън заплака. Не само заради физическата болка. Заради мъката, стреса и ужаса. Сълзите щяха да отмият голяма част от нечовешкото напрежение и поне донякъде да намалят тежкия товар на вината.

„Аз съм убийца.“

„Не. То беше животно, твар...“

„Беше мое дете!“

„Не дете. Изчадие! Проклятие...“

Тя все още спореше със себе си, опитвайки се да намери приемливо обяснение за това, което беше извършила, за да може да продължи да живее, когато вратата на фургона се отвори с трясък и Конрад застана на прага, осветен в гръб от проблеснала светкавица. Бе загърнат в дъждобран, от който се стичаше вода; гъстата му черна коса беше мокра, кичури лепнеха по челото му. Вятърът се втурна през отворената врата и като огромно куче обиколи стаята, любопитно подушвайки всичко.

Страхът отново безмилостно сграбчи Елън за гърлото.

Конрад блъсна вратата и тя се затръшна. Обърна се и я видя да седи на пода, подпряла гръб на стената с разкъсана блуза и кървящи ръце.

Елън понечи да обясни защо е убила детето им, но не бе в състояние да говори. Устните ѝ спазматично мърдаха, но оттам излизаха само дрезгави, неразбираеми звуци.

Конрад недоумяващо обходи с поглед стаята. Сетне отмести очи от Елън към кървавото смачкано същество на пода.

Огромните му ръце тутакси се сбиха в юмруци.

— Не! — промълви той, неспособен да повярва на очите си. —
Не... не... не...

Бавно се приближи към малкия труп.

Треперейки неудържимо, Елън го проследи с поглед.

Зашеметен, Конрад коленичи и се вторачи в мъртвото създание. Цяла вечност не откъсна очи от него. Сетне по бузите му се процедиха сълзи. Елън никога досега не го бе виждала да плаче. Най-после той вдигна безжизненото телце и го притисна към гърдите си. Бледата кръв на рожбата му се стече по дъждобрана.

— Бебето ми, мъничкото ми бебе, сладкото ми малко момченце — проплака Конрад. — Момчето ми... Синчето ми... Какво се е случило с теб? Какво ти е направила тя? *Какво е направила?*

Страхът вдъхна на Елън нови сили. Тя се подпря с ръка на стената и се изправи. Краката ѝ трепереха. Усещаше, че коленете ѝ ще се огънат, ако се опита да направи дори една крачка.

Доловил шума, Конрад се извърна.

— Аз... трябваше да го направя — с треперещ глас промълви тя. Сините му очи бяха леденостудени.

— То ме нападна.

Конрад положи тялото на пода. Нежно. Внимателно.

Едва ли ще бъде толкова нежен с мен, помисли си Елън.

— Моля те, Конрад! Моля те да ме разбереш.

Той се изправи и се приближи към нея.

Елън изпита отчаяно желание да избяга, ала не можеше да помръдне.

— Убила си Виктор — дрезгаво изрече Конрад.

Той беше дал име на детеподобното създание — Виктор Мартин Стрейкър — което ѝ се струваше абсурдно. Повече от абсурдно. Опасно! Започнеше ли да го нарича по име, щеше да започне да мисли за него като за човешко бебе. А то не беше човек. Не беше човек, по дяволите! Беше изчадие. Не можеше да си позволи да изпитва чувства към него; чувствата щяха да я направят уязвима. Тя отказваше да го нарича Виктор. Отказваше дори да признае, че има пол. То не беше малко момче. Беше малко чудовище.

— Защо? Защо си убила моя Виктор?

— То ме нападна — повтори тя.

— Лъжкия!

— Нападна ме!

— Лъжлива кучка!

— Погледни ме! — Тя протегна кървящите си длани. — Погледни какво ми причини.

Мъката, изписана по лицето на Конрад, се замени с яростна омраза.

— Опитала си се да го убиеш и той се е борил да се защити!

— Не! То беше отвратително. Ужасно. Заби ноктите си в мен. Опита се да разреже шията ми. Опита се да...

— Млъкни! — процеди през зъби той.

— Конрад, знаеш, че насилието бе вродено у него. И теб понякога те издраскваше до кръв. Ако бъдеш честен, ако сложиш ръка на сърцето си, ще признаеш, че съм права. Ние дадохме живот не на дете. А на изчадие. Изчадие на злото, Конрад. То...

— Казах ти да си затвориш гадната уста, мръсна кучко!

Той трепереше от ярост. Пяна бе избила по устните му.

Елън се сви като от удар.

— Полиция ли ще извикаш?

— Знаеш, че работещите на панаира никога не тичат при ченгетата. Ние сами решаваме проблемите си. Зная как да постъпя с отвратителна мръсница като теб.

Щеше да я убие. Сигурна бе в това.

— Чакай, изслушай ме, дай ми възможност да ти обясня! Какъв живот щеше да води то и без това? — отчаяно говореше тя.

Конрад я изглежда гневно. В очите му се четеше не само студена ярост, а и лудост. Когато хладният му поглед я прониза, й се стори, че я прободоха хиляди остри ледени къса. Това не бяха очи на разумен човек.

Тя потрепери.

— Щеше да бъде нещастно цял живот. Щеше да бъде урод, отхвърлен от обществото, презиран, подлаган на безмилостни подигравки. Нямаше да може да се наслади дори на най-обикновените удоволствия. Не съм направила нищо лошо. Само избавих бедното същество от нещастията му. Това е всичко. Спестих му години, години самота и...

Конрад я удари през лицето. Силно.

Тя трескаво се огледа, ала не съзря никаква възможност за бягство.

Острите, правилни черти на мъжа вече не изглеждаха аристократични; лицето му беше ужасяващо, изопнато, сенките му придаваха свирепо изражение на хищник.

Той се приближи още повече и отново я зашлеви. После я заудря с юмруци — веднъж, два пъти, три пъти... Удряше я в корема, в ребрата...

Тя бе прекалено слаба, твърде изтощена, за да се съпротивлява. Безсилно се свлече на пода, примирила се с мисълта, че не ще избегне смъртта.

Света Марийо, Божия майко!

Конрад я сграбчи, задържа я изправена с една ръка и продължи да я удря, сипейки ругатни и проклетия. Елън загуби представа за броя на ударите, загуби способност да различава новата болка от предишната, докато накрая не загуби и съзнание.

Нямаше представа колко време е минало, когато изплува от тъмната бездна, където демонични гласове сипеха неразбираеми заплахи. Отвори очи и за момент не можа да определи къде се намира.

Сетне видя ужасния малък труп на пода, недалече от нея. Сгърченото лице, застинало в отвратителна гримаса, бе обърнато към нея.

Дъждът глухо барабанеше по покрива на фургона.

Пребитото ѝ тяло бе проснато на пода. Надигна се с нечовешко усилие и успя да седне. Чувстваше се ужасно, сякаш в тялото ѝ бе се взривила бомба.

Съгледа Конрад до леглото. Двата ѝ куфара бяха отворени и той хвърляше дрехи в тях.

Не я беше убил. Защо? Възнамеряваше да я пребие до смърт, сигурна бе в това. Защо се бе отказал?

Елън коленичи със стон. Усети в устата си вкус на кръв; няколко зъба ѝ се клатеха. С огромно усилие успя да се изправи.

Конрад затвори куфарите и мина с тях покрай нея. Отвори вратата на фургона и изхвърли багажа навън. Дамската ѝ чанта бе на кухненския плот и той я запрати след куфарите.

— Твой ред е! — изкрещя към нея. — Махай се и никога повече не се мяркай пред очите ми!

Тя не можеше да повярва, че я е оставил жива. Сигурно бе намислил нещо, за да я изиграе.

— Махай се оттук, мръснице! Мърдай! *Веднага!*

Елън се олюля като жребче, което прави първите си крачки, и затътри крака. Беше напрегната, очакваше отново да я нападне, но той

не вдигна повече ръка срещу нея.

Щом стигна вратата, където дъждът яростно шибаше прага, Конрад се обади:

— Още нещо.

Тя се извърна боязливо и вдигна ръка, за да се предпази от удара, който бе сигурна, че всеки миг ще последва.

Но мъжът нямаше намерение да я удря. Все още бе ядосан, но вече се владееше.

— Един ден ще се омъжиш за някого от обикновения свят. Ще имаш друго дете. Може би две или три...

В гласа му се долавяше зловеща заплаха, но Елън бе прекалено замаяна, за да осъзнае какво ѝ намеква. Изчака го да продължи.

Тънките му безкръвни устни бавно се извиха в хладна усмивка.

— Когато отново родиш деца, които ще обичаш и към които ще бъдеш дълбоко привързана, аз ще дойда и ще ти ги отнема. Независимо къде ще отидеш, без значение колко далече ще бъдеш и какво ще бъде новото ти име, аз ще те намеря! Кълна се, че ще го сторя! Ще те открия и ще ти отнема децата, така както ти ми отне моето малко момченце. Ще ги убия!

— Ти си луд...

Усмивката му стана по-широка като озъбване на мъртвец.

— Няма да намериш място, където да се скриеш. Няма да има нито едно безопасно кътче на света. *Нито едно!* Непрестанно ще се озърташ през рамо, докато си жива. А сега се махай оттук, кучко! Махай се, преди да съм решил да смажа проклетата ти глава!

Той пристъпи към нея.

Елън бързо изскочи от фургона и се спусна по двете метални стъпала в тъмнината, фургонът бе паркиран на малка поляна и над него нямаше заслон, който да го предпазва от дъжда, така че само след секунди Елън бе мокра до кости.

За момент силуетът на Конрад се очерта на фона на кехлибареножълтия правоъгълник на отворената врата, сетне мъжът я затръшна с все сила.

Дърветата около Елън се поклащаха от вятъра. Листата шумоляха като надежда, която е била стъпкана и изхвърлена.

Най-сетне Елън намери сили да вдигне чантата си и двата изкаляни куфара. Прекоси панаирното градче, претъпкано с какви ли

не моторизирани возила — фургони, камиони, коли. Под настоящите пръсти на дъжда всяко от тях свиреше своята партия в оркестъра на бурята.

В някои от тези фургони живееха нейни приятели. Много от хората, с които се бе запознала, ѝ харесваха, а знаеше, че и много от тях също я харесват. Докато шляпаше през лепкавата кал, тя с копнеж поглеждаше към осветените прозорци, но никъде не посмя да спре. Нямаше представа как биха реагирали приятелите ѝ от панаира на новината, че е убила Виктор Мартин Стрейкър. Повечето от панаирджиите бяха несретници — хора, които не биха могли да живеят никъде другаде; ето защо се защитаваха яростно един друг, а външните неминуемо приемаха за жертви, които да подмамат и ограбят. Силно развитото им чувство за общност можеше да се разпростре дори над ужасяващото детеподобно същество, което бе родила. Пък и със сигурност щяха да подкрепят Конрад, а не нея, тъй като родителите му бяха панаирджии, а и той самият още с раждането си се числеше към тази затворена общност, докато тя бе заживяла по този начин едва преди четиринайсет месеца.

Елън продължи да върви.

Излезе от горичката и пое по централната алея. Бурята безпрепятствено се нахвърли върху нея. Дъждът яростно шибаше земята, образувайки порои дори по покритите с чакъл пътечки и отмивайки дървесните трици пред някои от страничните атракциони.

Портите на панаира бяха здраво залостени. Светеха само няколко лампи, които се люлееха на жиците, подмятани от вятъра, хвърляйки безформени танцуващи сенки наоколо. Всички посетители се бяха прибрали вкъщи, пропъдени от лошото време. Панаирът бе напълно безлюден. Елън зърна само две джуджета в жълти дъждобрани. Те претичаха между замрялата въртележка и палатката в крещящи цветове, където иначе лъстиви танцьорки виеха тела в съблазнителни ориенталски танци. Мъничетата се взряха в Елън и очите им проблеснаха любопитно изпод качулките.

Тя се отправи към портата. Няколко пъти погледна назад, уплашена, че Конрад може да промени решението си и да я догони.

Платнените стени на шатрите плющяха на вятъра и опъваха въжетата на прикрепящите ги към земята клинове.

През пелената на дъжда и леката мъгла тъмното виенско колело се издигаше като огромен праисторически скелет, странен и загадъчен. Познатите контури ѝ се сториха замъглени и изкривени, някак призрачно нереални в нощта и мъглата.

Елън мина покрай Къщата на ужасите, която беше собственост на Конрад; той работеше тук всеки ден. Гигантско злорадо лице на клоун гледаше надолу към нея от високата фасада. Художникът може би на шега го бе уподобил на Конрад. Елън потръпна, забелязала приликата дори в мрака. Испита тревожно предчувствие, че огромните изрисувани очи на клоуна я следят неотлъчно. Отклони поглед и ускори крачка.

Когато стигна до портата, спря, внезапно осъзнала, че не знае накъде да поеме. Нямаше къде да отиде. Нямаше към кого да се обърне.

Дюдюкащият вятър сякаш ѝ се присмиваше.

* * *

По-късно същата нощ, когато бурята поутихна и продължи да ръми само лек дъждец, Конрад се качи на неподвижната въртележка в центъра на безлюдната главна алея. Избра не конче, а една от ярко боядисаните, майсторски изработени, пейки и седна.

Кори Бейкър, мъжът, който обслужваше въртележката, тутакси се появи на командния пулт в будката за билети. Той запали лампите на въртележката, включи мощния мотор, бутна лоста и платформата започна да се върти в обратна на обичайната посока. Засвири латерна, ала живата мелодия не можа да разсее мрачната атмосфера, която съпътстваше подобна церемония.

Месинговите стълбове се задвижиха нагоре, надолу, нагоре, надолу, проблясвайки в мрака.

Дървените коне и кобили загалопираха с опашките напред, обиколка след обиколка.

Конрад, единственият возещ се на въртележката, гледаше право пред себе си, стиснал мрачно устни, с непроницаемо изражение.

Такова инцидентно пускане на въртележката в обратна посока беше традиционният панаирен ритуал за разтрогване на брак. Булката

и младоженецът се движеха в обичайната посока — напред — когато се женеха; всеки от тях можеше да получи развод, като се вози в обратната посока, сам. Подобни церемонии изглеждаха абсурдни за външните хора, но за панаирджиите тези обреди бяха тъй естествени, както религиозния църковен обет и гражданските ритуали в обикновения свят.

Петима панаирджии, свидетели на развода, наблюдаваха въртележката. Кори Бейкър и съпругата му. Зина Пенетски, една от изпълнителките на ориенталски танци. Две уродливи, но иначе разумни, човешки същества — жена с дълга брада и триокият човек-алигатор, чиято кожа бе груба и люспеста като на същинско влечуго. Петимата стояха под дъжда и безмълвно наблюдаваха как Конрад се въртеше в кръг сред мъглата, обгърнат от хладния въздух и сподирен от глухата музика.

След като въртележката направи шест пълни кръга с нормална скорост, Кори изключи мотора. Платформата постепенно забави ход.

Докато чакаше въртележката да спре напълно, Конрад си мислеше за децата, които Елън един ден щеше да роди. Той вдигна ръце и се втренчи в празното пространство, опитвайки се да си представи как пръстите му се обливат в кръвта на нейните наследници. След няколко години тя щеше да се омъжи отново; беше твърде привлекателна, за да остане дълго време необвързана. След десет години със сигурност щеше да има поне едно дете. Тогава Конрад щеше да започне да я търси. Щеше да наеме частни детективи; нямаше да пести пари и средства. Беше сигурен, че утре сутрин Елън вече няма да приема заплахата му на сериозно, но той за нищо на света не би се отказал от думите си. И след десет години, когато. Елън щеше да се чувства в пълна безопасност, той щеше да я открие и да ѝ отнеме най-скъпото.

Сега, повече от всеки друг път в своя нещастен живот, Конрад Стрейкър имаше за какво да живее.

Заради кръвното отмъщение!

* * *

Елън прекара нощта в мотел, недалече от мястото, където бе разположен панаирът.

Не спа добре. Макар да бе превързала раните си, цялото ѝ тяло гореше в треска и тя не можеше да си намери място в леглото. Но най-лошото беше, че всеки път щом се унесеше в дрямка, макар и за броени минути, я връхлитаха кървави кошмари.

Разсънena, тя се взираше в тавана, изпълнена с тревоги за бъдещето. Къде да отиде? Какво да прави? Нямаше много пари.

Изпаднала в дълбока депресия, ѝ мина еретичната мисъл за самоубийство, ала тя бързо я отхвърли. Можеше и да не отиде в Ада заради убийството на ужасното създание, което можеше да се нарече нейно дете, но със сигурност щеше да бъде прокълнатата, ако посегне на собствения си живот. За католиците самоубийството е смъртен грях.

Изоставила църквата, за да се противопостави на фанатичната религиозност на майка си, живяла няколко години в безверие, в този миг Елън осъзна колко дълбоко се корени вярата и в Бога. Отново се чувстваше католичка и копнееше за пречистващата сила на изповедта, за литургията, която извисяваше духа. Раждането на уродливото изчадие и най-вече жестоката ѝ борба с него, я бяха убедили, че на света съществуват Добро и Зло, сили на Господа и сили на Сатаната, които управляват хората.

Отпусната в леглото в мотелската стая, придърпала завивките до брадичката си, тя се моли неспирно през цялата нощ.

Призори най-сетне се унесе в сън, несмущаван от кошмари, а когато се събуди, вече не се чувстваше тъй потисната.

През високия прозорец се процеждаха златисти слънчеви лъчи и докато се наслаждаваше на благодатната им топлина, Елън почувства да я изпълват надежди за бъдещето.

Конрад вече беше минало, останало зад гърба ѝ. Завинаги.

Чудовищното дете беше мъртво. Завинаги.

Животът бе пълен с възможности.

След мъката, болката и страха, които беше преживяла, ѝ се полагаше малко щастие.

Вече бе изхвърлила от съзнанието си зловещата заплаха на Конрад.

Беше вторник, 16 август, 1955 година.

ПЪРВА ЧАСТ

ЕЙМИ ХАРПЪР

ПЪРВА ГЛАВА

В нощта на абитуриентския бал Джери Галоуей поиска да се люби с Ейми. Желанието му не я изненада. Той непрестанно искаше да я люби. Не можеше да спре ръцете си да не посягат към нея. Не можеше да ѝ се насити.

Ала Ейми започваше да си мисли, че му се е наситила. Дори прекалено. Беше бременна.

Когато и да си помислеше за бременността, чувстваше студена празнота в гърдите. Страхуваше се от това, което я очакваше в бъдеще — унижението, разочарованието на баща ѝ, гнева на майка ѝ. Тя потръпна.

Джери я видя да потреперва няколко пъти и си помисли, че е заради климатичната инсталация във физкултурния салон. Ейми бе облечена в ефирна зелена рокля с голи рамене и той отново ѝ предложи да си наметне шала.

Танцуваха само на няколко от бързите мелодии, но не пропуснаха нито един блус. Джери обичаше бавните танци. Харесваше му да притиска Ейми към себе си, да усеща допира на бедрата ѝ до своите, макар да се движеха малко трмаво по дансинга. Шепнеше в ухото ѝ, докато танцуваха. Казваше ѝ, че изглежда страхотно, че е най-сексапилното момиче, което е виждал, че всички останали момчета крадешком са се втренчили в гънката между гърдите ѝ, че го възпламенява. Бе се притиснал тъй плътно към нея, че тя усещаше възбудата му. Джери искаше тя да я усети, за да знае, как му действа. Той смяташе, че това е най-големият комплимент, който може да ѝ направи.

Джери беше глупак.

Докато я въртеше из претъпкания салон и я притискаше към себе си под предлог, че танцуват, Ейми се зачуди защо изобщо му бе позволила да я докосне. Той всъщност беше гадняр.

Иначе привлекателен, разбира се. Беше едно от най-хубавите момчета в горните класове. Много от момичетата ѝ завиждаха, задето е хванала Джери Галоуей.

Но нима отдаваш тялото си на някого само защото е красив, питаше се Ейми. Господи, трябва да имаш по-високи изисквания!

Джери беше привлекателен, но интелигентността му далеч отстъпваше на красотата. Не беше нито остроумен, нито талантлив, нито нежен или внимателен. Смяташе се за страхотен, но бе съвсем посредствен.

Ейми огледа останалите момичета. Копринените им рокли с дантели, сатенените блузи с дълбоко изрязани деколтета, дългите шифонени поли и високи токове, сложните им прически и внимателно положения грим, взетите на заем бижута... Всички тези момичета се смееха и се преструваха на свръхизискани дами, уморени от светски забави. Ейми им завиждаше в този миг. Те наистина се забавляваха чудесно.

А тя беше бременна.

Уплаши се, че ще се разплаче. Прехапа устни и преглътна сълзите.

Абитуриентският бал трябваше да продължи до един часа след полунощ. След това към един и половина щеше да бъде организирана екстравагантна среднощна закуска в един от най-хубавите ресторанти в града.

На Ейми ѝ беше позволено да отиде на бала, но не и на закуската. Баща ѝ нямаше нищо против, но майка ѝ възрази, както винаги. Баща ѝ каза, че може да остане до три часа, тъй като това бе особена нощ, но майка и нареди да се прибере в десет, цели три часа преди края на бала. Ейми винаги трябваше да се прибира в десет в почивните дни и в девет в делниците, когато ходеше на училище. Тази вечер обаче баща ѝ се застъпи за нея и майка ѝ неохотно се съгласи да направи компромис; Ейми можеше да се прибере в един часа. Майка ѝ обаче отстъпи без желание и по-късно щеше да накара Ейми да плати за това по хиляди начини.

Ако винаги ставаше така, както иска майка ми, ако татко не се застъпваше за мен от време на време, изобщо нямаше да мога да ходя на срещи, помисли си Ейми. Нямаше да ми позволяват да ходя никъде другаде, освен на църква.

— Ти си истински динамит — прошепна ѝ Джери, щом я прегърна за следващия танц. — Възпламеняваш ме, скъпа!

Скъпа, скъпа мамо, с горчивина си помисли Ейми, ето колко полезни се оказаха твоите правила и забрани. Всичките ти поучения, годините, през които ме мъкнеше на литургии три, четири или пет пъти в седмицата, вечерните молитви, които задължително трябваше да изричам, преди да заспя. Виждаш ли, майко? Виждаш ли колко полезно се оказа всичко това? Аз съм бременна. Как би погледнал Исус на това? И каква ще бъде твоята реакция, когато разбереш? Какво ще кажеш, когато разбереш, че ще имаш незаконно внуче, майко?

— Отново трепериш — обади се Джери.

— Студено ми е.

Малко след десет часа, когато оркестърът свиреше „Панаирът в Скарбъро“ и Джери се плъзгаше с Ейми по дансинга, той предложи да си тръгнат и да прекарат остатъка от вечерта заедно, само двамата и, както изтъкна, да засвидетелстват любовта си един на друг. Това трябваше да бъде специална вечер в живота на едно момиче, изпълнена с хубави спомени, а не просто поредната евтина възможност да се чука на задната седалка в колата на приятеля си. Освен това бяха дошли в салона само преди два часа и половина. Нетърпението на Джери беше непристойно и егоистично.

Но в края на краищата, напомни си Ейми, той е само похотлив младеж, а не истински мъж, пък и съвсем не е романтичен. Тя и бездруго не бе в състояние да се забавлява заради тревогите, които я измъчваха.

Ейми се съгласи да си тръгне с него, макар да си бе представяла завършека на вечерта доста по-различен от този, за който намекваше Джери.

На излизане от физкултурния салон, който организационният комитет по украсата отчаяно се бе опитал да превърне в бална зала, Ейми с копнеж се обърна назад, за да хвърли последен поглед на пъстроцветните гирлянди, бляскавото фолио и хартиените цветя. Светлината беше приглушена. Над дансинга висеше огледална сфера и бавно се въртеше, хвърляйки разноцветни отблясъци от хилядите си многоъгълни стенички. Залата трябваше да изглежда екзотично, вълшебно. Ала на Ейми тя носеше само тъга.

Джери притежаваше педантично реставриран, натруфен с множество приспособления, двайсетгодишен шевролет. Той подкара извън града по тесния и криволичещ Блек Холоу Роуд. Най-сетне

стигна до тесен черен път близо до реката и спря колата между гъст храсталак и разпръснати наоколо дървета. Изключи фаровете и мотора, сетне свали до половината стъклото на прозореца и в колата нахлу свежият нощен въздух.

Това беше обичайното им място за паркиране. Точно тук Ейми бе забременяла.

Джери се измъкна иззад волана и се усмихна на Ейми. Зъбите му сякаш фосфоресцираха на бледата лунна светлина, която се процеждаше между дърветата през предното стъкло на колата. Той хвана ръката на Ейми и я притисна към слабините си.

— Усещаш ли, скъпа? Виждаш ли как ми действаш?

— Джери...

— Нито едно момиче не ме е възбуждало като теб.

Той плъзна ръка под роклята и обхвана гърдите ѝ.

— Джери, чакай малко.

Но той се наведе към нея и я целуна по врата. Ухаеше на „Олд Спайс“.

Ейми отдръпна ръка от слабините му и го отблъсна.

Той не изгълкува правилно съпротивата ѝ. Отмести длан от гърдите само за да се пресегне отзад и да свали ципа на роклята ѝ.

— По дяволите, Джери! — отново го отблъсна Ейми.

— Какво има? — глуповато примигна Джери.

— Дишаш като уморено куче.

— Ти ме възбуди.

— Теб и миша дупка би могла да те възбуди.

— Какво означава това?

— Искам да поговорим.

— Да поговорим?

— Хората обикновено си говорят, преди да се чукат.

Той се втрени в нея за момент, после въздъхна примирено.

— Добре. За какво искаш да говорим?

— Не че просто искам да си говорим за нещо. Налага се да поговорим.

— Нещо не схващам накъде биеш, миличка. Какво е това? Някаква гатанка?

Ейми си пое дълбоко въздух и изрече лошата новина:

— Бременна съм.

За няколко секунди настъпи пълна тишина и Ейми долови тихото ромолене на реката на десетина метра от тях. Изкряка жаба.

— Това шега ли е? — продума най-после Джери.

— Не.

— Наистина ли си бременна?

— Да.

— Дявол да го вземе!

— Какво красноречиво обобщение на ситуацията — саркастично подхвърли Ейми.

— Пропуснала си един месец или какво?

— Пропуснах миналия месец. А вече закъснява и през този.

— Ходи ли на преглед?

— Не.

— Може да не си бременна.

— Бременна съм.

— Не си наедряла.

— Твърде рано е, за да личи.

Той замълча за момент, загледан през дърветата в черните, гъсти като петрол, води на реката, сетне изрече:

— Как можа да ми причиниш това?

Въпросът му я изуми. Тя смаяно го изгледа и щом разбра, че говори сериозно, се засмя горчиво.

— Може да не съм внимавала много в часовете по биология, но ми се струва, че ти си ми причинил това, а не обратното. И не се опитвай да се измъкнеш с партеногенезата.

— Парто-какво?

— Партеногенеза. Разновидност на половото размножаване, при която зародишът се развива, без да е била оплодена яйцеклетката. При партеногенезата не се налага женският индивид да търси мъжки...

— Ей, възможно ли е това? — с комична надежда попита Джери.

Господи, той е пълен тъпак! Защо изобщо му се беше отдала? Двамата нямаха никакви общи интереси. Тя имаше артистични наклонности; свиреше на флейта и обичаше да рисува. Джери изобщо не се интересуваше от изкуство. Обичаше колите и спорта, а Ейми не търпеше разговори на тези теми. Тя чешеше много; той смяташе, че книгите са за момичетата и за мамините синчета. Освен секса, колите и футбола, никоя друга тема не можеше да задържи вниманието му

повече от десет минути. Кръгозорът му бе ограничен като на дете от началното училище. Не можеше да си отговори защо му се бе отдала? Защо наистина?

— О, разбира се — отвърна на въпроса му Ейми. — Разбира се, партеногенезата би била възможна... ако бях насекомо. Или някакво растение.

— Сигурна ли си, че не може да се случи и при хората?

— Господи, Джери, не може да си чак толкова тъп. Не говориш сериозно, нали?

— По дяволите, изобщо не слушах Старата Амеба Питърсън по биология — опита да се защити Джери. — Подобни неща ме отегчават до смърт. — Замълча за миг, сетне попита: — Какво смяташ да правиш?

— Ще направя аборт.

Той мигновено се оживи.

— Да! Разбира се, това е най-доброто разрешение. Наистина. Много умно. Така ще бъде най-добре и за двама ни. Искам да кажа, знаеш, че сме прекалено млади, за да се обвържем с дете.

— В понеделник ще избягаме от училище — прекъсна го Ейми. — Ще намерим лекар и ще уредим кога да стане.

— Искаш да дойда с теб?

— Разбира се!

— Защо?

— За Бога, Джери, не искам да отида сама. Не искам да понеса такова тежко изпитание съвсем сама.

— Няма от какво да се страхуваш. Можеш да се справиш. Сигурен съм, че можеш.

Тя го изгледа гневно.

— Идваш с мен! Трябва да дойдеш. Поне за да платиш на лекаря. Може би ще се наложи да проверим на няколко места, за да изберем най-изгодната цена. — Тя сви рамене. — Както решиш.

— Имаш предвид... Искаш аз да платя за аборта?!

Мисля, че така е честно.

— Колко?

— Не зная. Може би триста или четиристотин.

— Не мога!

— Какво?

— Не мога да платя, Ейми.

— През последните две лета имаше хубава работа. Освен това работиш през почивните дни почти през цялата година.

— Подреждането на рафтовете в магазина не е чак толкова добре платена работа, както знаеш.

— Ти купи тази кола и плати основно да я ремонтират. Имаш доста солидни спестявания. Често си се хвалил с тях.

— Не мога да си позволя дори да пипна спестяванията си — потрепери ядосано той.

— Защо?

— За Калифорния ще ми трябва всеки долар.

— Не разбирам...

— След две седмици, щом завършим училище, ще се махна от този глупав град. Тук за мен няма бъдеще. Ройъл Сити. Каква нелепост! Няма нищо кралско в това отвратително бунище. Просто петнайсет хиляди души живеят на едно бунище в центъра на щата Охайо, който е другото, по-голямо бунище.

— На мен ми харесва.

— А на мен не.

— Но какво очакваш да намериш в Калифорния?

— Шегуваш ли се? Там има милион възможности за всеки способен и съобразителен човек.

— Но какво очакваш да намериш за себе си? — настоя тя.

Той не можа да разбере намека ѝ и изобщо не се почувства засегнат от думите ѝ.

— Нали току-що ти обясних, миличка. В Калифорния ти се предоставят повече възможности, отколкото където и да било по света. Лос Анджелис! Това е място за мен. Да, по дяволите. Човек като мен може да стигне далече в град като Лос Анджелис...

— И с какво ще се занимаваш?

— С каквото и да е.

— Например?

— Няма значение. С каквото и да е.

— Откога планираш да заминеш за Лос Анджелис?

— Вече почти цяла година — глуповато отвърна той.

— Не си ми споменавал.

— Не исках да те разстройвам.

— И просто щеше тихомълком да изчезнеш.

— Не. Щях да ти се обадя, миличка. Дори си мислех да те вземе със себе си.

— Как ли пък не! Джери, трябва да платиш за аборта.

— Ти защо не можеш да платиш? — изхленчи той. — Нали и ти работи през миналото лято. А и през почивните дни работиш също като мен.

— Майка ми контролира всичките ми спестявания. Няма начин да изтегля толкова много пари, без да ѝ обясня за какво ми трябва. Няма начин!

— Кажй ѝ тогава.

— Господи, не мога! Тя ще ме убие...

— Може би ще се разкрещи, ще те затвори вкъщи за известно време. Но накрая ще го преживее.

— Не, няма! Тя ще ме убие.

— Не ставай глупава. Няма да те убие.

— Не познаваш майка ми. Тя е истинска пуританка. А понякога... и доста злобна. Освен това ние сме католици. Майка ми е много религиозна. Много, много религиозна! А за ревностния католик абортът е ужасен грях, убийство! Баща ми дори работеше на доброволни начала за лигата „Право на живот“. Той не е толкова религиозен. Свестен човек е, но не мисля, че би одобрил аборта. А съм сигурна, че майка ми никога не би се съгласила. *Никога!* Тя ще ме накара да родя детето. Уверена съм в това. А аз не мога да го направя. Просто не мога! О, Господи, не мога... — разплака се тя.

— Ей, миличка, не е дошъл краят на света — прегърна я през раменете Джери. — Ще се справиш с всичко това. Не е толкова лошо, колкото си мислиш. Животът продължава, нали знаеш.

Не ѝ се искаше да търси у него нито емоционална, нито физическа подкрепа. За нищо на света! Но не можа да устои. Склони глава на рамото му, презирайки се за слабостта си.

— Спокойно — рече той. — Успокой се. Всичко ще се оправи.

След малко Ейми успя да се овладее, подсмръкна и решително заяви:

— Джери, наистина трябва да ми помогнеш. Налага се.

— Слушай...

— Джери, моля те!

— Знаеш, че бих ти помогнал, ако можех.

Тя се поизправи на седалката и избърса очи с носната си кърпичка.

— Джери, ти също носиш част от отговорността. Част от...

— Не мога! — отсече той и се отдръпна.

— Дай ми парите на заем. Ще ти ги върна.

— Не можеш да ми ги върнеш след две седмици. А на първи юни, когато замина за Калифорния, ще ми е нужен всеки долар, който имам.

— Дай ми на заем! — настоя тя. Не искаше да се моли, ала нямаше избор.

— Не мога, *не разбра ли!* — изкрещя той като разсърдено дете. Гласът му се изтъня пискливо. — Няма да стане! Просто няма да стане, Ейми! Ще имам нужда от всеки цент, когато напусна този вонящ град.

О, Господи, мразя го!

Мразеше също толкова и себе си, задето му бе позволила да й стори това.

— Ако не ми дадеш на заем парите, ще се обадя на родителите ти. Ще им кажа, че съм бременна от теб. Доста горещо ще ти стане, Джери! — Ейми знаеше, че едва ли би се осмелила да направи подобно нещо, но се надяваше, че заплахата ще го отрезви. — Господ да ми е на помощ, в краен случай дори ще те принудя да се ожениш за мен, нямам намерение да си провалям живота сама.

— Какво искаш от мен, за Бога?

— Малко помощ. От благоприличие. Това е всичко.

— Не можеш да ме накараш да се ожения за теб!

— Може би си прав — призна тя. — Но мога да ти причиня доста неприятности и да те осъдя да плащаш издръжка за детето, след като се роди.

— Не можеш да ме накараш да направя нищо, ако съм в друг щат! Няма как да ме принудиш да ти плащам от Калифорния.

— Ще видим — измърмори заканително тя, макар да си даваше сметка, че сигурно е прав.

— Освен това не можеш да докажеш, че аз съм бащата.

— Че кой друг?!

— Откъде да зная?

— Ти си единственият, с когото съм го правила.
— Но със сигурност не бях първият.
— Мръсник!
— Еди Талбът е бил първият.
— Не съм била с никой друг, откакто тръгнах с теб преди шест месеца.
— Откъде да знам дали казваш истината?
— Знаеш много добре — изгледа го с отвращение Ейми. Искаше й се да го изрита, да го удари, да издере лицето му, докато се превърне в кървяща маса, но се сдържа, надявайки се, че все още може да го накара да ѝ помогне. — Детето е твое, Джери. Няма съмнение в това.
— Никога не съм свършвал в теб — възрази той.
— Правил си го няколко пъти. А дори веднъж е достатъчно.
— Ако се опиташ да ме осъдиш или нещо такова, ще намеря поне петима-шестима приятели, които ще се закълнат, че са спали с теб през последните няколко месеца.
— През целия си живот не съм спала с никой друг, освен с Еди и с теб!
— В съда срещу техните показания ще бъде само твоята дума.
— Но това ще бъде лъжесвидетелстване!
— Имам добри приятели, които биха направили всичко, за да ме защитят.
— Дори биха пожертвали репутацията на едно момиче?!
— Каква ти репутация? — подигравателно подхвърли той. Ейми почувства, че ѝ прилошава.
Беше безнадеждно. Нямаше начин да го накара да направи каквото и да било. Оставаше съвсем сама.
— Откарай ме вкъщи! — нареди тя.
— С удоволствие.
Пътуването обратно до града им отне половин час. Докато пътуваха, никой от двамата не проговори.
Къщата на семейство Харпър се намираше на Мейпъл Лейн в доста хубав квартал с добре поддържани морави, подрязани храсти, прясно боядисани огради и двойни гаражи. Домът на семейство Харпър бе двуетажна постройка в неоколониален стил, боядисана в бяло със зелени капаци на прозорците. Светеше само в дневната на първия етаж.

Щом Джери спря шевролета до тротоара пред къщата, Ейми рече:

— През последната седмица по време на изпитите вероятно неведнъж ще се срещаме по коридорите. Ще се видим и на връчването на дипломите след две седмици. Но предполагам, сега разговаряме за последен път.

— Можеш да бъдеш сигурна в това — хладно отвърна Джери.

— Затова не искам да пропусна възможността да ти кажа какъв долен и подъл мръсник си — със завидно хладнокръвие изрече Ейми.

Той се втренчи в нея, но замълча.

— Ти си незрял хлапак, Джери. Не си никакъв мъж и вероятно никога няма да бъдеш.

Той не отвърна. Беше паркирал под уличната лампа и Ейми ясно виждаше лицето му; беше съвсем безизразно.

Тя се ядоса, задето не можа да го засегне. Искаше да си тръгне с увереността, че е успяла да го нарани тъй дълбоко, както я обиди той с подмятането си за репутацията ѝ. Но тя не умееше да обижда, нито да прави скандали. Предпочиташе да живее спокойно и да остави другите на спокойствие, но в този случай несправедливостта, която трябваше да понесе заради Джери, ѝ се струваше толкова голяма, че изпитваше неудържима нужда да си отмъсти. Реши да направи последен опит да го жегне.

— Искам да ти кажа още нещо, което може би ще ти бъде от полза при следващата ти приятелка — рече Ейми. — Ти се държиш като малко момче и когато се любиш, Джери. Съвсем неопитен си и в тази област. Все се надявах, че ще се усъвършенстваш, но надеждите ми останаха напразни. Знаеш ли колко пъти си успял да ме доведеш до края? Три пъти. От всички нощи, в които сме се любили, съм изпитала оргазъм само три пъти. Ти си непохватен, груб и свършваш твърде бързо. Като войник, който се измъкнал за малко от служба. Направи услуга на следващата си приятелка и поне прочети някоя и друга книга за секса. Еди Талбът може да не беше страхотен, но в сравнение с него ти наистина си скапаняк в леглото!

Докато говореше, тя не пропусна да забележи как лицето му се изопна и осъзна, че най-сетне е успяла да го засегне. Испита странно горчиво задоволство от победата, отвори вратата и понечи да излезе.

Той я сграбчи за китката и я задържа в колата.

— А знаеш ли ти какво си? Една отвратителна свиня!

— Пусни ме! — рязко се дръпна тя и се опита да се освободи. — Ако не ме пуснеш, ще ти кажа колко не достига на онова жалко мъничко нещо между краката ти, за да се мери с Еди Талбът, а сигурна съм, че не ти се иска да чуеш.

Осъзна думите си и се ужаси от непристойността им, ала в същото време изпита примитивно удоволствие от шока, който се изписа на лицето на Джери.

На няколко пъти през изминалите шест месеца бе усетила, че той се чувства несигурен в секса. И сега беше съвсем очевидно. Той беше бесен. Не само пусна ръката ѝ, а се отдръпна, сякаш внезапно бе осъзнал, че държи змия.

Щом Ейми слезе от колата, той извика след нея:

— Мръсница! Надявам се майка ти наистина да те накара да задържиш бебето. И знаеш ли какво? Надявам се проклетото създание да не е наред. Да! Пожелавам ти *да родиш изрод!* Ти, всезнаеща мръсница такава, надявам се да се подредиш с някое лигавецко се ненормално уродче, от което дори умните ти приказки не ще ти помогнат да се отървеш!

— Ти си урод, отвратителен урод! — процеди Ейми и затръшна вратата, преди да е успял да ѝ отговори.

Джери запали колата, настъпи газта и потегли рязко. Гумите изсвириха.

В настъпилата тишина се чу пронизителния крясък на нощна птица.

Ейми пое към къщата през синкавия дим от изгорелите газове, примесен с мириса на сгорещена гума. Ала само след няколко крачки започна да трепери неудържимо.

Когато тази вечер баща ѝ позволи да остане до по-късно от обикновено, той добави: „Абитуриентският бал е особена вечер в живота на едно момиче. Това е важно събитие. Като шестнайсетия или двайсет и първият рожден ден. Наистина няма друга такава нощ, която да се помни като нощта на абитуриентския бал.“

По твърде извратен начин думите му се бяха оказали верни. Ейми никога не бе преживявала подобна нощ. И се надяваше никога да не се повтори.

Нощта на абитуриентския бал. Събота, 17 май, 1980 година.

Датата щеше да се запечата в паметта ѝ завинаги.

Когато стигна входната врата, Ейми спря с ръка върху бравата. Боеше се да влезе в къщата. Не искаше да се вижда с майка си тази вечер.

Не възнамеряваше да каже на родителите си, че е бременна. Не още. Може би след няколко дни. След седмица-две. И то само ако не ѝ остане друг избор. Междувременно упорито ще търси други възможности да се измъкне от затрудненото положение, макар да нямаше надежда, че ще открие някакъв друг изход.

Не искаше да говори с родителите си сега, защото беше толкова изнервена, толкова разстроена от отношението на Джери, че не бе сигурна дали ще успее да запази тайната. Можеше да изпусне някоя дума случайно или поради подсъзнателната нужда да бъде наказана и съжалена.

Ръката ѝ, мокра от пот, беше все още на бравата.

Ейми размисли над възможността да замине, да напусне града и да започне нов живот. Но къде щеше да отиде? Не разполагаше с никакви пари.

Отговорността, стоварила се на раменете ѝ, бе прекалено голяма за нея. А когато Джери се нахвърли върху нея в инфантилния си опит да я нарани, като ѝ пожела уродливо бебе, добави нова тежест към товара, който тя бездруго носеше. Ейми, разбира се, не вярваше, че проклятието му притежава някаква реална сила. Но бе възможно майка ѝ наистина да я принуди да роди детето и бе възможно бебето да се окаже увредено и да остане цял живот зависимо от нея. Шансът това да се случи бе съвсем малък, но не толкова незначителен, че да го отхвърли напълно от съзнанието си. Подобни нещастия сполетяваха хората непрестанно. Сакати деца се раждаха всеки ден. Бебета без крака и без ръце. Уродливи същества. Мозъчно увредени деца. Списъкът на възможните вродени увреждания беше дълъг и доста ужасяващ.

Нощната птица отново изкряска. Жален писък, напълно в унисон с настроението ѝ.

Най-сетне тя отбори проклетата врата и се скри в къщата.

ВТОРА ГЛАВА

Тънък, блед като тебешир, с щръкнала коса, напомняща паяжина, облечен целия в бяло, Призрака бързаше по претъпканата с хора централната алея на панаира. Движеше се като бледа струйка дим, промъкваше се без никакви усилия през най-тесните пролуки в тълпата; сякаш се рееше във въздуха, носен от нощния вятър.

От платформата пред Къщата на ужасите, издигната на около метър над централната алея, Конрад Стрейкър наблюдаваше албиноса. Бе замлъкнал наред гръмогласната си подканваща реч в мига, в който зърна Призрака да приближава. Зад Стрейкър приглушената музика не спираше да звучи. На всеки трийсет секунди гигантското клоунско лице — много по-голямо, по-майсторски изрисувано и по-одушевено копие на лицето, окачено на първата му Къща на ужасите преди двайсет и седем години — намигаше на минувачите и надаваше все един и същ ехтящ злокобен смях: „Хаа, хаа, хаа, хаааа...“

Докато чакаше албиноса, Стрейкър запали цигара. Ръката му трепереше; кибритената клечка подскочи няколко пъти.

Най-сетне Призрака стигна Къщата на ужасите и се изкачи по стъпалата на платформата.

— Готово — изрече той. — Дадох ѝ безплатен билет.

Макар съвсем тих и безизразен, гласът му надви панаирната врява.

— Тя заподозря ли нещо?

— Не, разбира се. Беше възхитена, че ще ѝ предскажат безплатно бъдещето. Държа се така, сякаш наистина вярва, че Мадам Зина може да вижда в бъдещето.

— Не ми се иска да изпита чувството, че е набеязана — нервно отбеляза Стрейкър.

— Успокой се — отвърна Призрака. — Разказах ѝ обичайната тъпа история и тя се хвана. Обясних ѝ, че работата ми е да се разхождам по централната алея и да раздавам безплатни билети за това и онова, просто за да събудя интерес. Нещо като реклама.

— Сигурен ли си, че даде билета на момичето, което ти посочих.

— Напълно.

Гигантското клоунско лице над тях отново избълва еднообразния си кух смях.

Стрейкър нервно дръпна няколко пъти от цигарата.

— Тя е около шестнайсет-седемнайсетгодишна. С много тъмна, почти черна коса. С тъмни очи. Висока около метър и шейсет.

— Точно така — потвърди Призрака. — Също като другите момичета през миналия сезон.

— Облечена е в сиво-син пуловер. Беше с някакъв рус младеж, горе-долу на нейната възраст?

— Същата — рече Призрака и прокара дългите си, тънки, млечнобели пръсти през щръкналата си коса.

— Сигурен ли си, че ще се възползва от билета.

— Да. Заведох я право до шатрата на Зина.

— Може би този път...

— Какво прави Зина с всички тези деца, които ѝ изпращаш.

— Докато им предсказва бъдещето, научава от тях всичко, което може — имената им, имената на родителите им и други подобни неща...

— Защо?

— Защото искам да го знам.

— Но защо?!

— Не е твоя работа.

Зад тях, в огромната Къща на ужасите, няколко момичета изпищяха, стреснати от нещо, появило се изневиделица от тъмнината. В писъците им на ужас се долавяше престореност; както хиляди преди тях, девойките се преструваха на изплашени, за да имат оправдание да се притиснат към младежите, които ги придружаваха.

Без да обръща внимание на писъците, Призрака настоятелно се втренчи в Стрейкър; в безцветните, полупрозрачни очи на албиноса се четеше тревога.

— Има нещо, което трябва да знам. Ти някога... възползвал ли си се от децата, които изпращам при Зина?

Стрейкър го изгледа гневно.

— Ако питаш дали съм имал сексуални отношения с някое от момчетата и момичетата, към които съм проявил интерес, отговорът е отрицателен. Та това е нелепо!

— Не бих приел да ти съдействам за такова нещо — заяви Призрака.

— Що за грозни мръсни помисли — с отвращение изрече Стрейкър. — Аз не си търся млади любовници, за Бога! Търся точно определено момиче.

— Кое?

— Не е твоя работа. — Развълнуван, както обикновено, от перспективата за успешен завършек на продължителното търсене, Конрад добави: — Трябва да отида в шатрата на Зина. Сигурно вече е свършила с момичето. Може да се окаже, че е точно онова, което търся.

От вътрешността на Къщата на ужасите долетяха нови приглушени писъци.

Стрейкър понечи да слезе от платформата, нетърпелив да чуе какво е открила Зина, когато албиносът сложи ръка на рамото му и го задържа.

— През миналия сезон, почти във всеки град, в който бяхме, се намираще дете, което да привлече погледа ти. Понякога две или три деца. От колко време търсиш?

— Петнайсет години.

Призрака примигна невярващо. За миг тънките му, прозрачни клепачи се спуснаха, но не закриха напълно странните му очи.

— Петнайсет години? Та това е безсмислено!

— За мен не е — хладно отвърна Стрейкър.

— Слушай, миналият сезон беше първият, през който работих за теб, и не исках да се оплаквам от нищо, докато не разбера докъде ще се простират обичайните ми задължения. Но тази работа с децата наистина не ми хареса. Има нещо гадно, усещам го. И ето че тази година всичко започва отново. Не желая да имам нищо общо с това.

— Тогава се омитай — рязко отвърна Стрейкър. — Иди да работиш за някой друг.

— Но иначе работата ми харесва. Приятна е и е добре платена.

— Тогава прави каквото ти се казва, вземай си заплатата и си затваряй устата — изрече Конрад. — Или се махай. Сам решаващ.

Стрейкър се опита да освободи рамото си от албиноса, но Призрака не го пусна. Кокалестата му, студена, мъртвешки бледа ръка стискаше изненадващо силно, като менгеме.

— Искам да знам нещо. Иначе няма да се успокоя.

— И какво е то? — нетърпеливо го изгледа Стрейкър.

— Ако някога намериш детето, което търсиш, имаш ли намерение... да го нараниш?

— Не, разбира се — излъга Конрад. — Защо да го наранявам?

— Не разбирам защо би търсил толкова упорито, освен ако...

— Виж какво — прекъсна го Стрейкър, — длъжник съм на една жена. През годините загубих връзка с нея. Зная, че сега би трябвало да има деца и всеки път, щом видя момче или момиче, което прилича на нея, го проверявам. Смятам, че може да имам късмет и да се натъкна на дъщеря ѝ или на сина ѝ, да я открия и да платя дълга си.

Призрака се намръщи.

— Даваш си толкова труд само за да...

— Дългът ми към нея е огромен — прекъсна го отново Стрейкър. — Тежи ми на съвестта. Няма да се успокоя, докато не го платя.

— Но шансът да има деца, които приличат на нея, и точно нейното дете някой ден да мине покрай Къщата на ужасите... Даваш ли си сметка, че това е все едно да търсиш игла в купа сено?

— Зная, че вероятността да я открия по този начин е нищожна. Но нищо не ми коства да се оглеждам за децата, които приличат на нея. Случвали са се и по-невероятни неща.

Албиносът се взря в очите на Стрейкър, опитвайки се да разбере дали мъжът го лъже, или казва истината.

Стрейкър не бе в състояние да прочете каквото и да било в очите на Призрака, тъй като бяха твърде странни, за да бъдат разгадани. Безцветността ги правеше безизразни. Бяха белезникаво розови. Воднисти. Бездънни очи. Пронизващи със стъкления си безстрастен блясък.

— Е, добре — рече най-сетне Призрака. — Щом само се опитваш да намериш някого, на когото да платиш дълга си... предполагам, няма нищо лошо в това да ти помогна.

— Добре. Разбрахме се. Сега отивам да поговоря с Гънтър, а после ще се отбия при Зина. Замествай ме и приканвай посетители — рече Стрейкър и най-сетне се освободи от потната ръка на албиноса.

От вътрешността на Къщата на ужасите за сетен път долетяха престорено ужасени момичешки писъци.

Стрейкър изчака гигантското клоунско лице да избълва отново механичния си смях и бързо прекоси платформата под огромния надпис, който възвестяваше: „ПОСЕТЕТЕ НАЙ-ГОЛЯМАТА КЪЩА НА УЖАСИТЕ В СВЕТА“! Слезе по дървените стъпала, мина покрай боядисаната в розово и черно будка за билети и спря за момент близо до дървената порта, където няколко души с билети се качваха в ярко боядисаните открити вагончета, наподобяващи гондоли, с които щяха да преминат през Къщата на ужасите.

Конрад вдигна поглед към Гънтър, който стоеше на квадратната двуметрова платформа, издигната на около метър от лявата страна на входа. Гънтър размахваше дългите си ръце и ръмжеше заплашително към посетителите под него. Беше доста внушителна фигура — почти два метра висок, близо сто килограма кокали и мускули. Раменете му бяха огромни. Целият бе облечен в черно и майсторски изработена маска на Франкенщайн покриваше главата му. Ръкавиците, затъкнати под маншетите на сакото, също му придаваха чудовищен вид — огромни зелени гумени ръце, облени в боя, наподобяваща кръв. Изведнъж Гънтър забеляза, че Конрад го гледа и го възнагради със свирепо изръмжаване.

Стрейкър се ухили. Направи кръгче с палеца и показалеца на дясната си ръка в знак на одобрение.

Гънтър заподскача по платформата в тронав чудовищен танц на задоволство.

Хората, чакащи да се качат във вагончетата, се разсмяха и възнаградиха с аплодисменти изпълнението на чудовището.

Надарен с фин усет за театрално изпълнение, Гънтър внезапно стана зъл отново и изръмжа към публиката. Няколко момичета изпищяха.

Гънтър изрева, бясно заклати глава и се озъби. Започна да тропат, да съска и да размахва ръце. Явно изпитваше удоволствие да изпълнява подобна страховита роля.

Стрейкър с усмивка се отдалечи от Къщата на ужасите и си запроправя път през тълпата, която сновеше по централната алея. Но щом приближи до шатрата на Зина, усмивката му се стопи. Той си спомни за чернокосото чернооко момиче, което бе зърнал преди малко от платформата. Може би най-сетне бе успял. Може би това бе дъщерята на Елън. Дори и след толкова години само мисълта за това,

което бе сторила на малкото му момченце, го изпълваше с ярост, перспективата за отмъщение ускоряваше ударите на сърцето му и вълнението караше кръвта му да кипи. Когато застана пред шатрата на Зина, от усмивката му нямаше и следа, а веждите му бяха свъсени.

* * *

Облечена в червено, черно и златисто, наметнала шал, обсипан с пайети, окичена с множество пръстени и тежък грим, Зина седеше сама в мъждиво осветената шатра в очакване Конрад да се появи. Четири свещи горяха в огромни кръгли чаши и хвърляха из помещението оранжеви отблясъци, ала ъглите тънеха в мрак. Единствената друга светлина идваше откъм кристалното кълбо, поставено в центъра на масата.

Музика, развълнувани гласове, виковете на продавачи от сергиите и тракането на люлки и влакчета проникваше през платнените стени откъм централната алея.

Отляво на масата бе поставена голяма клетка с гарван, източил шия напред и втренчил бляскавото си черно око в кристалното кълбо.

Зина, която си бе дала прозвището Мадам Зина и се представяше за циганка със способности на гадателка, нямаше нито капка циганска кръв във вените си и не можеше да прозре в бъдещето нищо друго, освен това, че утре слънцето ще изгрее и после отново ще залезе. Беше от полски произход и пълното ѝ име бе Зина Ана Пенетски.

Работеше на панаира от петнайсетгодишна, вече двайсет и осем години, и никога не бе си пожелавала друг живот. Обичаше да пътува, обожаваше да е свободна и волна като вятъра, харесваха и странните особи, населяващи панаира.

От време на време ѝ омръзваше да предсказва бъдещето, лековерието на хората я смущаваше и озадачаваше. Знаеше хиляди начини да измами наивниците, хиляди начини да ги убеди (след като вече са платили за гледане на ръка) да дадат още няколко долара за позадълбочен поглед в бъдещето им. Лекотата, с която манипулиреше хората, я притесняваше. Казваше си, че няма нищо лошо в това, което прави, защото те бяха просто плячка, не панаирджии, следователно не бяха истински хора. Такова беше традиционното отношение на всеки

панаирджия към зяпачите, дошли да се позабавляват, но Зина не можеше да бъде тъй безсърдечна през цялото време. Понякога я обземаше чувство за вина.

От време на време размишляваше над идеята да се откаже от гадателството. Можеше да си вземе партньор — някой, който и преди се е занимавал с гледане на ръка. Щеше да се наложи да дели печалбата, но това не я тревожеше. Тя притежаваше още два атракциона, от които всяка година печелеше повече, отколкото шестима работещи в обикновения свят. Но продължаваше да играе ролята на циганка-гадателка, защото все пак трябваше да прави нещо; не беше от хората, които можеха да седят без работа и лениво да се наслаждават на спокойствието.

На петнайсет години вече бе невероятно женствена и бе започнала кариерата си в пътуващия панаир като танцьорка на ориенталски танци. С времето ставаше все по-недоволна от ролята на Мадам Зина и сериозно обмисляше идеята да направи свое шоу за ориенталски танци. Съблазняваше я мисълта да танцува отново. Щеше да ѝ достави огромно удоволствие.

Беше на четирийсет и три, но знаеше, че все още може да развълнува дори препълнена с похотливи зяпачи шатра. Изглеждаше с десет години по-млада от действителната си възраст. Косата ѝ бе гъста и кестенява, без нито един бял косъм, и обрамчваше приятно, незасегнато от бръчки лице. Очите ѝ бяха с твърде рядко срещан оттенък на виолетово — топли, мили очи. Преди години, когато бе започнала кариерата си като изпълнителка на ориенталски танци, тя бе невероятно съблазнителна. И чарът ѝ не бе намалял с годините. С помощта на диети и упражнения бе запазила щедро надарената си фигура, а природата бе пощадила като по чудо едрите ѝ гърди и те се възправяха пищни и стегнати.

Но дори и да си фантазираше за връщане на сцената, Зина чудесно съзнаваше, че ориенталските танци не са нейното бъдеще. Те бяха просто един от начините за подмамване на плячката, не по-различен от гадателството; в основата на всичко бе наболялата ѝ нужда да се оттегли за известно време. Трябваше да измисли нещо друго, което би могла да прави...

Гарванът се размърда на пръчицата си и изпляска с криле, прекъсвайки мислите ѝ.

Само след миг в шатрата се появи Конрад Стрейкър. Седна на стола, където обикновено се настаняваха тръпнещите посетители — от другата страна на масата, точно срещу Зина. Наведе се напред, нетърпелив и напрегнат.

— Е, какво стана?

— Пак нищо не излезе — отвърна Зина.

— Сигурна ли си, че говорим за едно и също момиче? — Той се наведе още повече към нея.

— Да.

— Беше облечена в сиво-син пуловер.

— Да, да — нетърпеливо кимна Зина. — Носеше билета, който й бе дал Призрака.

— Как се казва? Разбра ли как се казва?

— Лора Алуин.

— А как е името на майка й?

— Сандра. Не Елън. Сандра. И Сандра е естествено руса, а не чернокоса като Елън. Лора казва, че е наследила тъмната коса и очите от баща си. Съжалявам, Конрад. Измъкнах от момичето много информация, докато му предсказвах бъдещето, но нищо не съвпада с това, което търсиш. Дори и най-малката подробност.

— Бях сигурен, че е тя!

— Ти винаги си сигурен.

Мъжът се взря в нея и лицето му постепенно стана мораво. Сведе очи към масата и гневът му избухна, сякаш нещо в дървената повърхност го подразни. Той стовари юмрук върху масата. Веднъж, два пъти. Силно. Десетина пъти. После отново и отново, и отново... Шатрата се изпълни със силните, отмерени яростни удари. Мъжът се тресеше, дишаше шумно, потеше се. Очите му се изцъклиха. Започна да сипе ругатни и слюнките му опръскаха масата. Надаваше странни гърлени животински звуци и продължаваше да удря по плота, сякаш масата бе живо същество, което му бе нанесло смъртна обида.

Зина не бе изненадана от избухването. Беше свикнала с патологичните му гневни изблици. Навремето бе омъжена за него за две години.

В бурната августовска нощ на 1955 година, Зина бе стояла под дъжда и бе наблюдавала как Конрад се вози на въртележката в обратна посока. Тогава й се бе сторил толкова красив, тъй романтичен, уязвим

и нещастен, че бе събудил у нея не само плътски, но и майчински инстинкти. Никой мъж дотогава не я бе привличал тъй силно. През февруари на следващата година, двамата се возиха на въртележката напред, заедно.

Само две седмици след сватбата, Конрад се разгневи заради някаква дреболия, на която Зина не бе обърнала внимание, и я удари, после освирепял, се нахвърли върху нея. Тя бе твърде изумена, за да се защити. След това се разкайваше, бе засрамен и ужасен от стореното. Чак се разплака, докато я молеше да му прости. Зина бе уверена, че избликът на насилие е бил случаен и няма да се повтори. Три седмици по-късно обаче той отново си намери повод и я преби жестоко. Две седмици след това, когато бе обладан от нов пристъп на гняв, Конрад понечи да се нахвърли върху нея, ала тя го нападна първа. Ритна го с коляно в слабините и издра лицето му с такава ярост, че той отстъпи. Оттогава тя свикна да бъде непрестанно нащрек, внимателно следеше за първите признаци на приближаващия гняв и донякъде успяваше да се защити.

Зина вложи доста усилия да запази брака си, въпреки експлозивния характер на съпруга си. У Конрад Стрейкър съжителстваха двама мъже; тя мразеше единия и се страхуваше от него, но обичаше другия. Единият Конрад бе мрачен песимист, склонен към насилие и садизъм, непредсказуем като звяр. Другият Конрад бе мил и внимателен, дори чаровен, любещ, интелигентен и талантлив. В началото Зина вярваше, че с много любов и търпение би могла да го промени. Бе уверена, че ужасяващият мистър Хайд напълно ще изчезне, постепенно Конрад ще се успокои и ще остане само добрият доктор Джекил. Ала с колкото повече любов и търпение го обграждаше, толкова по-чести ставаха изблиците на насилие, сякаш той бе твърдо решен да й докаже, че не заслужава обичта й.

Зина знаеше, че той се презира. Неспособността му да живее в душевен мир, неудовлетворението, предизвикано от неизлечимата му омраза към самия него — това бяха корените на периодичните му патологични пристъпи на гняв. Бе преживял нещо ужасно много, много отдавна, в годините, когато се бе формирал характерът му, някаква трагедия в детството му бе оставила дълбока душевна рана, която нищо, дори любовта на Зина, не бе в състояние да излекува. Някакво ужасно събитие в далечното минало, някакво нещастие, за

което той се чувстваше отговорен, го караше да се мята в кошмари всяка нощ. Вината го изгаряше отвътре година след година с неугасваща сила и превръщаше сърцето му, къс по къс, в горчива пепел. Зина много пъти се бе опитвала да изтръгне тайната, която разяждаше душата му, но Конрад се боеше да ѝ се довери, боеше се, че истината може да я отврати и да я отблъсне завинаги от него. Тя го уверяваше, че каквото и да ѝ каже, не би могла да изпита отвращение от него. Че би било добре за него най-сетне да се освободи от този смазващ товар. Но той не намери сили да го стори. Зина успя да узнае само, че трагедията, която не му даваше покой, се е разиграла на Бъдни вечер, когато е бил едва дванайсетгодишен. От тази нощ, той вече не бил същият, превърнал се в съвсем друг човек; ден след ден ставал все по-жесток и склонен към насилие. За съвсем кратък период, когато Елън му бе родила тъй желаното дете, макар то да бе страховито уродливо бебе, Конрад бе започнал да храни по-добри чувства към себе си. Ала когато Елън уби детето, той потъна още по-дълбоко в отчаянието и себеомразата, изглежда никой не бе в състояние да го измъкне от параноичната яма, в която сам се бе запратил.

След като се бе борила две години да запази брака им и бе живяла в постоянен страх от гневните изблици на Конрад, Зина най-сетне осъзна, че разводът е неизбежен. Тя го напусна, но двамата останаха приятели. Помежду им съществуваше връзка, която не можеше да бъде прекъсната, но и двамата ясно съзнаваха, че не могат да бъдат щастливи заедно. И Зина се вози на въртележката в обратна посока.

Докато наблюдаваше как Конрад излива яда си върху масата, тя осъзна, че цялата ѝ любов към него се е превърнала в съжаление. Той вече не я привличаше, само ѝ бе мъчно за него.

Конрад ругаеше, пръскаше слюнки през безкръвните си устни, зъбеше се в неми закани и удряше по масата.

Пощурял, гарванът пляскаше с бляскавите си черни криле и пронизително кряскаше в клетката.

Зина търпеливо чакаше.

Постепенно Конрад се умори и отпусна юмруци. Облегна се назад и замаяно примигна, сякаш не бе сигурен къде се намира.

След като остана безмълвен за минута, гарванът също се успокои и Зина предпазливо подхвърли:

— Конрад, няма да намериш детето на Елън. Защо не се откажеш?

— Никога! — дрезгаво процеди той.

— За десет години ти нае куп частни детективи. Един след друг. Дори по няколко наведнъж. Изхарчи за тях цяло състояние. Никой не откри нищо. Дори дребна следа.

— Всички бяха некадърници — намръщи се мъжът.

— Вече години наред безуспешно разследваш сам...

— Ще намеря това, което търся!

— Тази вечер отново сгреши. Наистина ли мислиш, че ще се натъкнеш на децата и тук? В Коул Каунти, щата Пенсилвания, на пролетния панаир? Ако питаш мен, доста скучно място. И неподходящо.

— Място като всяко друго.

— Може би Елън дори не е живяла достатъчно, за да създаде ново семейство с друг мъж. Помислил ли си за това? Може би отдавна е мъртва.

— Жива е.

— Не можеш да бъдеш сигурен...

— Уверен съм!

— Дори да е жива, може да няма деца.

— Има. Те са някъде там... навън.

— По дяволите, няма достатъчно основателна причина да си сигурен в това!

— Бяха ми изпратени знамения. Предзнаменования.

Зина се взря в студените му кристално сини очи и потрепери. Знамения? Предзнаменования? Дали Конрад бе все още само отчасти луд... или вече напълно бе загубил разсъдъка си?

Гарванът отново заудря с човка по металните решетки на клетката.

— Ако по някакво чудо наистина откриеш някое от децата на Елън, тогава какво? — попита Зина.

— Казвал съм ти и преди.

— Кажи ми пак — настоя тя, без да откъсва поглед от него.

— Искам да разкажа на децата й какво е направила. Искам децата й да научат, че е убийца, убийца на невръстно бебе. Ще вложат целия си талант на човек, който цял живот е привличал и омайвал

хората да посетят атракциите, за да ги убедя, че майка им е злонравно презряно човешко същество, престъпница от най-жесток тип. Убийца на бебе! Ще ги накарам да я намразят тъй силно, както я мразя аз. Накрая ще ѝ отнема децата, макар и не по такъв жесток начин, по който тя ми отне моето малко момченце...

Както винаги, когато обясняваше как ще разкрие тъмното минало на Елън пред семейството ѝ, Конрад бе доста убедителен.

Както винаги, всичко звучеше като някаква мрачна фантазия.

И както винаги, Зина чувстваше, че той лъже. Беше сигурна, че замисля отмъщение, много по-жестоко от онова, което бе сторила Елън на нещастното уродливо бебе преди двайсет и пет години.

Ако Конрад наистина възнамеряваше да убие децата на Елън, когато ги намери, Зина за нищо на света не би приела да участва в подобно нещо. Не искаше да бъде съучастница в убийство.

И все пак продължаваше да му помага в търсенето. Помагаше му само защото не вярваше, че той някога ще открие това, което търси. Да му помага, ѝ се струваше безобидно; тя просто го глезеше. Задачата, която си бе поставил, изглеждаше безнадеждна и обречена. Той никога нямаше да намери децата на Елън, дори ако те наистина съществуваха.

Конрад отмести очи от Зина и насочи поглед към гарвана.

Птицата го гледаше с едното си блестящо черно око и щом погледите им се срещнаха, замръзна неподвижно.

Отвън, на централната алея, свиреше калиопа. Стотиците хиляди звуци, долитащи от тълпата, се сливаха в шепот, напомнящ ритмичното дишане на огромен звяр.

А в далечината гигантското лице на механичния клоун върху Къщата на ужасите, се смееше ли смееше...

ТРЕТА ГЛАВА

Когато се прокрадна на пръсти в къщата в дванайсет без петнайсет, Ейми чу откъм кухнята приглушени гласове. Помисли си, че баща ѝ е още буден, макар че в събота той си лягаше рано, за да може да стане навреме за литургията в неделя, след което, през останалата част от деня, се отдаваше на любимото си занимание — строеше миниатюрни макети на железопътни трасета. Когато Ейми влезе в кухнята, завари само майка си. Гласовете долитаха от радиото; бе настроено на чикагска радиостанция, която предаваше телефонно шоу в ефир и звукът бе намален.

В кухнята се долавяше слабият мирис на чесън, лук и доматино пюре.

Помещението тънеше в полумрак — бе запалена само слабата луминесцентна лампа над мивката и тази над печката. Скалата на радиото хвърляше мека зелена светлина.

Елън Харпър седеше до кухненската маса. Всъщност бе сложила ръце върху плота и бе отпуснала глава върху тях с извърнато от вратата лице. Ейми спря на прага и мълчаливо се огледа. На масата, близо до Елън забеляза висока чаша, наполовина пълна с мътна жълтеникава течност. Не бе нужно Ейми да опитва питието, за да установи какво е; майка ѝ винаги пиеше едно и също — водка с портокалов сок — и винаги твърде много.

Заспала е, с облекчение си помисли Ейми.

Извърна се с намерението да се измъкне от стаята и да си легне, но Елън промълви:

— Ти?

Ейми въздъхна и се обърна към нея.

Очите на Елън бяха замъглени, кървясали; клепачите ѝ тежаха и едва ги държеше отворени. Тя примигна изненадано.

— Какво правиш вкъщи? — попита вяло, дошла за малко на себе си. — Подранила си с повече от час.

— На Джери му стана лошо — излъга Ейми. — Трябваше да се прибере вкъщи.

— Но ти си подранила с повече от час — повтори майка ѝ и я погледна озадачено. Все още примигваше глуповато и се опитваше да пропъди алкохолния облак, който замъгляваше мислите ѝ.

— На Джери му стана лошо, мамо. Сигурно от някое от нещата, които яде на бала.

— Имаше танци, нали?

— Разбира се. Но имаше и храна. Ордъоври, сладкиши, торти, пунш и всякакви подобни неща. Сигурно е изял нещо развалено, защото му прилоша.

— На кого?

— На Джери — търпеливо повтори Ейми.

Майка ѝ се намръщи.

— Само това ли се случи?

Какво искаш да кажеш?

— Изглежда ми... някак странно — дрезгаво промърмори Елън и посегна към недопитата чаша. — Подозрително.

— Какво подозрително може да има в това, че на Джери му прилоша? — попита Ейми.

Елън отпи от водката и портокаловия сок. Взря се в дъщеря си с вече доста прояснен поглед.

Изгубила търпение, Ейми заговори, преди майка ѝ да успее да отправи някакви обвинения.

— Мамо, не съм си дошла късно. Прибрах се по-рано. Не смятам, че трябва да бъда наказвана за това.

— Не ми се прави на умна! — тросна се майка ѝ.

Ейми сведе поглед към пода и нервно пристъпи от крак на крак.

— Не помниш ли какво казва Бог? — попита Елън. — „Почитай майка си и баща си.“ Така казва Той. След всички тези години, през които четеш Библията и ходиш на литургия, нима нищо не ти е влязло в главата?

Ейми не отговори. От опит знаеше, че мълчанието е най-добрата тактика в подобни моменти.

Елън изпи на един дъх останалото в чашата питие и стана. Столът ѝ изскърца по плочките, когато го отблъсна назад. Тя заобиколи масата, като леко залиташе и спря пред Ейми. Дъхът ѝ миришеше на кисело.

— Толкова много се старах да направя от теб добро момиче. Карах те да ходиш на църква. Принуждавах те да четеш Библията и да се молиш всеки ден. Поучавах те до посиняване. Учех те само на хубави неща. Направих всичко, което беше по силите ми, за да ти попреча да тръгнеш по лош път. Знаех, че ще избереш един от двата пътя... — Тя залитна, подпря се на рамото на Ейми и запази равновесие. — Виждах, че у теб има заложено зло. Всеки ден се молах от все сърце на Божията майка да се грижи за теб и да те пази. Дълбоко в теб се е стаила тъмна сила, на която трябва да се попречи да излезе на повърхността.

Елън се наведе към Ейми, повдигна брадичката ѝ и принуди момичето да срещне погледа ѝ.

Ейми почувства как леденостудени змии развиват тела вътре в нея.

Елън се втренчи в нея с пианска настойчивост, с изгарящия поглед на трескава жертва. Сякаш проникваше в душата на дъщерята си; лицето ѝ изразяваше страх, гняв и непоколебима решителност.

— Да — прошепна Елън. — В теб се е загнездила тъмна сила. Можеш лесно да се отклониш от правия път. Заложено е у теб. Слабостта... Отличителният белег. Носиш нещо лошо в себе си и трябва да се бориш с него непрестанно. Трябва да бъдеш внимателна, много внимателна. Нащрек...

— Моля те, мамо...

— Позволи ли на онова момче да те опипва тази вечер?

— Не, мамо.

— Докато не се омъжиш, помни, че това е мръсно, гадно нещо. Ако се отклониш от правия път, Дяволът ще обсеби душата ти, ще те сграбчи и няма отърваване. Онова нещо в теб ще излезе на повърхността и всички ще станат свидетели на падението ти. А никой никога не трябва да го разбере. Никой не трябва да знае какво носиш у себе си. Трябва да се бориш със злото, да го държиш оковано в клетка.

— Да, мамо.

— Да позволиш на някое момче да те опипва — това е ужасен грях.

Да се напиваш до самозабрава също е грях, мамо. Да използваш алкохола, за да избягаш от проблемите си също противоречи на Божиите правила. Ти използваш алкохола и църквата по един и същ

начин, мамо. Използваш ги, за да забравиш тревогите си, да се скриеш от нещо. От какво се криеш, мамо? От какво се страхуваш?

На Ейми ѝ се искаше да изрече всичко това. Ала не посмя.

— Опипа ли те той? — отново попита майка ѝ.

— Казах ти, не.

— Опипал те е!

— Не.

— Не ме лъжи!

— Отидохме на бала — неуверено рече Ейми. — После на него му стана лошо и ме докара до вкъщи. Това е всичко, мамо.

— Опипа ли гърдите ти?

— Не — смутено отвърна Ейми.

— Позволи ли му да сложи ръка на коленете ти?

Ейми поклати глава.

Елън стисна рамото на момичето, дългите ѝ нокти болезнено се впиха в плътта.

— Ти си го опипала тогава — изпелтечи тя, леко заваляйки думите.

— Не, не съм!

— Опипала си го между краката.

— Мамо, прибрах се вкъщи по-рано! Това е всичко.

Елън се взря в нея за няколко секунди, опитвайки се да открие истината, но накрая огънят в тъмните и очи угасна; замайващото въздействие на алкохола отново си каза думата — клепачите ѝ се спуснаха, кожата на лицето ѝ сякаш увисна на скулите. Когато беше трезва, тя бе хубава жена, но когато се напиеше, изглеждаше измършавяла и доста състарена за годините си. Тя пусна Ейми, обърна се и се затътри обратно към масата. Вдигна празната си чаша, отнесе я до хладилника и пусна няколко кубчета лед в нея. Добави малко портокалов сок и много водка.

— Мамо, може ли вече да си легна?

— Не забравяй да си кажеш молитвите!

— Няма да забравя.

Дългата и рокля изшумоля, когато Ейми забърза нагоре по стълбите.

Запали лампата в стаята си и застана до леглото. Все още трепереше.

Ако не успееше да събере пари за аборта, ако се наложеше да каже на майка си, не можеше да се надява, че баща ѝ ще се застъпи за нея. Не и този път. Щеше да се разгневи и да се съгласи на всяко наказание, което майка ѝ предложеше.

Пол Харпър беше добре печелещ адвокат — човек, който напълно владееше закона и се справяше превъзходно в сферата на правосъдието, ала вкъщи бе предоставил почти цялата власт в ръцете на съпругата си. Елън вземаше всички домашни решения — важни и незначителни — и в повечето случаи Пол се чувстваше доволен, задето е бил освободен от отговорността. Ако Елън настояеше Ейми да износи бебето и да го роди, Пол щеше да подкрепи решението ѝ:

А мама ще настоява тъкмо за това, помисли си тъжно Ейми.

Тя се вгледа в католическите символи, които майка ѝ бе поставила навсякъде из стаята. Над леглото висеше разпятие, по-малък кръст бе закачен над вратата. На нощното шкафче имаше статуетка на Дева Мария. Върху скрина — още две статуетки, а също и рисувано изображение на Исус; Той сочеше към Святото Си Сърце, което бе извадено и кървеше.

В съзнанието на Ейми прозвуча гласът на майка ѝ: „Не забравяй да си кажеш молитвите!“

— Да вървят по дяволите! — предизвикателно изрече Ейми.

За какво би могла да моли Господа? Да ѝ подсказе откъде би намерила пари за аборта? Едва ли имаше голям шанс подобна молитва да бъде чута.

Ейми се съблече и постоя няколко минути пред голямото стенно огледало, взирайки се в голото си тяло. Не забеляза никакви признаци на бременността. Коремът ѝ бе съвсем плосък.

Постепенно медицинското естество на прегледа се превърна в по-интимни, възбуждащи милувки. Тя бавно плъзна ръце по тялото си, обхвана пълните си гърди, погали зърната...

Погледна статуетките върху скрина.

Отново плъзна ръце по тялото си, пресегна се назад и стисна стегнатите си полукълба.

Погледна към религиозната картина.

Показвайки така безсрамно тялото си пред образа на Христос, тя чувстваше, че по някакъв начин наранява майка си, причинява ѝ голямо страдание. Ейми нямаше представа защо го прави. Беше

безсмислено. Картината си беше само картина; Исус всъщност не беше в стаята, не я наблюдаваше. И все пак тя продължи да позира похотливо пред огледалото, да се гали и опипва.

След минута-две срещна погледа си в огледалото и краткото надзъртане в собствената ѝ душа я стресна и смути. Тя бързо навлече целомъдрената си памучна нощница.

Какво става с мен, запита се. Наистина ли дълбоко в себе си нося злото, както казва мама?

Объркана и разтревожена, тя най-сетне коленичи до леглото и все пак си каза молитвите.

Петнайсет минути по-късно, когато отчетна завивките, съгледа на леглото си огромна тарантула. Дъхът ѝ секна и тя отскочи назад. Необходими ѝ бяха няколко мига, за да дойде на себе си и да разбере, че ужасното насекомо, е оцветена гумена играчка. Въздъхна с досада, скри гумения паяк в чекмеджето на нощното шкафче и се пхна под завивките.

Десетгодишният ѝ брат Джоуи никога не пропускаше възможността да ѝ подготви шеговита изненада. Обикновено, като разкриеше някой от неговите номера, тя тръгваше да го търси, преструваше се на ядосана и сипеше свирепи заплахи. Разбира се, никога не би наранила момчето. Тя много го обичаше. Но престореният ѝ гняв беше част от играта, която най-много харесваше на Джоуи. Обикновено за отмъщение на лудориите му, тя само го събаряше на леглото и го гъделичкаше, докато тържествено обещаеше отсега нататък да бъде добър.

Сега сигурно бе в леглото, вероятно буден, въпреки късния час и я чакаше да връхлети в стаята му. Но тази вечер щеше да го разочарова. Не бе в настроение за обичайната им игра, пък и нямаше сили за това.

Тя загаси нощната лампа и придърпа завивките към брадичката си.

Бе прекадено превъзбудена, за да заспи веднага.

Замисли се за Джери Галоуей. Беше му казала истината, когато го подигра за уменията му на любовник. Твърде рядко бе стигала до оргазъм. Той беше непохватен, невеж, невнимателен партньор в леглото. И въпреки това тя му позволяваше да я опипва нощ след нощ.

Не получаваше почти никакво удоволствие и въпреки това му позволяваше да прави с нея каквото поиска. Защо? Защо...

Тя не беше лошо момиче. Дълбоко в себе си не беше нито безотговорна, нито разпусната. Дори докато позволяваше на Джери да използва тялото ѝ, се ненавиждаше, задето е толкова леснодостъпна. Винаги, когато беше с момче в паркирана кола, се чувстваше неудобно, не на място, сякаш се насилваше да бъде друг човек, не самата тя.

Не беше също и мързелива. Имаше амбиции. Възнамеряваше да продължи образованието си в колежа в Ройъл Сити, а после да специализира изящни изкуства в щатския университет в Охайо. Можеше да си намери работа като художник-приложник, издържащ се от реклами, и да се занимава с изобразително изкуство в свободното си време, през нощите и почивните дни. А щом развиеше таланта си до степен да се издържа като художник; ще напусне работа и ще рисува прекрасни картини, които ще излага в галериите. Беше твърдо решена да живее интересно и да пожъне успехи.

Но сега беше бременна. И всичките ѝ мечти бяха разбити на пух и прах. Сама бе опропастила живота си.

Може би не заслужаваше щастие. Може би наистина носеше злото дълбоко в себе си.

Нима едно добродетелно момиче разтваря крака на задната седалка в колата на приятеля си почти всяка вечер? Нима едно добродетелно момиче би забременяло още в гимназията?

Тъмните минути на нощта се размотаваха протяжно като черна нишка от въртяща се макара; Ейми също се опитваше да разплете обърканите си мисли. Не можеше да реши сама за себе си дали дълбоко в себе си е добър, или лош човек.

В главата ѝ отново прозвуча гласът на майка ѝ: „Дълбоко в теб се е стаила тъмна сила... Носиш нещо лошо в себе си и трябва да се бориш с него непрестанно...”

Изведнъж Ейми се запита дали непристойното ѝ поведение не е опит да се противопостави на майка си. Това бе доста обезпокоителна мисъл.

Говорейки на тъмнината около себе си, тя едва чуто прошепна:

— Нима позволих да забременея само защото знаех, че новината ще разтърси мама? Нима съсипвам бъдещето си само за да я нараня?

Единствено тя можеше да даде отговор на собствения си въпрос; трябваше да го потърси в самата себе си.

Дълбоко замислена, Ейми лежеше неподвижно под завивките.

Отвън вятърът разклати кленовете.

В далечината изсвири влак.

* * *

Вратата се отвори тежко и дъските изскърцаха под килима, когато някой влезе в стаята.

Шумът събуди Джоуи Харпър. Той отвори очи и погледна за миг будилника, осветен от бледата нощна лампа. Дванайсет и трийсет и шест.

Беше заспал преди час и половина, но не дълбоко. Бързо се разсъни и застана нащрек, тъй като предвкусваше реакцията на Ейми заради тарантула в леглото ѝ. Беше нагласил часовника си за един часа, защото тогава тя трябваше да се прибере вкъщи; очевидно се бе върнала по-рано.

Стъпки. Тихи. Промъкващи се. Приближаваха.

Джоуи се напрегна под завивките, но продължи да се преструва на заспал.

Стъпките спряха до леглото.

Джоуи усети, че го напушва смях. Прехапа устни и се опита да сдържи кикота си.

Усети как тя се навежда към него. Беше само на няколко сантиметра.

Ще почака още няколко секунди и после, когато тя посегне да го погъделичка, ще изкрещи в лицето ѝ и ще я изплаши до смърт.

Той задържа очите си затворени, дишайки дълбоко и равномерно, като броеше секундите: една... две... три...

Тъкмо щеше да изкрещи в лицето ѝ, когато усети, че човекът, надвесил се над него, не е Ейми. Усети неприятен мирис на кисело и алкохол, сърцето му бясно заблъска в гърдите.

Без да знае, че Джоуи е буден, майка му промълви:

— Сладък, сладък, малък Джоуи... Малкото ми ангелче. Сладко херувимско личице... — Гласът ѝ звучеше някак тайнствено. Говореше

със странни полупрошепнати, полуизгукани, гърлени думи, които се сливаха и преминаваха от една в друга.

Джоуи отчаяно пожела тя да си отиде. Беше много пияна, повече от друг път. Беше идвала в стаята му и други предишни нощи, когато бе в подобно състояние. Говореше му, смятайки, че е заспал. Вероятно беше идвала много повече пъти, без той да знае; може би понякога той наистина е спял. Както и да е, момчето знаеше какво предстои. Знаеше какво ще каже тя, какво ще направи и се страхуваше до смърт.

— Малкият ми Джоуи! Приличаш на малко заспало ангелче. Толкова невинно, нежно, сладко. — Тя се наведе още по-ниско, облъхвайки лицето му с алкохолния си дъх. — Но как изглеждаш отвътре, малко мое ангелче? Дали си толкова сладко, добро и чисто?

Престани, престани, престани, помисли си Джоуи. Моля те, не прави това отново, мамо! Върви си! Махай се оттук. Моля те...

Но той не каза нищо, дори не помръдна. Не ѝ показа, че е буден, защото когато беше пияна, Джоуи се боеше от нея.

— Изглеждаш толкова невинен и чист... — промърмори тя, заваляйки думите. — Но може би това ангелско лице е само външната обвивка... маска. Може би се преструваш пред мен. Така ли е? Може би... отвътре... може би си точно като другия! Така ли е, малко мое ангелче? Дали под това сладко личице си също като другия — чудовището, съществото, което той наричаше Виктор?

Джоуи не можеше да проумее за какво говори тя, когато се промъкваше нощем в стаята му и бръщолевеше пиянски. Кой беше този Виктор?

— Ако съм създала един като теб, защо да не създам и друг? — запита се тя и Джоуи си помисли, че в гласа ѝ се долавя ужас. — Този път... може да е чудовище отвътре. В съзнанието, в душата. Чудовище отвътре... Крие се в нормално тяло... зад красиво лице... и чака. Чака да излезе, когато никой не го наблюдава. Просто се спотайва и чака търпеливо. И двамата с Ейми. Вълци в овчи кожи! Напълно е възможно... Разбира се, че е възможно! Ами ако наистина е така? Кога ще се случи? Кога злото ще се прояви, та всички да го видят? Мога ли да застана спокойно с гръб към теб, малко мое ангелче? Ще бъда ли наистина в безопасност? О, Господи! О, Исусе, Исусе, помогни ми! Дева Марийо, помогни ми! Не трябваше да имам деца. Не и след като

родих първото. Никога няма да бъда сигурна какво съм създала. Никога. Ами ако...

Вцепенени от изпития алкохол, устните и езика ѝ се мърдаха все по-трудно и тя не бе в състояние да изрича думите, фъфлещият ѝ глас съвсем заглъхна и Джоуи едва я чуваше, макар да бе само на половин метър от него.

— Ами ако... някой ден... се наложи да убия и теб, малко мое ангелче? — По-тихо, все по-тихо тя редеше ужасяващи думи. — Ами ако... се наложи... да те убия... както убих... другия?

Тя тихо започна да плаче.

Студени тръпки пролазиха по телцето на Джоуи и той се изплаши, че треперенето му ще проличи под завивките и ще привлече вниманието ѝ. Страхуваше тя да не разбере, че е чул всичко.

Най-сетне приглушеният плач престана.

Джоуи бе сигурен, че тя чува бесните удари на сърчицето му.

Чувстваше се странно. Бе раздвоен. Боеше се от нея, но също така я съжаляваше. Искаше му се да я прегърне и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Но не се осмели.

Най-сетне, както му се стори след часове, а едва ли бяха изминали минута-две, майка му излезе от стаята и внимателно затвори вратата след себе си.

Джоуи се сгуши под завивките и се сви на кълбо като зародиш.

Какво означаваше всичко това? За какво говореше тя? Само пияна ли беше? Или бе луда?

Макар да бе изплашен до смърт, в същото време той се срамуваше от себе си, задето мислеше подобни неща за собствената си майка.

Зарадва се на бледата млечна светлина на нощната лампа. Никак не му се искаше точно сега да остава сам в тъмнината.

* * *

В кошмара си Ейми бе дала живот на ужасно уродливо бебе — отвратително, чудовищно създание, което приличаше повече на рак, отколкото на човешко същество. Тя се намираше заедно с него в малка, слабо осветена стая. То пъплеше след нея и щракаше с костеливите си

щипци и паякообразните си челюсти. Стените бяха прорязани от тесни прозорци и всеки път, когато Ейми минаваше покрай някой от тях, виждаше от другата страна на стъклото майка си и Джери Галоуей; те гледаха към нея и се смееха. Неочаквано бебето се придвижи с изненадваща бързина по пода, бързо изщрака с хитиновите си щипци и хвана глезена ѝ.

Тя се събуди, седна в леглото и едва успя да сдържи вика си. Мъчително преглътна.

Било е само сън, каза си. Само лош сън, породен от злокобните приказки на Джери Галоуей. Проклет да е!

В мрака вдясно от нея нещо се раздвижи.

Ейми пипнешком запали нощната лампа.

Завесите. Прозорецът беше отворен няколко сантиметра, за да се проветрява стаята и лекият вятър бе раздвигал завесите.

Навън, на около пресечка-две жално зави куче.

Ейми погледна часовника. Три часът сутринта.

Постоя малко седнала, докато се успокои, но когато изгаси лампата, не можа да заспи. Тъмнината я потискаше и плашеше, както не ѝ се бе случвало от малка.

Имаше странното тревожно чувство, че отвън в нощта някаква ужасна заплаха тегне над къщата на семейство Харпър. Като торнадо. Само че не беше торнадо. Беше нещо друго. Нещо чудато, много по-страховито от природна стихия. Имаше предчувствие — това не бе точната дума, но бе единствената, с която можеше да опише усещането — леденото предчувствие, че някаква неумолима унищожителна сила затваря кръга около нея и цялото ѝ семейство. Опита да си представи какъв е източникът и в какво се изразява неясната заплаха, но не ѝ хрумна никакво обяснение. Чувството за надвиснала опасност витаеше неуловимо, безименно, ала невероятно силно.

Всъщност усещането бе тъй наелектризиращо, толкова всепоглъщащо и неотменимо, че накрая Ейми стана и отиде до прозореца, макар да се чувстваше глупаво, задето постъпва така.

Мейпъл Лейн спокойно дремеше, потънала в безобидни нощни сенки. А отвъд тяхната улица се простираха хълмистите южни покрайнини на Ройър Сити; по това време само тук-там проблясваха светлинки.

Още по на юг, накрая на града, се простираха ливади, на която обикновено се разполагаше панаирът. Сега те бяха пусти, прихлупени от мрака, но през юли, когато пристигнеше панаирът, от прозореца на стаята си Ейми можеше да види проблясващите разноцветни светлинки и далечните неясни очертания на огромното въртящо се виенско колело.

Нощта бе изпълнена само с познати звуци и очертания. Не се забелязваше никаква промяна, нищо ново, нищо опасно...

Смътното чувство, че се е изпречила на пътя на унищожителна, неумолимо приближаваща се стихия изчезна и бе заменено от умора. Ейми се върна в леглото.

Една-единствена заплаха тегнеше над дома на семейство Харпър и това беше нейната бременност, неизбежната последица от греха ѝ.

Ейми постави ръце на корема си и се зачуди какво ли ще каже майка ѝ, когато научи. Запита се, винаги ли ще бъде тъй самотна и безпомощна както сега, какво ѝ предстоеше, *какво?*

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Криси Ламптън и Боб Дру чакаха на опашката пред малкия бар близо до въртележката. Преди тях имаше петима души.

— Мразя да си губя времето в чакане — обади се Криси, — но наистина ми се иска да хапна малко ябълков сладкиш.

— Бързо ще ни дойде редът — рече Боб.

— Искам да видя още толкова много неща!

— Успокой се. Часът е едва единайсет и половина. Панаирът няма да затвори преди един.

— Но днес е последният ден. — Криси си пое дълбоко дъх, наслаждавайки се на ароматите, изпълнили нощта: пуканки, захарен памук, подправени с чесън пържени картофи, печени фъстъци и още толкова различни миризми. — Ахх! Потекоха ми слюнки. Цяла вечер се тъпча и още съм гладна. Не мога да повярвам, че изядох толкова много неща!

— От вълнението е — отбеляза Боб. — Когато си нервен или превъзбуден, изгаряш повече калории. А ние се возихме на влакчето на ужасите. Ти бе изплашена до смърт, а страхът изгаря дори повече калории от приятните вълнения. — Той съвсем сериозно се опитваше да анализира необичайния й апетит. Боб беше счетоводител.

— Виж какво, ти чакай на опашката и вземи ябълковите сладкиши, а аз ще потърся дамската тоалетна. Ще се срещнем тук до въртележката след десетина минути. Така ще убием два заека едновременно.

— С един куршум — рече Боб.

— Моля?

— Изразът е: „Така с един куршум ще убием два заека.“

— Точно така!

— Но ми се струва, че не е много подходящ за случая — додаде с насмешка Боб. — Няма значение. Върви в тоалетната. Ще се срещнем при въртележката след десет минути.

Господи, помисли си Криси. Всички счетоводители ли са такива педанти?

Тя заобиколи бара, мина покрай въртележката, откъдето се разнасяха мелодичните звуци на калиопа, после продължи покрай силомера във формата на чук, където мускулест младеж се опитваше да впечатли приятелката си, покрай десетина мъже, които в скоропоговорки се надпреварваха да подканят тълпата да вземе участие в разни игри, където можеше да се спечели плюшено мече, гумена кукла и някоя друга дреболия. Сякаш всяка от стотината атракции вдъхновено изпълняваше своята партия в огромния оркестър, постигайки хармония с останалите деветдесет и девет и превръщайки се в странна, изненадващо вълнуваща рапсодия. Панаирът беше като река от звуци и Криси плуваше сред нея, щастливо усмихната.

Криси Ламптън обичаше пролетния панаир в Коул Каунти. Това бе едно от най-големите събития на годината. Панаирът, Коледа, Нова година, Денят на благодарността, Празникът на Все Светии с танци в клуба — това бяха единствените вълнуващи дни през цялата година, които се очакваха с огромно нетърпение в Коул Каунти.

Тя си спомни част от странна и доста неприлична песничка, която бе чувала, докато учеше в гимназията:

*Коул Каунти, град красив,
дето всеки е пъпчив,
ров до ров е — я го виж.
Бягай, щом го доближиш!
Коул Каунти — град на кефа,
туй на Господ е кенефа.*

В гимназията Криси се бе смяла на тази песничка. Но сега, все още на крехката възраст от двайсет и една години, когато си даваше сметка колко безперспективно е бъдещето ѝ тук, стихчето не ѝ се струваше никак смешно.

Някой ден щеше да се премести в Ню Йорк или Лос Анджелис, в някой град, който предоставя по-големи възможности. Възнамеряваше да замине веднага щом спестеше достатъчно, за да може да се издържа шест месеца. Вече бе събрала средства за около пет месеца.

Замаяна от блясъка и багрите на панаира, Криси се отправи към атракционите в края на централната алея, на няколко метра зад които

очакваше да открие тоалетните. Бяха ниски панелни постройки, закътани в периферията.

Докато се промъкваше през тълпата, собственикът на стрелбището я забеляза и подсвирна след нея.

Тя се усмихна и му махна в отговор.

Чувстваше се страхотно. Макар засега да не можеше да се измъкне от Коул Каунти, очакваше я чудесно, бляскаво бъдеще. Знаеше, че е хубава. Освен това беше и умна. С тези качества можеше да си намери работа във всеки голям град, и то доста бързо. За шест месеца със сигурност щеше да успее. В момента работеше като секретарка, но това бе само временно.

Панаирджията, който работеше на колелото на щастието, чу шеговитата закачка на колегата си от стрелбището и също подсвирна подир нея. Към него се присъедини още някой.

Криси се почувства като неземно ефирно създание, боготворено и безсмъртно.

Пред нея гигантското клоунско лице върху фасадата на Къщата на ужасите пронизително се изкикоти.

Къщата на ужасите, разположена до атракциона с уродите, се намираше в източния край на централната алея и Криси предположи, че някъде зад нея трябва да са тоалетните. Тя зави покрай голямата постройка, оставяйки зад себе си шоуто на уродите и продължи по тясната пътечка между двата атракциона, далече от тълпата, светлините и музиката.

Във въздуха вече не се долавяше сладникаво-пикантният аромат на панаирни вкуснотии. Миришеше на мокри дървени трици, машинно масло и бензин от големите, бръмчащи генератори.

Откъм огромния търбух на Къщата на ужасите долиташе дрънченето на вериги, вой на вещици, зловещият смях на призраци, кикот на таласъми, ритмичното тракане на колела по виещи се релси; призрачната музика ту се усилваше, ту заглъхваше... Някакво момиче изпищя. После още едно. После три или четири наведнъж.

Държат се като малки деца, презрително си помисли Криси. Толкова жадуват за бълнуващи преживявания, че са готови да повярват на евтините илюзии вътре, или на каквито и да било измишльотини, за да избягат поне за малко от сивото всекидневие на Коул Каунти, Пенсилвания.

Преди час-два, когато пътешестваха из Къщата на ужасите заедно с Боб Дру, тя също пищя. Спомняйки си собствената си истерия, Криси се засрами от себе си.

Докато прескачаше кабели и въжета, внимателно проправяйки си път към задната част на Къщата на ужасите, тя си представи как след няколко години, когато вече ще е преживяла по-силни вълнения и ще е привикнала към доста по-изискани удоволствия, панаирът ще ѝ се струва безвкусен и детински, а не както сега — екзотичен и пълен с очарование.

Вече почти бе стигнала края на дългата тясна пътека. Бе потъмно, отколкото бе очаквала.

Спъна се в някакъв електрически кабел.

— По дяволите!

Успя да запази равновесие и присви очи, за да огледа терена пред себе си.

Светлината беше точно толкова, че непроницаеми лилаво-черни сенки да обгърнат всичко наоколо.

Тя помисли да се върне обратно, но наистина ѝ се ходеше до тоалетната и бе сигурна, че трябва да е някъде тук.

Най-сетне стигна края на алеята и зави зад Къщата на ужасите, очаквайки най-сетне да види добре осветените тоалетни.

Ала в тъмнината едва не се блъсна в някакъв мъж.

Той стоеше подпрян на стената, полускрит в дълбоките кадифени сенки.

Криси извика от уплаха.

Не можеше да види лицето му, но забеляза внушителната му фигура. Беше едър. Много едър. Огромен!

Дъхът ѝ секна. Още в мига, в който долови присъствието му, интуитивно осъзна, че е чакал нея. Понечи да изкрещи, но в същия миг той ѝ нанесе садистично жесток удар странично по главата — бе истинско чудо, че не ѝ счупи врата.

Викът заседна в гърлото ѝ. Тя се свлече на колене, сетне падна на една страна в калта. Беше вцепенена, неспособна да помръдне, ала отчаяно се бореше да остане в съзнание. Имаше чувството, че върви по мътно проблясващо острие, плъзгащо се в полукръг по сребрист лед, от двете страни на който тъмнеят бездънни пропасти.

Смътно осъзна, че някой я вдига и я понася.

Не можеше да окаже съпротива; нямаше сила.

Някаква врата протяжно изскърца.

Криси се насили да повдигне клепахи и забеляза, че нощната тъмнина е станала съвсем непрогледна, не, бе я пренесъл на някакво още по-тъмно място.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Не ѝ достигаше въздух; струваше ѝ се, че изкарва и последния от дробовете си всеки път, щом се опитваше да си поеме дъх.

Непознатият грубо я стовари на твърдия дъсчен под.

Изправи се! Бягай! — заповяда си в безмълвен ужас тя.

Ала не можеше да помръдне. Беше като парализирана.

Пантите отново зловещо изскърцаха, когато мъжът затвори вратата.

Не е възможно това да се случва с мен, отчаяно си помисли Криси.

Чу се превъртането на ръждив ключ в ключалката и мъжът изръмжа, сякаш предвкусвайки удоволствие.

Бе заключена тук, незнайно защо, заедно с този непознат.

С цената на нечовешко усилие все пак бе успяла да остане в съзнание. Замаяна, объркана, безпомощна като новородено, тя се опитваше да разбере къде се намира. В стаята бе тъмно като в рог. Дъсченият под бе груб и вибрираше от приглушените звуци на движещи се механизми.

Чу се писък. После втори. Безумен, параноичен смях разцепи тишината. Музиката се усили: Подът завибрира от равномерното тракане на стоманени колелета по метални релси.

Намираше се в Къщата на ужасите. Вероятно в някое от сервизните помещения. В близост до релсите, по които се движеха вагончетата.

Криси усети лек прилив на сили, но едва успя да повдигне ръка към удареното си слепоочие. Очакваше да напипа кожата и косата си мокри и лепкави от кръв, но те бяха съвсем сухи. Явно нямаше нищо счупено.

Непознатият коленичи на пода до нея.

Чуваше го, усещаше го, но не го виждаше. Ала въпреки непрогледната тъмнина, по някакъв начин осезателно долавяше мощта му; той се извисяваше над нея.

Ще ме изнасили, помисли си тя. Господи, не! Моля те! О, моля те, не му позволявай да го стори...

Мъжът дишаше някак странно. Душеше. Сумтеше. Като животно. Като куче, което се опитва да долови миризмата ѝ.

— Не! — изрече задъхано тя.

Той изръмжа заплашително.

Боб не може да не ме потърси, каза си тя трескаво, като се мъчеше да си вдъхне надежда. Боб ще дойде! Трябва да дойде! Трябва да дойде и да ме спаси. Добрият стар Боб... *Моля те, Господи, моля те!*

Щом мозъкът ѝ се проясни и приближаващата опасност започна да става все по-осезателна, Криси усети нарастваща паника, граничеща с ужас.

Непознатият докосна бедрото ѝ.

Тя импулсивно се отдръпна.

Мъжът я задържа.

Тя се задъхваше, трепереше. Временната парализа бе отзвучала; вцепенението на краиниците ѝ бе изчезнало. Изведнъж я прониза остра болка в главата от удара, който мъжът ѝ бе нанесъл преди няколко минути.

Непознатият плъзна ръка по корема към гърдите ѝ и разкъса блузата.

Криси изкрещя.

Той я зашлеви през устата.

Младата жена осъзна колко е безсмислено да вика за помощ в къщата на ужасите. Дори ако хората я чуеха през цялата тази влудяваща музика, през воя на привидения и чудовища, с който бяха озвучени тунелите, ще се помислят, че е просто поредната търсачка на силни усещания, уплашена от внезапно появил се пират или изскочил от кутия вампир на пружина.

Мъжът разкъса сутиена ѝ.

Тя не можеше да се мери с него по сила, но все пак бе в състояние да му окаже някаква съпротива. Не можеше просто да лежи безучастно и да чака да я изнасили. Посегна към ръцете му и се вкопчи в тях в отчаян опит да ги отблъсне, но шокирана осъзна, че не са обикновени ръце. Не бяха ръце на човек. Не съвсем. Бяха... по-различни.

О, Господи!

В тъмнината успя да различи два зелени овала. Две меко фосфоресциращи зелени петна. Плуваха над нея.

Очи.

Тя се вгледа в очите на непознатия.

Що за човек има очи, които светят в мрака?

* * *

Боб Дру стоеше до въртележката с по един ябълков сладкиш във всяка ръка и чакаше Криси. След пет минути не устоя и отхапа от своето парче. След десет минути стана нетърпелив и нервно закрачи напред-назад. След петнайсет минути се ядоса на Криси. Тя беше страхотно парче, беше приятно и забавно да излизаш с момиче като нея, но понякога ставаше доста непредвидима, а често и доста разсеяна.

След дваайсет минути гневът му премина в леко безпокойство; после Боб се разтревожи не на шега. Може да ѝ е прилошало. Беше изяла невероятно количество какви ли не боклуци. Нямахше начин да не повърне. Никога не можеш да бъдеш сигурен доколко прясна е панаирната храна и при какви хигиенни условия е приготвена. Може Криси да е изяла развален хотдог или пък без да забележи, да е погълнала някоя мръсотия заедно с хамбургера си.

Представяйки си тази възможност, Боб усети, че започва да му се повдига. Втренчи се подозрително в наполовина изядения ябълков сладкиш и гнусливо го изхвърли в кофата за боклук.

Искаше да я намери, за да се успокои, че с нея всичко е наред, но пък тя едва ли щеше да се зарадва да го види, ако дъхът ѝ все още миришеше на повръщано. Ако ѝ бе прилошало в тоалетната, може би се нуждаеше от малко време, за да се освежи, да пооправи грима си и да се съвземе.

След дваайсет и пет минути Боб изхвърли сладкиша на Криси при своя.

След половин час, отегчен от непрестанно галопиращите в кръг дървени коне и ритмично проблясващите месингови стълбове, той не издържа и тръгна да я търси. Бе я проследил с поглед, когато тръгна от

бара, възхищавайки се на стройните ѝ бедра и тънките глезени, преди да изчезне в тълпата. Минута-две по-късно му се бе сторило, че вижда златисторусата ѝ глава, когато младата жена се бе отклонила от централната алея близо до Къщата на ужасите, затова реши да потърси първо там.

Между Къщата на ужасите и атракциона с уродите имаше тясна пътека, която извеждаше на открито пространство зад постройките за забавления във външния кръг на панаира, където се намираха тоалетните. В дъното на пътеката сенките бяха толкова тъмни и наситени, че създаваха зрителна илюзия за черни завеси, които можеш да докоснеш с ръка. Мястото изглеждаше доста пусто и изолирано, макар централната алея да бе само на няколко метра.

Взирайки се тревожно в сенките, Боб се запита дали Криси не се е натъкнала на неприятности, доста по-сериозни от разстроен стомах. Тя бе много хубаво момиче и в наши дни, когато толкова хора са загубили уважение към законите, съществуват доста мъже, които само дебнат хубавите момичета, за да си вземат своето против волята им. Боб предполагаше, че панаирът е притегателен център за подобни типове, където те се срещаха доста по-често, отколкото в нормалния свят.

Той достигна края на пътеката и предпазливо излезе на откритото пространство зад Къщата на ужасите. Погледна надясно, после наляво, и зърна тоалетните. Бяха на около шест метра — ниска сива постройка от бетонни панели, плуваща в рязко очертан басейн от яркожълта светлина; Не можеше да види цялата постройка, само една трета от нея, защото редица от десет-дванайсет панаирни камиони бяха паркирани в междинното пространство. Всичко наоколо тънеше в тъмнина. Камионите се очертаваха като неясни силуети, напомняйки дремещи праисторически чудовища.

Боб направи още няколко крачки по посока на тоалетните, преди да се спъне в нещо, заради което едва не се просна по корем. Наведе се и вдигна коварния предмет.

Беше червената чантичка на Криси.

Сърцето на Боб Дру сякаш шеметно полетя в бездънен кладенец.

Откъм далечната предна фасада на Къщата на ужасите, ориентирана към централната алея, гигантското клоунско лице огласи нощта с пронизителния си, смразяващ кръвта, кикот.

Устата на Боб пресъхна. Той преглътна мъчително, опитвайки се да навлажни устни.

— Криси?

Отговор не последва.

— Криси, за Бога, там ли си?

Изскърцаха несмазани панти на врата. Някъде зад гърба му.

Музиката и престорените писъци откъм вътрешността на Къщата на ужасите долетяха по-отчетливо. Някой бе отворил врата.

Боб се извърна по посока на шума, интуитивно усещайки нещо, което не бе изпитвал от години — откакто бе малко момче, останало само в спалнята с ужасяващото подозрение — не, убеждение! — че някакво чудовище се спотайва в гардероба.

Зърна лабиринт от сенки, всички — напълно неподвижни, освен една, гигантска, която се приближаваше с невероятна бързина. Идваше право към него. След миг усети да го сграбчат нечий силни ръце.

— Не!

Боб политна към задната част на Къщата на ужасите с такава невероятна сила и скорост, че въздухът бе изкаран от гърдите му, главата му рязко се отметна назад и черепът му изпука при удара в дървената стена. Опитвайки се да намали болката в пламналите си дробове, той отчаяно пое нощния въздух като риба, изхвърлена на брега. Струваше му се необичайно студен, докато минаваше през зъбите му.

Гигантската сянка отново връхлетя върху него.

Не се движеше като човек.

Боб зърна зелени светещи очи.

Вдигна ръка, за да предпази лицето си, но нападателят му удари по-ниско; юмрук, тежък като ковашки чук, се стовари върху корема му. Или поне за един пълен с надежда и оптимизъм миг Боб помисли, че е било просто удар. Но сянката не бе използвала само юмрука си. Нищо подобно. Беше го разпорила. И то доста лошо. Изпълни го отвратителното мокро, лепкаво чувство, че коремът му зейва. Шокиран, Боб посегна надолу и опипа с трепереща ръка плътта. Потръпна от ужас и отвращение, когато напипа раната.

Господи, изкормен съм!

Сянката се наведе. Взираше се, сумтеше и душеше като куче, макар да бе твърде голяма за куче.

Ломотейки в несвяст, Боб Дру опита да задържи изскочилите си вътрешности вътре в тялото. Ако се иссипеха, възможността да го зашият и да оживее, бе минимален.

Сянката изфуча към него.

Боб бе изпаднал в дълбок шок и почти не усещаше болка, но пред очите му бавно започна да се разстила червена пелена. Краката му омекнаха, после постепенно започна да не ги усеща, сякаш бяха изтръпнали. Той се отпусна на стената на Къщата на ужасите, давайки си сметка, че шансът му да оцелее е твърде нищожен, дори ако остане на крака, но убеден, че ако падне, с него е свършено. Единствената му надежда бе, да успее да се задържи прав. Да извика помощ, лекар. Може би щяха да успеят да го зашият. Може би щяха да успеят да сложат всичко на мястото му и да предотвратят неизбежния в такива случаи перитонит. Беше малко вероятно. Много малко вероятно. Но може би... Само да не пада... Не можеше да си позволи да падне. Не трябваше да пада. Нямаше да падне...

Глухо строполяване.

* * *

Панаирджиите я наричаха „нощта на свличане на кожата“ и я очакваха с нетърпението на истински скитници. Последната нощ от ангажимента им. Нощта, в която оголваха терена. Нощта, в която натоварваха багажа и се подготвяха да поемат към следващата спирка. Панаирът се изнизваше от града по същия начин, по който змията свлича мъртвата си, протрита и отесняла стара кожа.

И за Конрад Стрейкър тази нощ бе най-хубавата от едноседмичния престой на панаира, защото той продължаваше да се надява, че на следващата спирка може би ще открие Елън и децата ѝ.

В един и половина през нощта, последните посетители напуснаха панаира в Коул Каунти, Пенсилвания. Малко преди това някои от атракционите вече бяха затворени, макар че по-голямата част от работата все още предстоеше.

Конрад, който притежаваше още два малки павилиона, освен Къщата на ужасите, вече се бе погрижил да ги затвори. Единият бе малък бар за правостоящи; посетителите купуваха закуските и хапваха

накрак. Бе приключил работа още около полунощ. В другия се помещаваха кабинки, които стремглаво се издигаха и спускаха. Към един часа и тази атракция бе преустановена и товаренето започна.

В студената майска нощ Конрад разглобяваше Къщата на ужасите заедно с Гънтър, Призрака и останалите си работници, няколко местни хамали, които се надяваха да изкарат по някой долар и двама младежи, присъединили се временно към пътуващия панаир. Товареха отделните дървени панели, бутафорни декори и машинарии в два големи камиона, които щяха да откараш Къщата до следващата спирка.

Тъй като Къщата на ужасите се славеше като най-голямата в света и понеже предлагаше на посетителите вълнуващи страховити преживявания, пък и возенето бе достатъчно дълго, че да даде възможност на младежите да прекарат приятно с приятелките си, тя бе доста популярен и печеливш атракцион. Конрад бе вложил доста време и пари, за да я доусъвършенства и превърне в най-интересното забавление от подобен род в света. Затова безмерно се гордееше със своето творение.

Въпреки това, всеки път, когато Къщата на ужасите трябваше да бъде разглобявана или сглобявана, той я намразваше с такава страст, каквато никой човек не би могъл да изпитва към някакъв неодушевен предмет, освен може би към телефонен автомат, гълтащ монети, или компютър, постоянно объркващ сметките за електричество и отопление. Макар Къщата на ужасите да бе проектирана много умело — истинско чудо за бързо сглобяване и разглобяване — построяването и събарянето ѝ се струваше на Конрад равносилно на строежа на дребните египетски пирамиди.

Повече от четири часа Конрад и екипа му от дванайсет души пъплеха върху постройката, осветена от мощните прожектори на централната алея, захранвани от генератор. Свалиха от фасадата гигантското клоунско лице, гирляндите от разноцветни лампички и навиха на макари дългите електрически кабели. Махнаха платнения покрив и го сгънаха. Облени в пот и задъхани, разделиха вагончетата-гондоли и ги натрупаха едно върху друго. Демонтираха механичните таласъми, призраци, убийци с брадви и още куп чудовища, които плашеха хилядите посетители, след което ги покриха с платнища и ги поставиха с подходящи уплътнители в сандъци. Разглобиха дъсчените

стени и подове, свалиха гредите и придържащите ги колони, махнаха будката за билети, натовариха генераторите и трансформаторите, както и останалите механизми в чакащите камиони, които периодично бяха наобикаляни от Макс Фрийд или някой негов помощник, за да проверят докъде са стигнали работите.

Макс, транспортният директор на Големия Американски Пътуващ Панаир — или ГАПП, както го наричаха всички, които работеха в него — надзираваше демонтажа и товаренето от голямата централна алея. След прочутия с грандиозността и организацията си панаир на Е. Джеймс Стрейтс, ГАПП бе най-големият съвременен панаир в света. Не беше някое малко, жалко пътуващо театърче; беше първокласно шоу. ГАПП пътуваше в четирийсет и четири фургона и повече от шейсет огромни камиона. Макар част от оборудването да бе собственост на независими панаирджии, а не на ГАПП, всеки натоварен камион подлежеше на проверка от Макс Фрийд, тъй като панаирната компания носеше отговорност в случай на злополука.

Докато Конрад и работниците му разглобяваха Къщата на ужасите, неколкостотин други панаирджии работеха на централната алея — дресьори на животни, източни и кабаретни танцьорки, стриптийзьорки, гълтачи на огънове, факири, музиканти, готвачи, джуджета и дори слонове. С изключение на дълбоко заспалите шофьори на камионите, които трябваше да шофират след няколко часа, никой нямаше да си легне, докато и последната постройка не бъде разглобена и натоварена.

Виенското колело бе отчасти демонтирано. Наполовина разглобено, то приличаше на огромни зъбати челюсти, насочени към небето.

Останалите люлки и влачета бяха бързо и сръчно разглобени — „Небесният гмуркач“, „Тип-топ“, синджирените люлки, въртележката, какви ли не вълшебни механизирани устройства за забавления — всичките натоварени в обикновени, прашни, мръсни и очукани фургони.

В един миг шатрите плющяха като водни пелени от черен дъжд. В следващия лежаха неподвижни на земята като огромни тъмни локви.

Гротескните образи от шоуто на уродите — всичките рисувани върху пана от именития панаирен художник Дейвид „Бързия“ Уайът — пърхаха и се развяваха върху придържащите ги пилони. Някои от по-

големите изобразяваха уродливите лица на мутанти, хора с физически и умствени недостатъци, които си изхранваха прехраната в шоуто „Прищевки на природата“. Те сякаш се хилеха злорадо, намигаха, зъбеа се и се присмиваха на панаирджиите, които работеха под тях; шегата на вятъра, който си играеше с паната. После прикрепящите въжета бяха развързани, колелцата изскърцаха и паната се плъзна надолу по пилоните. Бяха свалени, навити на рула и прибрани — кошмарни видения в огромни картонени хранилища.

В пет и половина сутринта, изтощен до смърт, Конрад огледа за последен път мястото, където се бе издигала Къщата на ужасите, и реши, че най-сетне може да си легне. Всичко бе демонтирано и натоварено. Оставаше само съвсем малка част от оборудването — работа за половин час, с която Гънтър, Призрака и още двама мъже можеха да се справят сами. Конрад плати на местните хамали и пътуващите с панаира помощници. Нареди на Призрака да надзирава довършването на работата и да изчака проверката на Макс Фрийд; напомни на Гънтър да изпълнява точно всички указания на Призрака. Плати аванс на двамата току-що станали от сън шофьори, които се подготвяха да подкарат камионите към Клиърфийлд, Пенсилвания, където бе следващата спирка на панаира. Конрад щеше да ги последва по-късно през деня със своята десетметрова каравана. Най-сетне, чувствайки силни болки в мускулите, той уморено пое към моторизираната си къща, паркирана в западния край на панаира сред повече от двеста подобни возила и фургони — все подвижни домове.

Колкото повече приближаваше до караваната, толкова по-бавни ставаха крачките му. Наслаждаваше се на нощта. Беше ясна и спокойна. Вятърът бе утихнал и въздухът бе неестествено неподвижен. Скоро щеше да се зазори, макар на изток хоризонтът все още да не беше изсветлял. Луната току-що се бе скрила зад планините. По небето плуваха само ефирни, леко фосфоресциращи облаци, тъмносребристи на фона на синьо-черното нощно небе. Конрад спря пред караваната и пое глътка хладен свеж въздух. Не бързаше да влезе, страхуваше се от това, което можеше да открие вътре.

Най-сетне реши, че не може да отлага повече. Пригответи се за най-лошото, отвори вратата, качи се в караваната и запали лампите.

На мястото на шофьора нямаше никой. Кухнята беше празна, също и предната част, където имаше обзаведена спалня.

Конрад тръгна към задната част на главното помещение. Целият трепереше, когато колебливо плъзна вратата и пристъпи в своята спалня. Рязко завъртя ключа на лампата.

Леглото бе старателно оправено, точно както го бе оставил вчера сутринта. На матрака нямаше просната мъртва жена, както бе очаквал.

Той въздъхна с облекчение.

Беше минала една седмица, откакто намери последната мъртва жена. Скоро щеше да открие следващата. Беше неизбежно. Нуждата да изнасилва, убива и обезобразява телата на жертвите, се проявяваше на седмични интервали, много по-често, отколкото в миналото. Но очевидно тази нощ не се бе случило.

Поуспокоен, той се отправи към малката баня да вземе бърз горещ душ, преди да си легне — умивалникът вътре бе оплескан с кръв. Мокри кърпи бяха струпани на пода, целите в огромни тъмни петна.

Беше се случило.

Сапунерката бе пълна с луга; сапунът вътре бе червено-кафяв от кръв.

Близо минута Конрад остана на прага, втренчен в кабинката за душа. Завесата я закриваше изцяло. Мъжът съзнаваше, че трябва да я дръпне и да провери какво го очаква зад нея, но се страхуваше да го стори.

Затвори очи и се подпря на вратата, за да събере достатъчно сили и да избърши това, което бе необходимо.

Вече два пъти му се бе случвало да намира нещо в кабинката на душа. Нещо, което е било разкъсано, смачкано, потрошено и смляно. Нещо, което някога е било живо човешко същество, но вече не беше.

Чу как халките на завесата се плъзнаха по металния корниз: *слууп-слууп-слуп*.

Рязко отвори очи.

Завесата беше все така затворена, изобщо не помръдваше. Звукът беше плод на въображението му.

Той шумно издиша.

Хайде, по-бързо, рече си гневно.

Нервно облиза устни, отблъсна се от вратата и приближи до кабинката. Сграбчи завесата и рязко я дръпна.

Кабинката беше празна.

Този път поне тялото бе изхвърлено. Трябваше да бъде благодарен за това. Да се занимава с отвратителните останки беше задължение, което Конрад ненавиждаше.

Разбира се, трябваше да научи какво е било направено с поредния труп. Ако не е бил отнесен достатъчно далеч от мястото на панаира, за да отклони вниманието на полицията, щеше да се наложи да излезе и да го премести.

Той се отдалечи от кабинката и се зае да почисти опръсканата с кръв баня.

Петнайсет минути по-късно, изпитвайки непреодолима нужда от пиене, той си взе от кухнята чаша, лед и бутилка „Джони Уокър“. Отнесе всичко в спалнята си, седна на леглото и си наля стотина грама скоч. Облегна се удобно на три възглавници и отпи от уискито, опитвайки да се успокои поне дотолкова, че да не тракат кубчетата лед в чашата му.

На нощното шкафче имаше ксерокопиран екземпляр на програмата за сезонното турне на Големия Американски Пътуващ Панаир. Беше оръфано от преглеждане. Конрад го взе.

От началото на ноември до средата на април, ГАПП, както всички останали панаири, преустановяваше дейност заради годишната си почивка. Повечето от панаирджиите, хора от различни пътуващи атракциони, прекарваха зимата в Гибсънтаун, Флорида — известен като Гибтаун в панаирните среди — където бяха създали своя общност, панаирен земен рай, място за почивка, където брататата жена и триокият човек-алигатор можеха да пийнат заедно в близкия бар, без да ги следят любопитни погледи. Но от април до октомври, Големият панаир пътуваше непрестанно, всяка седмица се местеше в нов град, откъдето след шест дни щеше да изтръгне крехките си корени.

Бавно отпивайки от уискито, Конрад Стрейкър препрочиташе програмата на турнето. Поглъщаше с очи всеки ред, наслаждаваше се на имената на градовете, опитвайки се като екстрасенс да усети в кой от тях най-сетне ще се натъкне на децата на Елън.

Надяваше тя да има поне една дъщеря. Бе измислил как ще постъпи със сина й, ако имаше син, разбира се, но бе замислил нещо по-специално за дъщеря й.

Постепенно, след като си наля още сто грама, Конрад почувства, че уискито най-последно му оказва желаното въздействие. Но както

винаги новите имена на градовете от програмата на турнето упражняваха много по-успокояващ ефект върху нервите му, отколкото уискито.

След известно време той остави листа настрана и вдигна поглед към разпятието, окачено на стената над долната част на леглото. Висеше с главата надолу. Изпитото измъчено лице на Христос бе старателно оцветено в черно.

На нощното шкафче имаше оброчна тънка свещ в тумбеста чака. Конрад я държеше постоянно запалена. Свещта беше черна; въсъкът гореше със странен тъмен пламък.

Конрад Стрейкър бе ревностен вярващ. Всяка вечер без изключение той казваше молитвите си. Но не се молеше на Исус.

Бе приел сатанинската религия преди двацет и две години, малко след като Зина се бе развела с него. Мислеше за смъртта с неизразима наслада, нетърпеливо предвкушайки спускането в Ада. Знаеше, че това е неговото предопределение. Адът... Истинският му дом. Противно на повечето човеци, не изпитваше страх от това пъклено място. Там щеше да намери покой. Любим помощник на Сатаната. Той принадлежеше на Ада. Там беше неговото място. Та нали след онази трагична Бъдни вечер, когато бе на дванайсет години, бе живял в постоянен ад, ден и нощ, нощ и ден, непрестанно...

Входната врата в предната част на караваната се отвори и возилото се разклати при близането на другия обитател. Вратата се затвори с трясък.

— Тук отзад съм! — извика Конрад, без да си даде труд да стане от леглото.

Отговор не последва, но той знаеше кой е влязъл.

— В банята бе страхотна бъркотия след твоето почистване — обади се Конрад.

Чу тежки стъпки, които приближаваха.

* * *

Следващата неделя Дейвид Клипърт и неговото куче Мус се разхождаха сред потъналите в свежа пролетна зеленина хълмове на

Коул Каунти, на около три километра от мястото, където обикновено се разполагаше панаирът.

Наближаваше четири часът, когато мъжът и кучето преваляха тревист хълм. Мус, който тичаше пред господаря си, се натъкна на нещо, което му се стори необичайно интересно. Той го обиколи тичешком, но не посмя да се шмугне в храсталака, макар да бе заинтригуван от това, което бе забелязал. Излая няколко пъти, спря да подуши нещо, после отново започна да обикаля в кръг, шумно оповестявайки откритието си.

Изостанал на около двайсетина метра зад кучето, Дейвид не можеше да види за какво е цялата тази врява. Ала смяташе, че се досеща. Най-вероятно вълнението бе заради някоя пеперуда, пърхаща над плевелите. Или мъничко гущерче, застинало на някое листо, но не успяло да заблуди с мимикрията си острия поглед на Мус. Най-често бе някоя полска мишка. Мус никога не би приближил към нещо по-голямо. Той бе едър ирландски сетер с копринена козина, силен, добросърдечен и любвеобилен, но невероятен страхливец. Ако се бе натъкнал на змия, лисица или дори заек, щеше да хукне обратно към господаря си с подвита опашка.

Щом Дейвид приближи към високия до кръста храсталак — предимно отровна млечка и къпина — Мус предпазливо се отдръпна и тихичко започна да вие.

— Какво има, момче?

Кучето седна на около два метра от откритието си, вдигна умолителен поглед към господаря си и жално заскимтя.

Странно държание, помисли си Дейвид и се намръщи.

Мус обикновено не се плашеше от пеперуди и гущерчета. Веднъж зърнал подобна жертва, сетерът ставаше страховит, свиреп и абсолютно неудържим.

Няколко секунди по-късно, когато навлезе в храсталака и видя какво е привлякло вниманието на кучето, Дейви спря тъй рязко, сякаш се блъсна в тухлена стена.

— О, Господи!

Изглежда мощен поток полярен въздух неочаквано бе сменил посоката си, защото топлия майски следобед внезапно стана студен, смразяващо кръвта студен.

Два трупа, на мъж и жена, бяха проснати в храсталака, леко повдигнати от преплетените клонки на къпината. И двете тела бяха с лицата нагоре, разперили ръце, сякаш са били разпънати на кръст върху бодливите храсти. Мъжът беше изкормен.

Дейвид потръпна, но не отмести очи от ужасната гледка. В края на шейсетте години бе служил като военнопoleви лекар във Виетнам, преди да бъде ранен и изпратен вкъщи; бе виждал различни коремни рани, разкъсани от куршуми и мини, разпорени от щикове и шрапнели стомаси. Не беше гнуслив.

Но когато разгледа отблизо жената и разбра какво е било сторено с нея, той неволно извика, бързо се извърна, направи няколко несигурни крачки в тревата, падна на колене и повърна.

ПЕТА ГЛАВА

„Свърталището“ беше заведението, където се събираха младежите в Ройъл Сити. Намираше се на главната улица, на четири пресечки от гимназията и според Ейми не се отличаваеше с нищо особено. Имаше автомат за газирани напитки. Скара за бързо приготвяне на ястия. Десет маси, покрити с тънки мушамени покривки. Осем сепарета, тапицирани с изкуствена кожа. Шест флипера, монтирани в нишата в дъното. Грамофон автомат. И това беше всичко. Нищо ексцентрично. Ейми предполагаше, че има около милион подобни места, пръснати из цялата страна. Знаеше четири заведения в малкия стар Ройъл Сити, които изглеждаха по съвсем същия начин. Но поради някаква загадъчна причина, може би поради стаден инстинкт или пък защото името на заведението напомняше за долнопробна кръчма, която родителите им със сигурност не биха одобрили, младежите в Ройъл Сити се събираха най-вече в „Свърталището“.

През последните две лета Ейми работеше като сервитьорка в „Свърталището“ и щеше да започне отново на пълен работен ден от първи юни до началото на септември, когато започваха занятията в колежа. Тя работеше по няколко часа и през учебната година, по време на ваканциите и през повечето уикенди. Вземаше съвсем малка част от заплатата си, само за джобни пари, а останалото се прибавяше към спестяванията ѝ за колежа.

В неделя, денят след абитуриентския бал, Ейми работи от дванайсет до шест часа. „Свърталището“ бе необичайно претъпкано. В четири часа тя вече бе капнала от умора. В пет бе учудена, че все още се държи на краката си. Когато наближи краят на смяната ѝ, тя се хвана, че на всеки пет минути поглежда часовника, пожелавайки си стрелките да се движат по-бързо.

Запита се дали необичайната за нея липса на енергия се дължи на бременността ѝ. Вероятно. Бебето отнемаше част от силите ѝ. Макар и в толкова ранен етап от развитието си, то неизбежно оказваше въздействие върху организма ѝ. Дали беше така?

Мислите за бременността я потискаха. Под влияние на мрачното си настроение, тя установи, че времето се влачи още по-бавно отпреди.

Малко преди шест в „Свърталището“ влезе Лиз Дънкан. Изглеждаше страхотно. Бе облечена в тесни джинси и пуловер в преливащи се шарки от бледомораво до синьо, който сякаш бе плетен по нея. Беше привлекателна блондинка с прекрасно тяло. Ейми видя как всички момчета в заведението вдигнаха погледи, когато Лиз се появи на прага.

Този път беше сама. Наскоро бе скъсала с поредния си приятел и все още не си бе хванала нов. Подобни периоди бяха чести при нея, но не продължаваха дълго; тя сменяше приятелите си така, както Ейми — носните си кърпички. Снощи Лиз бе дошла на абитуриентския бал с кавалер, който бе поредното ѝ завоевание. На Ейми ѝ се струваше, че всичките връзки на Лиз са мимолетни увлечения, които траеха от един до няколко дни, независимо, че понякога продължаваха месец-два; Лиз не желаше продължителна връзка. За разлика от останалите момичета в гимназията, тя се отвърщаваше от мисълта за годишни пръстени и обвързването с едно-единствено момче. Лиз си падаше по разнообразието и изглежда непостоянството ѝ влияеше благотворно, защото се разхубавяваше от ден на ден. Беше Лошото момиче в горните класове на гимназията и някои от подвизите ѝ бяха станали легендарни сред връстниците ѝ. Ала тя пет пари не даваше какво си мислят за нея.

Ейми тъкмо пълнеше две халби със слабоалкохолна бира, когато Лиз грациозно приближи до бара и подхвърли:

— Здравсти, малката, как върви работата?

— Скапана съм — отвърна Ейми.

— Скоро ли свършваш?

— След пет минути.

— Имаш ли работа след това?

— Не. Радвам се, че дойде. Трябва да говоря с теб.

— Много си потайна.

— Важно е — рече Ейми.

— Заведението ще ни черпи ли по една кока-кола?

— Разбира се. Ей там има празно сепаре. Запази го, аз ще дойда веднага щом свърша работа.

Няколко минути по-късно Ейми отнесе кока-колите в сепарето и седна срещу приятелката си.

— Какво има? — попита Лиз.

Ейми разбърка питието си със сламката.

— Ами... трябва...

— Да?

— Трябва да... взема пари назаем.

— Мога веднага да ти дам десетачка. Ще ти стигнат ли?

— Лиз, трябва да събера поне три-четири стотачки. Може би повече.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Господи, Ейми, нали ме познаваш! Парите просто изтичат между пръстите ми. Старите ми дават винаги, когато поискам, но после, докато се усетя, и няма нищо! Цяло чудо е, че имам десетачка, която мога да ти дам. Но три-четири стотачки...

Ейми въздъхна и кимна.

— Страхувах се, че точно това ще кажеш.

— Слушай, ако имах, щях да ти дам.

— Зная.

Каквито и недостатъци да имаше Лиз — а тя притежаваше доста — скъперничеството не беше сред тях.

— Ами спестяванията ти? — попита тя.

Ейми поклати глава.

— Не мога да пипна банковата си сметка без съгласието на мама. А за нищо на света не искам тя да разбере за... това.

— За кое? За какво ши трябваш толкова пари?

Ейми понечи да заговори, ала думите замряха в гърлото ѝ. Нямахше желание да разкрие ужасната си тайна дори пред Лиз. Отпи от кока-колата, за да спечели време и да прецени, доколко е разумно да сподели нещастieto с приятелката си.

— Ейми?

„Свърталището“ кънтеше от какви ли не шумове — тракане, пиукане и звън от флиперите, буен рокендрол от грамофона автомат, жужене на гласове, невъздържани изблици смях и кикотене...

— Ейми, какво се е случило?

Ейми се изчерви и рече:

— Предполагам, че ще ми се смееш, но... просто... се срамувам да ти кажа.

— Та това е смешното! Можеш да ми кажеш всичко. Аз съм най-добрата ти приятелка, нали?

— Да.

Беше вярно. Лиз Дънкан беше най-добрата ѝ приятелка. Всъщност Лиз бе единствената ѝ приятелка. Ейми не дружеше с други свои връстнички. Излизаше най-вече с Лиз, което ѝ се струваше доста странно, когато се замислеше над това. Двете бяха толкова различни във всяко отношение. Ейми учеше упорито и задълбочено и се справяше добре в училище; Лиз пет пари не даваше какви оценки ще получи. Ейми искаше да учи в колеж; Лиз се отвращаваше от подобна идея. Ейми бе затворена, понякога дори стеснителна; Лиз бе нахална, смела, дори нагла от време на време. Ейми обичаше книгите; Лиз предпочиташе филмите и списанията, пълни с клюки за Холивуд. Въпреки че се бунтуваше срещу фанатичната религиозност на майка си, Ейми вярваше в Бога; Лиз смяташе, че всички религиозни доктрини за Господа и за живот след смъртта са пълни измишльотини. Нито алкохола, нито наркотиците бяха по вкуса на Ейми и тя опитваше от тях само когато искаше да угоди на Лиз; Лиз пък казваше, че ако има Бог — но уверяваше Ейми, че Той не съществува — си заслужавало да го почиташ само защото е сътворил алкохола и марихуаната. Макар двете момичета да се различаваха като деня и нощта, приятелството им крепнеше с всеки изминал ден. Главната причина за това бяха старанията на Ейми. Тя правеше това, което Лиз искаше от нея, казваше това, което предполагаше, че Лиз иска да чуе. Никога не я критикуваше, поощряваше я и я глезеше с вечното си одобрение, смееше се на възсолените ѝ шеги и почти винаги се съгласяваше с мнението ѝ. Ейми бе вложила много време и енергия в изграждането на трайни отношения между двете, но никога не престана да се пита защо толкова силно държи да бъде най-добрата приятелка на Лиз Дънкан.

Снощи в леглото Ейми се чудеше дали подсъзнателно не е искала да забременее само за да ядоса майка си. Тази мисъл я бе стреснала. Сега се запита дали не поддържа приятелството си с Лиз Дънкан поради същата причина. Лиз се ползваше (и това ѝ харесваше!) с най-лошата репутация в училището; говореше неприлично и непочтително,

поддържаше безразборни сексуални връзки. Приятелството с нея можеше да бъде за Ейми само още един начин да се разбунтува срещу традиционните ценности и морал на майка ѝ.

Както и преди, Ейми се сепна от мисълта, че може би проваля бъдещето си само за да причини по някакъв начин болка на майка си. Ако това беше вярно, омразата и гневът, които изпитваше към майка си, явно бяха по-дълбоки и по-силни, отколкото си даваше сметка. Това означаваше също така, че не може да направлява живота си; означаваше, че действията ѝ са продиктувани от черна ненавист и покваряваща горчивина, които не бе в състояние да овладее. Ейми дотолкова се обезкуражи от тези мисли, че се отказа да разсъждава върху тях; бързо ги изхвърли от съзнанието си.

— И тъй — обади се Лиз, — ще ми кажеш ли най-сетне какво се е случило?

Ейми примигна.

— Ами... виж... скъсах с Джери.

— Кога?

— Снощи.

— След като си тръгнахте от бала? Защо?

— Той е тъп, освен това е долен мръсник!

— Винаги е бил такъв — провлечено изрече Лиз. — Но досега това не те смущаваше. Защо така изведнъж реши да скъсаш? И какво общо има това с нуждата ти от три-четири стотачки?

Ейми се озърна, уплашена, че някой може да чуе това, което се готвеше да каже. Бяха в последното сепаре, така че зад нея нямаше никой. От другата страна, зад Лиз, четирима младежи от футболния отбор си бяха организирали бурно състезание по канадска борба. На най-близката маса две двойки самозвани интелектуалци обсъждаха най-новите филми и говореха за актьорите така фамилиарно, сякаш от години работеха в Холивуд и всичко от киноиндустрията им беше от ясно по-ясно. Никой не подслушваше.

Ейми върна поглед към Лиз.

— Напоследък сутрин ми се гади.

Лиз разбра веднага.

— А менструацията ти?

— Нямам.

— Дявол да го вземе!

— Разбираш защо ми трябва парите.

— За аборт — тихо рече Лиз. — Каза ли на Джери?

— Точно затова скъсахме. Каза, че детето не било от него. Отказа да ми помогне.

— Гадно, малко лайно!

— Не знам какво ще правя.

— По дяволите! Защо не отиде при лекаря, който ти препоръчах? Ако беше взела рецепта за противозачатъчни...

— Страхувах се да вземам хапчета! Нали си чувала слуховете за рак...

— Щом стана на двацет и една — заяви Лиз, — ще си направя операция за стерилизация. Но дотогава ще трябва да разчитам на хапчетата. Кое е по-лошо — риска да пипнеш рак или да надуеш корема?

— Права си — нещастно промълви Ейми. — Нямам представа защо не те послушах.

„Освен ако подсъзнателно не съм искала да забременея, без дори да си давам сметка за това?“

Лиз се наведе към нея.

— Господи, малката, съжалявам! Много съжалявам. Чувствам се отвратително. Наистина! Чувствам се отвратително, задето така си загазила.

— Представи си аз как се чувствам.

— Господи, какъв лош късмет.

— Не знам какво ще правя — повтори Ейми.

— Ще ти кажа какво ще направиш. Ще си отидеш вкъщи и ще кажеш на старите.

— О, не! Не мога. Ще бъде ужасно.

— Виж, знам, че няма да е приятно. Ще има крясъци, опявания, обиди... Ще ти втълпят такова чувство за вина, че няма да се отървеш от него, докато си жива. Ще бъде голямо изпитание, няма съмнение. Но няма да те пребият от бой, нито пък ще те убият.

— Майка ми може и да ме убие...

— Не ставай глупава! Ще опява, ще беснее, ще те накара да се чувстваш ужасно нещастна. Но нека не забравяме какво е най-важно. Най-важното е да си затътриш задника в някоя болница, където да изстържат бебето от теб колкото е възможно по-скоро, защото иначе...

Ейми трепна, поразена от безочливия начин, по който се изразяваше приятелката ѝ.

— Трябва само да стискаш зъби, докато ти крещат — продължи Лиз. — А после старите няма къде да ходят, ще платят за аборта.

— Не. Ти забравяш, че родителите ми са католици. Те смятат, че абортът е грях.

— Може да мислят, че е грях, но не биха позволили младо момиче като теб, още повече собствената им дъщеря, да съсипе целия си живот. Католички правят аборти непрестанно, остави ги какво говорят.

— Сигурна съм, че си права — рече Ейми. — Но майка ми е фанатичка. Никога няма да се съгласи да направя аборт.

— Наистина ли смяташ, че ще иска да живее със срама да има незаконно внуче в къщата си?

— За да ме нарани... И главно за да ми даде урок... да.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Двете потънаха в мрачно мълчание.

От грамофона автомат Дона Съмър пееше за цената на любовта.

Изведнъж Лиз щракна с пръсти.

— Сетих се!

— Какво?

— Дори католиците ще се съгласят да бъде направен аборт, ако е застрашен животът на майката, нали?

— Не всички католици. Само най-либералните биха се съгласили дори при подобни обстоятелства.

— А твоята майка не е от либералните.

— Не бих казала.

— Но баща ти е по-добър, нали? Поне не е чак толкова религиозен?

— Не е фанатик като мама. Може да се съгласи да направя аборт, ако наистина повярва, че детето заплашва здравето и живота ми.

— Добре, тогава. Ще го накараш да повярва, че е застрашено душевното ти здраве. Зацепваш ли? Ще направиш опит за самоубийство. Заплаши ги, че ще се самоубиеш, ако не ти помогнат да направиш аборт. Изпадни в истерия. Дръж се налудничаво. Пищи, плачи, после се смей без причина, после пак плачи, чупи неща... Ако

всичко това не ги убеди, можеш да направиш фалшив опит да си прережеш вените. Просто се порежи достатъчно, че да поразмажеш малко кръв около себе си. Няма откъде да бъдат сигурни дали си го направила нарочно, или случайно, и няма да посмеят да поемат повече рискове.

Ейми бавно поклати глава.

— Няма да стане.

— Защо?

— Не ме бива като актриса.

— Бас ловя, че ще успееш да ги заблудиш!

— Да се преструвам... Ще се чувствам много глупаво.

— По-приятно ли ти е да се чувстваш бременна?

— Трябва да има и друг изход.

— Какъв например?

— Не зная.

— Ела на себе си, малката! Стегни се! Това е най-доброто разрешение.

— Не зная...

— Аз пък зная!

Ейми отпи от кока-колата и след като помисли няколко минути, рече:

— Може би си права. Може би ще опитам номера със самоубийството.

— Ще свърши работа. Ще мине като по вода. Ще видиш. Кога ще им кажеш?

— Ами мислех да им съобщя новината веднага след дипломирането, ако дотогава не намеря друг изход.

— Та това са две седмици! Слушай, малката, колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Две седмици с нищо няма да навредят на никого. Може би през това време ще измисля начин сама да се сдобия с парите.

— Няма да стане.

— Може и да успея.

— Няма да можеш — рязко я прекъсна Лиз. — Освен това си само на седемнайсет. Вероятно никъде няма да ти позволят да направиш аборт без съгласието на родителите ти, дори ако имаш пари

да платиш. Бас ловя, че трябва да си поне на осемнайсет, за да е достатъчно само твоето желание и парите.

Ейми не се бе сетила за тази пречка. Просто не се смяташе за непълнолетна; чувстваше се едва ли не на сто и десет години.

— Ела на себе си, малката — продължи да настоява Лиз. — Не ме послуша за хапчетата. Сега обаче си събери акъла, чуваш ли? Моля те, моля те, за Бога, послушай ме! Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Ейми осъзна, че приятелката ѝ има право. Облегна се на стената на сепарето и почувства как я обзема примирение. Отпусна се като марионетка, на която внезапно са срязали конците.

— Съгласна съм. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще им кажа довечера или утре.

— Довечера!

Не мисля, че ще имам сили да го сторя довечера. Ако се наложи да изиграя представлението със самоубийството, умът ми трябва да е бистър. Трябва да съм си отпочинала.

— Тогава утре — рече Лиз. — Но нито ден по-късно! Трябва да приключиш с това. Слушай, очаква ни страхотно лято. Ако замина на запад в края на годината, както се надявам, това може би е последното лято, през което ще бъдем заедно. Така че трябва добре да се позабавляваме. Да натрупаме спомени, които да ни топят известно време. Много слънце, хубава трева за пушене и няколко нови момчета... Ще бъде велико! Само че няма да е толкова страхотно, ако ще се размотаваш подута и подпухнала.

* * *

За Джоуи Харпър неделята се оказа хубав ден.

Сутринта започна с литургията и неделното училище, разбира се, което беше скучно, както обикновено, но после денят стана много по-приятен. Когато баща му спря на павилиона да си купи неделните вестници, Джоуи съгледа изложени отпред куп нови комикси, пребърка джобовете си и откри достатъчно дребни монети, за да си купи двете най-хубави издания. После майка му сготви за обяд пиле по китайски и направи вафли със специална плънка — едни най-любимите му вкуснотии на света.

След като се нахраниха, баща му го пусна да отиде в „Риалто“. „Риалто“ беше филмотечен кинотеатър, където прожектираха само стари филми. Беше на шест пресечки от дома им и на Джоуи му позволяваха да отива дотам с велосипеда си. Но не и по-далече. Този следобед в „Риалто“ показваха два филма на ужасите — „Нещото“ и „То дойде от Космоса“. И двата бяха супер.

Джоуи обожаваше страшните истории. Нямаше представа защо. Понякога, докато седеше в тъмния киносалон и наблюдаваше как лигавото слюзесто извънземно оплита тяло около героя, Джоуи едва не се изпускаше в гащите от страх. Но се наслаждаваше на всяка минута от филма.

След филмите той се върна вкъщи за вечеря. Майка му бе приготвила хамбургери със сирене и печен зрял фасул с домати сос — беше по-вкусно дори от пилето и вафлите, по-вкусно от всичко, за което можеше да се сети. Той се наяде до пръсване.

Ейми се върна от „Свърталището“ в осем, час и половина преди времето за лягане на Джоуи, така че той беше все още буден, когато сестра му откри гумената змия, висяща в нейния гардероб. Ейми се втурна по коридора, викайки го по име и се спусна да го гони из стаята, докато накрая не го хвана. След като хубаво го погъделичка и го накара да обещае никога вече да не я плаши така (обещание, което — както и двамата знаеха — той нямаше да удържи), Джоуи я убеди да поиграят един час „Монополи“, а това беше много забавно. Той спечели играта, както обикновено; за почти възрастен човек, Ейми знаеше учудващо малко за финансовите лавирания и сделки.

Джоуи обичаше Ейми повече от всеки друг. Може би това не беше нормално. Би трябвало да обичаш най-много майка си и баща си. Е, след Господ, разбира се. Господ беше на първо място. После идваха майката и бащата. Но беше много трудно да обичаш мама. Тя през цялото време се молеше с теб или за теб, или пък те поучаваше как трябва да се държиш и ти повтаряше отново и отново как тя много държи да станеш порядъчен човек, макар никога да не показваше, че наистина държи на това. Всичко бяха само празни приказки. Беше по-лесно да обичаш татко, но той рядко стоеше вкъщи. Беше зает с адвокатските си работи, може би спасяваше невинни хора от електрическия стол или други такива неща, а когато се връщаше у дома, прекарваше много време сам — работеше над миниатюрните

макети на железопътни влакчета, и не обичаше да се мотаеш в краката му в работилницата.

Оставаше Ейми. Тя често си седеше вкъщи. И винаги беше наблизко, когато се нуждаеш от нея. Тя беше най-добрият човек, когото Джоуи познаваше, и по-добър може би от хората, с които се надяваше да се запознае в бъдеще. Той се чувстваше щастлив, че му е сестра, а не лошата, гадна Вероника Кълп, с която най-добрият му приятел Томи Кълп се налагаше да живее под един покрив.

По-късно, след играта на „Монополи“, когато бе по пижама, с измити вече зъби и готов да си ляга, Джоуи каза молитвите си заедно с Ейми. Беше много по-хубаво, отколкото да ги казваш с мама. Ейми ги казваше по-бързо от мама и понякога променяше тук-там по някоя дума, за да направи молитвите по-забавни. Например вместо „Света Марийо, Божия майко, чуй моята молба“, се случваше да каже „Света Марийо, Божия майко, чуй моята бълха“. Винаги успяваше да разсмее Джоуи, но той трябваше да внимава да не се кикоти твърде силно, защото мама щеше да се зачуди какво толкова смешно има в молитвите и тогава щяха да загазят.

Ейми го зави, целуна го и накрая го остави сам, като запали нощната му лампа, която разпръсваше наоколо бледа, подобна на лунна светлина. Той се сгуши под завивките и заспа почти мигновено.

Да, неделя наистина бе хубав ден.

Но понеделник започна лошо.

Малко след полунощ, в първите минути на новия ден, Джоуи бе събуден от зловещия неясен шепот на майка си. Както винаги, той остана със затворени очи, преструвайки се на заспал.

— Мое малко ангелче... Може би съвсем не си ангел... отвътре.

Беше наистина много наквасена, фиркана. Според Томи Кълп, когато някой е пиян до козирката, се казвало, че е „накиснат“. Е, мама наистина беше накисната тази вечер.

Ломотеше как не можела да реши дали той е лош, или добър, праведен или грешен, как може нещо грозно, зло, да е скрито дълбоко в него и да чака да излезе навън, как не искала да донесе дяволи на тоя свят, как било Божя работа да отървеш света от такова зло с всички възможни средства... И този път спомена как е убила някой си на име Виктор и че се надява никога да не се наложи да направи същото и със скъпото си ангелче...

Джоуи започна да трепери и се уплаши до смърт да не би тя да разбере, че е буден. Нямаше представа какво щеше да направи, ако разбере, че е чул странните ѝ бръщолевения.

Когато почувства, че едва се удържа да не ѝ извика да млъкне и да си върви, Джоуи отчаяно се опита да не я слуша. Насили се да мисли за нещо друго. Съсредоточи се върху това да си представи в детайли голямото зло извънземно създание от „Нещото“ — филма, който бе гледал следобед в „Риалто“. Нещото от филма беше като човек, само че по-голямо. С гигантски хищни ръце, които можеха за миг да те разкъсат на парчета. И хлътнали дълбоко в орбитите си огнени очи. И все пак не беше същество, а растение. Извънземно хищно растение, което бе почти неуязвимо и живееше от кръв. Той живо си представи кадрите, в които учените търсят извънземното зад множество врати; не го откриват и накрая се отказват, но когато отварят следващата врата и не очакват нищо, чудовищното растение се нахвърля върху им, ръмжейки и съскайки, нетърпеливо да погълне някого. Спомняйки си неочаквано яростното нападение на чудовищното извънземно, Джоуи усети кръвта да се смразява в жилите му, както в киносалона. Сцената бе толкова потресаваща и отвратително ужасяваща, че в сравнение с нея, пианското бръщолевене на майка му изглеждаше напълно безобидно. Нещата, които се случваха на хората във филмите на ужасите, бяха толкова страшни, че всичко, от което се плашиш в истинския живот, ти изглежда наистина безобидно. Изведнъж Джоуи се запита дали не е именно това причината, поради която толкова обичаше зловещите истории.

ШЕСТА ГЛАВА

Мама винаги ставаше първа сутрин. Ходеше на литургия всеки ден, дори когато беше болна, дори когато страдаше от силен махмурлук. През лятната ваканция тя щеше да очаква Ейми и Джоуи да я придружават на църковните служби и да се причестяват почти всеки път заедно с нея.

Ала в майската сутрин в понеделник Ейми все още беше в леглото и се заслушваше за движението на майка си из къщата, сетне в гаража, който бе точно под спалнята ѝ. Тойотата запали от втория път, вратата на гаража се вдигна автоматично и после се затвори с глух тътен, от който прозорците в стаята на Ейми иззвънтяха.

След като майка ѝ излезе, Ейми стана от леглото, взе си душ, облече се за училище и слезе в кухнята. Баща ѝ и Джоуи вече привършваха закуската си от печени английски кифлички и портокалов сок.

— Закъсняваш тази сутрин — рече баща ѝ. — По-добре хапни набързо. Тръгваме след пет минути.

— Сутринта е толкова прекрасна — възкликна Ейми. — Смятам да отида пеша на училище.

— Сигурна ли си, че имаш достатъчно време?

— О, разбира се. Имам много време.

— Аз също — обади се Джоуи. — Искам да вървя пеша заедно с Ейми.

— Началното училище е три пъти по-далече от гимназията — отбеляза Пол Харпър. — Краката ще те заболят, докато стигнеш.

— Няма — настоя Джоуи. — Мога да вървя. Да не съм някаква си префърцунена госпожица!

— Да, ти си смело момче — съгласи се баща му. — Но въпреки това ще те откарам.

— О, да ме вземат мътните! Винаги приказвам повече от...

— Бум! — насочи палец срещу него Ейми.

Джоуи се засмя.

— Хайде, момчето ми — рече баща му. — Да тръгваме.

Ейми застана до прозореца в дневната и проследи с поглед как баща ѝ и брат ѝ потеглиха със семейния понтиак.

Бе излъгала баща си. Нямаше да върви пеша до училище. Всъщност изобщо нямаше намерение да ходи на училище днес.

Тя се върна в кухнята, направи си каничка кафе и си сипа пълна чаша. После седна до масата в кухнята да чака майка ѝ да се върне от литургия.

Снощи, докато се мятеше неспокойно в леглото и замисляше как ще бъде най-добре да направи признанието, Ейми реши, че трябва първо да каже на майка си. Ако кажеше едновременно и на двамата, майка ѝ щеше така да извърти нещата, че да зашемети с реакцията си не само дъщеря си, но и съпруга си; щеше да бъде още по-безмилостна, отколкото ако Ейми ѝ съобщеше насаме. Момичето си даваше сметка също така, че ако каже първо на баща си, ще изглежда сякаш се опитва подло да се промъкне зад гърба на майка си и да създаде разногласия между родителите си, опитвайки се да спечели баща си за съюзник. Ако майка ѝ изтълкуваше нещата по този начин, щеше да бъде два пъти по-строга, отколкото би била иначе. Като кажеше първо на майка си, ако ѝ засвидетелстваше поне това уважение, Ейми се надяваше да увеличи шансовете си да получи разрешение за аборт.

Тя допи кафето си. Наля си още едно. Изпи и него.

Тиктакането на часовника в кухнята сякаш се усилваше все повече и повече, докато премина в думкане, от което нервите ѝ, опънати до краен предел, завибрираха неистово.

Когато майка ѝ най-сетне се върна от литургията и влезе в кухнята през свързващата врата откъм гаража, Ейми осъзна, че никога не се е чувствала толкова напрегната. Блузата ѝ бе влажна от пот по гърба и под мишниците. Въпреки горещото кафе, в гърлото ѝ сякаш бе заседнала буца лед.

— Добро утро, мамо.

Майка ѝ изненадано спря, все още не затворила междинната врата. Иззад гърба ѝ се виждаше тънестото в полумрак помещение на гаража.

— Какво правиш тук?

— Искан да...

— Трябва да си на училище!

— Останах вкъщи, за да мога...

— Не е ли това последната седмица преди изпита?

— Не. Следващата седмица е последна. Сега само преговаряме материала за тестовете.

— Това също е важно.

— Да, но смятам днес да не ходя на училище.

— Защо? Да не си болна?

— Не съвсем. Аз...

— Какво значи „не съвсем“? — попита майка ѝ и остави чантата си на кухненския плот. — Или си болна, или не си. И ако не си, трябва да си на училище.

— Трябва да говоря с теб — рече Ейми.

Майка ѝ се приближи и се втренчи в нея.

— Да говориш? За какво?

Ейми не можа да срещне погледа ѝ. Сведе очи към мътната утайка в чашата си.

— Е, казвай? — настоя майка ѝ.

Макар да бе изпила доста кафе, Ейми чувстваше устата си пресъхнала, а езикът ѝ сякаш бе залепнал за небцето. Тя преглътна, навлажни изпръхналите си устни, прочисти гърло и изрече:

— Трябва да изтегля пари от спестяванията си.

— Какви ги говориш?

— Трябват ми... четиристотин долара.

— Това са глупости!

— Не. Наистина ми трябва, мамо.

— За какво?

— Предпочитам да не ти казвам.

Майка ѝ бе изумена.

— Предпочиташ да не ми казваш?!

— Точно така.

Изумлението прерасна във вцепенение.

— Искаш да изтеглиш четиристотин долара от парите, предназначени за обучението ти в колежа и не искаш да кажеш какво ще правиш с тях?

— Мамо, моля те! В края на краищата, аз съм си ги спечелила.

Вцепенението прерасна в гняв.

— Слушай сега, млада госпожице, и ме чуй добре! Баща ти печели добре от адвокатската си практика, но не чак толкова много. Той не е Ф. Лий Бейли! Искаш да отидеш в колеж, а обучението в колежа никак не е евтино. Ще трябва да помогнеш да платим таксата. Всъщност ще трябва да платиш по-голямата част от сумата. Разбира се, ще ти позволим да останеш да живееш тук, ще плащаме храната, дрехите и сметките за медицинско обслужване, но ти ще трябва да платиш обучението от собствените си спестявания. Когато след няколко години отидеш в университета, ще ти изпращаме каквото можем за разносните ти, но обучението отново ще трябва да си го платиш сама. Просто не можем да направим нищо повече. Дори при това положение се налага да правим жертви.

Ако не харчеше толкова много, за да направиш впечатление на отец О'Хара в църквата „Света Мария“, ако двамата с татко не внасяхте двойно по-висока лепта, за да покажете колко добри енориаши сте, може би щяхте да сте в състояние да направите повече за собствените си деца, помисли си Ейми. Благотворителността започва от дома, мамо. Нали така ни учи Библията? Освен това, ако не ме беше накарала и аз да платя своята лепта в „Света Мария“, сега щях да имам четиристотинте долара, които ми трябват.

На Ейми ѝ се искаше да каже всичко това, но не се осмели. Не ѝ се щеше напълно да отблъсне и отчужди майка си, преди дори да ѝ се е удала възможност да спомене за бременността си. Освен това както и да се опиташе да изрази мислите си, без значение какви думи щеше да подбере, щеше да прозвучи дребнаво и егоистично.

А тя не беше егоистка, по дяволите!

Знаеше, че да се дават пари на църквата, е добро дело. Но всичко трябва да си има граници. Освен това трябва да даваш, воден от праведни и безкористни подбуди. Иначе няма никакъв смисъл. Понякога Ейми подозираше, че майка ѝ иска да си откупи място в Рая приживе, а това съвсем не бе безкористна подбуда.

Ейми се насили да вдигне поглед към майка си и да се усмихне.

— Мамо, вече получих малка стипендия за следващата година. Ако уча упорито, сигурно ще получавам стипендия всяка година, макар и да е в доста малък размер. Освен това, ще работя в „Свърталището“ през лятото и уикендите. С това, което ще спечеля и

това, което вече имам в банката, ще бъде достатъчно, за да платя обучението си. Когато отида в щатския университет в Охайо, няма да е нужно да ви моля двамата с татко за помощ, дори за всекидневните разноски. Мога съвсем лесно да спестя тези четиристотин долара още това лято, мамо!

— Не! — отсече майка ѝ. — И не мисли, че можеш да се промъкнеш зад гърба ми и да изтеглиш парите на своя глава. Моето име също стои на тази сметка заедно с твоето. Ти все още си непълнолетна, не забравяй! Докато мога, ще те пазя от самата теб. Няма да позволя да хвърлиш парите за колежа заради някакви модни парцали, от които нямаш нужда, или за някоя глупава дрънкулка, която си видяла на витрината...

— Не искам нови дрехи, мамо!

— Каквото и да е, няма да ти позволя...

— Не искам и глупави дрънкулки.

— Не ме интересува за каква глупост...

— Аборт — изрече Ейми.

Майка ѝ зяпна.

— *Какво?!*

Под въздействие на уплахата и напрежението Ейми заговори още по-бързо:

— Сутрин ми ставаше лошо, няхах менструация, наистина съм бременна, сигурна съм! Бременна съм от Джери Галоуей. Не исках това да се случи, съжалявам, че се случи, много съжалявам! Мразя се, наистина! Ненавиждам се, но трябва да направя аборт. Просто трябва, моля те, моля те, *трябва*...

Лицето на майка ѝ изведнъж пребледня като платно, дори устните ѝ побеляха.

— Мамо? Разбираш ли, че не мога да родя това бебе? Просто не мога, мамо!

Майка ѝ затвори очи. Олюля се и за момент изглеждаше, че ще припадне.

— Знам, че това, което направих е грешно, мамо — разплака се Ейми. — Чувствам се омърсена. Не зная дали изобщо някога ще се почувствам отново чиста. Мразя се. Зная, че абортът е дори по-лош грях от това, което съм направила. Зная това и се боя за душата си. Но

още повече ме е страх да родя бебето. Аз имам право да изживея живота си, мамо. Имам право да живея!

Майка ѝ отвори очи. Взя се в Ейми и се опита да говори, но бе твърде шокирана, за да може да произнесе каквото и да било. Устните ѝ се движеха, но звук не излизаше.

— Мамо?

Преди Ейми да осъзнае какво става, майка ѝ я зашлеви през лицето. Веднъж. Два пъти. Все по-силно и по-силно.

Ейми извика от болка и изненада. Вдигна ръка да се предпази, ала майка ѝ я сграбчи за блузата и я изправи на крака с учудваща сила.

Столът се събори назад с трясък.

Майка ѝ я разтърси, сякаш беше чувал с парцали.

— Мамо, моля те, не ме наранявай — проплака уплашено Ейми.
— Прости ми, мамо! Моля те...

— Ти мръсна, покварена, неблагодарна малка кучка!

— Мамо...

— Толкова си глупава, дяволски глупава! — изкрещя майка ѝ и я опръска със слюнки, парещи като отрова. — Невежа, глупава малка мръсница! Не знаеш какво може да се случи. Нямах и най-малка представа. Ти си невежа! Не знаеш на какво можеш да дадеш живот. *Не знаеш!*

Ейми нямаше желание, а и не бе в състояние да се защити. Майка ѝ я буташе, дърпаше, блъскаше я ту наляво, ту надясно, разтърсваше я, разтърсваше я яростно, докато зъбите ѝ започнаха да тракат и блузата ѝ се скъса.

— *Нямаш представа какво нещо може да излезе от теб* — излязла от кожата си от гняв изкряска майка ѝ. — Само Господ знае какво може да бъде!

За какво говори тя, отчаяно се питаше Ейми. Сякаш е чула проклятието на Джери и наистина вярва, че то ще се сбъдне. Какво значи всичко това? Какво и става?

Майка ѝ я нападаше все по-яростно, макар Ейми да не вярваше, че би я убила. Така бе казала на Лиз, но май бе преувеличила. Или поне смяташе, че преувеличава. Ала сега, докато майка ѝ продължаваше да проклина и да я разтърсва с все сила, Ейми започна да се страхува, че може сериозно да бъде наранена и се опита да се освободи.

Ала майка ѝ не я пускаше.

Двете залитнаха и силно се блъснаха в масата.

Почти празната чаша на Ейми подскочи, търкулна се, падна от масата и разби на хиляди късчета, оставяйки локвичка изстинало кафе на пода.

Майка ѝ престана да я разтърсва, но очите ѝ все още гледаха с безумен и див блясък.

— Моли се, грешнице! — настоятелно изрече тя. — Трябва да се молиш в теб да няма бебе. Трябва да се молиш това да е грешка, да си се объркала.

Тя грубо дръпна Ейми към пода и двете коленичиха една до друга на студените теракотени плочки. Майка ѝ горещо започна да се моли на глас. Държеше Ейми за ръката и я стискаше тъй силно, че пръстите ѝ сякаш пробиваха плътта и докосваха оголена кост. Ейми плачеше от болка и молеше майка си да я пусне, но получи само нова плесница през лицето. Майка ѝ за втори път със свиреп глас ѝ нареди да се моли и се обърна с молитва към Пресветата Дева да бъде милосърдна, но тя самата не показа и капчица милост, щом видя, че главата на Ейми не е смирено сведена. Сграбчи я за врата и натисна лицето ѝ към пода, увеличавайки все повече и повече натиска, докато челото на Ейми не докосна плочките, а носът ѝ се топна в локвичката кафе.

— Мамо, моля те! Мамо, *моля те*... — повтаряше през сълзи Ейми.

Но майка ѝ не слушаше. Бе заета да се моли на всички, на Мария и Исус, на Йосиф и Господ-Отец, на Светия дух, както и на множество светци, чиито имена ѝ идваха наум.

Ейми не можеше да си поеме дъх. При силното смъркане няколко капчици ѝ кафе влязоха в носа, тя се задави и се закашля, но майка ѝ продължи да я натиска надолу, дори още по-силно отпреди. Виеше, крещеше и удряше по пода със свободната си ръка, треперейки в религиозен екстаз, умолявайки и хленчейки за милост — милост за себе си и за своенравната си дъщеря. Виеше, плачеше и молеше по начин, който католиците обикновено презират, с фанатична настойчивост, характерна повече за православното християнство. Трескаво пелтечеше и се кланяше, докато прегракна, умори се и застина неподвижно.

Дори небесата да се продънеха, случилото се не би било тъй наситено с драматизъм, както последвалата тишина.

Накрая Елън пусна врата на дъщеря си.

В първия миг Ейми остана в същото положение, в което я остави майка ѝ — притиснала лице към пода. Едва след няколко секунди вдигна глава, но остана на колене.

Ръката на майка ѝ се бе схванала от желязната хватка, в която бе държала врата на Ейми. Елън се втренчи в пръстите си, сгърчени като ноктите на хищна птица, и започна да ги разтрива с другата ръка. Дишаше на пресекулки.

Ейми вдигна ръце и изтри кафето и сълзите от лицето си. Не можеше да спре да трепери.

Отвън облаци закриха слънцето и утринните лъчи, струящи през кухненския прозорец, потрепнаха леко като отразени в бляскава водна повърхност, сетне угаснаха.

Часовникът глухо и методично тиктакаше.

Тишината ужасяваше Ейми като безкрайния миг, когато сърцето е прескочило удар и човек чака следващия, като неизбежно се пита дали този жизненоважен мускул в гърдите му никога вече няма да се разпусне, или пък свие.

Когато най-сетне майка ѝ заговори, Ейми неволно подскочи.

— Стани — хладно заповяда жената. — Иди горе и си измий лицето. Среши се.

— Да, мамо.

Двете се изправиха.

Краката на Ейми се подкосиха. Полата ѝ беше смачкана; тя я подръпна надолу, с треперещи ръце приглади гънките.

— Преоблечи се в чисти дрехи — безизразно нареди майка ѝ.

— Да, мамо.

— Ще се обадя на доктор Спрангълър да проверя дали може да ни приеме днес. Ще отидем веднага, ако е свободен.

— Доктор Спрангълър? — объркано попита Ейми.

— Трябва да ти бъде направен тест за бременност, разбира се. Съществуват и други причини, поради които може да нямаш менструация. Не можем да бъдем напълно сигурни, докато не видим резултатите от теста.

— Сигурна съм, мамо — с треперещ глас промълви Ейми. — Зная, че ще имам бебе.

— Ако тестът е положителен — отвърна майка ѝ, — тогава ще вземем нужните мерки и ще се погрижим за нещата колкото е възможно по-скоро.

Ейми не може да повярва на ушите си. Дали не бе само намек?

— Да се погрижим за нещата ли... — повтори тя.

— Ще направиш аборт както искаш — рече майка ѝ и гневно я изгледа. Никога нямаше да ѝ прости.

— Не говориш сериозно...

— Напротив! Трябва да направиш аборт. Това е единственото възможно разрешение.

Ейми едва не изплака от облекчение. Ала в същото време бе обзета от страх, че майка ѝ ще я накара да плати ужасна цена за това смайващо развитие на нещата.

— Но... абортът... не е ли грях? — попита Ейми, като се опитваше да проумее доводите на майка си.

— Не можем да кажем на баща ти. Всичко трябва да се запази в тайна от него. Той няма да се съгласи.

— Но... аз мислех, че ти също няма да се съгласиш — объркано промълви Ейми.

— Не съм съгласна — рязко отвърна майка ѝ. Гласът ѝ вече не бе тъй безизразен. — Абортът е убийство. Смъртен грях! Не одобрявам извършването му. Но докато се налага да живееш в тази къща, няма да позволя нещо такова да виси като дамоклев меч над главата ми. Просто няма да го позволя. Няма да живея в постоянен страх какво може да се появи от утробата ти. Няма да преживея отново този ужас.

— Мамо, не разбирам... Говориш така, сякаш знаеш със сигурност, че бебето ще бъде уродливо или нещо такова.

Двете се втренчиха една в друга и Ейми зърна в тъмните очи на майка си гняв и укор. Но също така и страх — вцепеняващ страх, който се предаде на Ейми и я накара да потръпне от студ.

— Някой ден — рече майка ѝ, — когато му дойдеше времето, щях да ти разкажа.

— Какво да ми разкажеш?

— Някой ден, когато щеше да си готова да се омъжиш, когато щеше да си порядъчно сгодена, щях да ти обясня защо никога не

трябва да имаш деца. Но ти не можа да дочакаш подходящия момент, нали? О, не! Не и ти. Ти трябваше тайно да се отдадеш. Трябваше да вдигнеш полата си при първия удобен случай. Да се хвърлиш на врата на някакъв гимназист, макар че самата си почти дете. Трябваше да прелюбодействаш на задната седалка на колата като евтина малка мръсница, като отвратително прасе... И може би сега то е в теб и расте!

— За какво говориш? — попита Ейми, чудейки се дали майка ѝ не е напълно откачила.

— Няма да постигна нищо, ако ти кажа — отвърна майка ѝ. — Ти изобщо няма да ме слушаш. Вероятно дори би се зарадвала на такова дете. Би го прегръщала, както го прегръщаше той... Непрестанно ти повтарях, че в теб се таи злото. Казвах ти, че трябва да бъдеш нащрек. Но сега си му отпуснала юздите и тъмната сила се е освободила, твоята зла половина. Освободила си злото в теб и рано или късно, по един или друг начин, ти ще родиш дете; ще дадеш живот на едно от онези същества и така ще доведеш злото на този свят, без значение какво ти говоря, без значение колко се моля, дори заедно с теб... Но не ще позволя да го направиш в тази къща! Няма да се случи тук. Ще се погрижа за това. Ще отидем при доктор Спрангълър и той ще извърши аборта. И товара за този смъртен грях ще легне изцяло на твоите рамене, а не на моите. *Разбра ли?*

Ейми кимна.

— Това няма значение за теб, нали? — злобно попита майка ѝ. — Един грях в повече е без значение за теб, така ли е? Защото и без това вече си обречена да гинеш в Ада, нали?

— Не. Не, мамо, недей...

— Да, така е. Обречена си да станеш една от невестите на Дявола, една от неговите помощници, нали? Сега разбирам. Ясно ми е. Всичките ми усилия са били напразни. Ти не можеш да бъдеш спасена. Така че какво е един грях в повече за теб? Нищо. Още един грях е нищо за теб. Шега работа...

— Мамо, не говори така с мен!

— Говоря ти така, както заслужаваш! Как може момиче с подобно държание да очаква да разговарят с него по-различно?

— Моля те...

— Тръгвай! — нареди майка ѝ. — Измий се. Аз ще се обадя на лекаря.

Объркана от неочаквания обрат на събитията, изпълнена със съмнения относно здравия разсъдък на майка си и разстроена от увереността ѝ, че бебето ще бъде урод, Ейми се качи на горния етаж. Влезе в банята и изми лицето си. Очите и бяха зачервени от плача.

Прибра се в стаята си и извади от гардероба чиста пола и блуза. Съблече мокрите от пот, измачкани и разкъсани дрехи. Остана за момент пред стенното огледало по сутиен и чорапогащник, втрещена в корема си.

Защо мама бе толкова уверена, че бебето ми ще бъде уродливо, обезпокоено се питаше Ейми. Откъде може да знае със сигурност? Дали защото мисли, че съм зла и заслужавам уродливо бебе — знак за простосмъртните, че съм една от невестите на Дявола? Това е отвратително! Подобен начин на мислене е извратен. Това е нелепо, налудничаво и нечестно. Аз не съм лош човек. Направих грешки. Признавам. Направих твърде много грешки, като се има предвид възрастта ми, но не съм зла, по дяволите! Не съм зла.

А дали е така?

Втрени се в очите на отражението си в огледалото.

Така ли е?

Все още треперейки, тя се облече за предстоящото посещение при гинеколога.

СЕДМА ГЛАВА

В неделя безкрайната редица камиони, композирани като влак, пристигна в Клиърфийлд, Пенсилвания, а в понеделник и от двете страни на централната алея вече се редяха постройки, издигнати с военна експедитивност. Големият Американски Пътувач, Панаир обявяваше откриването си в понеделник в четири часа следобед, което означаваше, че по това време всеки атракцион — от най-малкия бар за правостоящи до най-сложното за сглобяване и изпълнение забавно съоръжение — трябваше да отвори врати.

Трите атракциона, собственост на Конрад Стрейкър, включително и Къщата на ужасите, бяха устроили засада и очакваха появата на „плячката“, казано на панаирджийски жаргон, в понеделник в три часа следобед. Беше безоблачен топъл ден. Вечерта щеше да бъде прохладна. Панаирджиите го наричаха „печелившо време“. Макар петък и събота да бяха по правило най-доходоносните дни, плячка имаше и в прохладните вечери в началото на панаирната седмица.

Разполагайки с час свободно време, преди вратите на панаира да се отворят за посетители, Конрад изпълни ритуала, който изпълняваше всеки първи следобед при пристигането на ново място. Излезе от Къщата на ужасите и се отправи към съседния атракцион — шоуто на Янси Барнет „Прищевки на природата“. Някои панаирджии смятаха името за обидно, но то привличаше плячка много по-силно, отколкото медът някога е привличал мухите. Пред шатрата бе опънат огромен илюстриран надпис: „ЧУДАТИ ЧОВЕШКИ СЪЗДАНИЯ“.

Янси бе стриктен не по-малко от Конрад и с изключение на участниците, които щяха да пристигнат точно навреме, всичко в шатрата му бе готово много преди часа на откриването. Това бе особено похвално, като се има предвид, че Янси Барнет и някои от чудатите му колеги винаги играеха покер в неделя през нощта до малките часове на понеделника. Придружаваха играта с неимоверни количества студена бира и уиски, смесени в убийствен коктейл.

Шатрата беше доста голяма, разделена на четири дълги помещения и оградена с въже пътека, която се виеше между тях. Във

всяко помещение имаше две или три отделения, във всяко отделение — платформа, а на платформата — стол. Зад всеки стол, по цялата дължина на отделението бе окачен голям, майсторски изписан цветен надпис, които обясняваше удивителното и невероятно създание, което посетителят зяпаше глуповато с интерес и страхопочитание. С едно-единствено изключение всички тези удивителни и невероятни създания бяха живи човешки изроди, най-често нормален ум и душевност в плен на уродливо тяло: най-дебелата жена в света, триокият човек-алигатор, човекът с три ръце и три крака, брадатата жена и (както викаше човекът пред шатрата по двайсет или трийсет пъти на всеки час) още много чудати обекти, надхвърлящи границите на нормалното човешко въображение.

Само една от чудатостите не бе живо същество. Намираше се в центъра на шатрата, по средата на виещата се пътека, в най-тясното от всички отделения. Онова, което бе обект на постоянен интерес, бе поставено в много голям, правен по поръчка стъклен, буркан, пълен с разтвор на формалдехид; бурканът бе поставен направо върху платформата и ефектно осветен отгоре и отзад.

Именно при този експонат дойде Конрад Стрейкър през този следобед в Клиърфийлд. Застана зад опънатото въже, както бе заставал стотици пъти и печално заби поглед в отдавна мъртвия си син.

Както и в останалите отделения, и зад този експонат имаше надпис. Буквите бяха големи и четливо изписани.

ВИКТОР

ГРОЗНИЯТ АНГЕЛ

ТОВА ДЕТЕ, НАРЕЧЕНО ВИКТОР ОТ БАЩА СИ,

БЕ РОДЕНО ПРЕЗ 1955 ГОДИНА ОТ НОРМАЛНИ РОДИТЕЛИ.

УМСТВЕНИТЕ СПОСОБНОСТИ НА ВИКТОР БЯХА НОРМАЛНИ.

ТОЙ СЕ ДЪРЖЕШЕ МИЛО И ОЧАРОВАТЕЛНО.

БЕШЕ ВЕСЕЛО И ЖИЗНЕНО БЕБЕ. СЪЩИНСКИ АНГЕЛ!

ПРЕЗ НОЩТА НА 15 АВГУСТ 1955 ГОДИНА ВИКТОР БЕ
УБИТ ОТ МАЙКА СИ ЕЛЪН. ОТВРАТЕНА ОТ ФИЗИЧЕСКАТА
УРОДЛИВОСТ НА ДЕТЕТО, ТЯ БЕ УБЕДЕНА, ЧЕ МОМЧЕТО
Е ЗЛО ЧУДОВИЩЕ, НЕСПОСОБНА ДА ДОЛОВИ
ДУШЕВНАТА МУ КРАСОТА.
КОЙ ВСЪЩНОСТ Е ЗЛИЯТ?
БЕЗПОМОЩНОТО БЕБЕ?
ИЛИ МАЙКАТА, НА КОЯТО ТО ВЯРВАШЕ — ЖЕНАТА,
КОЯТО ВПОСЛЕДСТВИЕ ЖЕСТОКО ГО УБИ?
КОЙ Е ИСТИНСКОТО ЧУДОВИЩЕ?
БЕДНОТО НЕЩАСТНО СЪЗДАНИЕ?
ИЛИ МАЙКАТА, КОЯТО ГО ЛИШИ ОТ ЛЮБОВТА
И ЗАКРИЛАТА СИ?
СЪДЕТЕ САМИ.

Конрад бе съчинил текста преди дваайсет и пет години и написаното много точно изразяваше чувствата, които го вълнуваха навремето. Той искаше да каже на света, че Елън е убийца, убийца на бебета, безпощаден звяр! Искаше светът да разбере какво е извършила и да я низвергне заради жестокостта ѝ.

През годишната почивка детето в буркана оставаше при Конрад вкъщи, в Гибсънтаун, Флорида. През останалата част от годината

пътуваше с шоуто на Янси Барнеш, като публично доказателство за коварството и жестокостта на Елън.

На всяко ново място, след като панаирът се установеше и скоро щеше да отвори врати, Конрад идваше в тази шатра, за да се увери, че бурканът е бил превозен без произшествия. Прекарваше няколко минути в компанията на мъртвото си момченце и безмълвно повтаряше клетвата си за отмъщение.

Виктор се взираше в баща си с големите си невиждащи очи. Някога зелените ириси бяха ярки, блестящи. Някога очите му бяха живи и любопитни, изпълнени със смелост, предизвикателство и самоувереност, надхвърлящи възрастта му. Но, сега бяха безизразни, мътни. Зелените ириси бяха загубили жизнерадостния блясък, който имаха приживе; годините под избелващото въздействие на формалдехида и необратимите процеси в мъртвата плът бяха направили ирисите млечни.

Най-сетне с подновена жажда за мъст Конрад излезе от шатрата и се върна в Къщата на ужасите.

Гънтър вече стоеше на платформата над входа, надянал ръкавиците си и маската на Франкенщайн. Щом съгледа Конрад, той в миг започна ужасяващия си танц, с който привличаше и впечатляваше посетителите.

Призрака беше в будката за билети, изсипваше дребни пари в чекмеджето. Безцветните му очи бяха изпълнени с трепкащите сребристи отражения на подскачащите монети.

— Ще отворят вратите половин час по-рано — рече той. — Всички са готови и с нетърпение чакат да започнат работа. Казват, че отвън вече чакала тълпа любопитни.

— Очертава се добра седмица — рече Конрад.

— Да — съгласи се Призрака и прокара тънките си пръсти през рядката си паяжиноподобна коса. — И аз имам същото чувство. Може би дори ще ти се удаде възможност да платиш дълга си.

— Моля?

— Жената, на която си задължен — напомни му Призрака. — Тази, чийто деца непрестанно търсиш. Може би ще ти се усмихне късметът да я откриеш тук.

— Да — тихо рече Конрад. — Може би.

В понеделник в осем и половина вечерта Елън Харпър седеше в дневната в къщата на Мейпъл Лейн и се опитваше да прочете една от статиите в най-новото издание на „Червената книга“. Не можеше да се съсредоточи. Всеки път, щом стигнеше края на параграфа, не помнеше какво е прочела и отново се връщаше в началото. Накрая се отказа и само прелисти изданието, втрещена в картинките, като често-често отпиваше от коктейла си с водка и портокалов сок.

Макар да не бе толкова късно, тя вече бе изпаднала в алкохолно опиянение. Не се чувстваше добре. Никак не се чувстваше добре. Но не беше и зле. Чувстваше се вцепенена. Но не съвсем, че да не усеща нищо.

Беше сама в стаята. Пол бе в работилницата си в гаража. Щеше да се прибере в единайсет часа, както обикновено, да гледа късните новини по телевизията и да си легне. Джоуи беше в стаята си, майстореше си нещо свое — фигура от моделин, копие на Лон Чейни в ролята на фантома в операта. Ейми също беше в стаята си, лежеше кротко. С изключение на краткото си появяване на масата за вечеря, тя се бе затворила в стаята си откакто днес следобед се бяха върнали от кабинета на доктор Спрангълър.

Дъщеря й... Проклетото, непокорно, покварено момиче! Бременно!

Все още не бяха получили резултатите от тестовете, разбира се. Това щеше да отнеме няколко дни. Но Елън знаеше — Ейми беше бременна.

Книгата изшумоля в треперещите ръце на Елън. Тя я остави и отиде в кухнята да си приготви ново питие.

Не преставаше да мисли за затруднението, в което се бе озовала. Не можеше да позволи на Ейми да роди бебето. Но ако Пол откриеше, че е уредила аборта зад гърба му, кой знае какво щеше да направи. Вкъщи той беше хрисим и кротък човек; нежен, сговорчив, охотно й отстъпваше водещата роля в дома, както и да направлява съвместния им семеен живот. Но бе способен да избухне, ако го предизвикаш, и при тези редки случаи, когато губеше самообладание, ставаше извънредно суров и непредсказуем.

Ако Пол научеше за аборта впоследствие, щеше да настоява да узнае защо не му е казала и защо се е съгласила на подобно нещо. Трябваше да му даде приемливо обяснение и убедително да се защити. Ала в момента нямаше никаква представа какво, за Бога, би могла да му каже, ако той някога все пак научеше за аборта.

Преди двайсет години, когато се омъжи за Пол, трябваше да му разкаже за годината, прекарана с пътуващия панаир. Трябваше да признае за Конрад и отвратителното същество, на което бе дала живот. Но тя не направи каквото трябваше. Прояви слабост. Скри истината от Пол. Страхуваше се, че той ще се отврати от нея и ще я изостави, ако научи за грешките ѝ в миналото. Но ако му беше казала тогава, в самото начало на връзката им, сега нямаше да се намира в такова адски трудно положение.

По време на брака им тя на няколко пъти едва не разкри тайните си на Пол. Когато той споменаваше, че иска голямо семейство, поне стотина пъти и идеше да каже: „Не, Пол! Аз не мога да имам деца. Вече съм имала едно и то не беше никак хубаво. Никак хубаво. Беше ужасно. Дори не беше човек. Искаше да ме убие и се наложи аз да го унищожа. Може би това отвратително дете е било резултат само на увредените гени на първия ми съпруг. Може би моят генетичен принос не е оказал влияние. Но не мога да рискувам.“ Макар безброй пъти да бе на ръба да направи това признание, тя никога не го изрече; бе задържала езика си зад зъбите, наивно убедена, че любовта ще победи всичко — все някак, незнайно как.

По-късно, когато забременя с Ейми, едва не полудя от притеснение и страх. Но бебето беше нормално. За кратко, само няколко благословени седмици, Елън почувства облекчение, всички съмнения относно генетичната и годност се изпариха при вида на розовото, усмихнато, съвсем, ама съвсем обикновено и нормално бебе.

Но не след дълго ѝ хрумна, че не всички уроди са с физически деформации. Дефектът, изродената особеност, онова ужасно различие от нормалните хора — всичко това можеше да бъде в умствен план. Бебето, което бе родила от Конрад, не беше просто урод. То беше зло; излъчваше злонамереност; направо „вонеше“ от гадните си помисли — чудовище в истинския смисъл на думата. Но не беше ли възможно мъничкото ѝ момиченце да е също толкова уродливо като Виктор, само че без външни белези за това? Може би червеят на злото се е загнездил

дълбоко в мозъка на детето — скрит, гноясал цирей, който чака подходящото време и място, за да избие.

Подобна страховита вероятност беше като киселина, която разяждаше отвътре спокойствието и щастието на Елън; като корозия унищожаваше оптимизма ѝ. Тя скоро престана да изпитва удоволствие от смеха и гукането на детето. Наблюдаваше го с подозрение и се питаше какви ли гадни изненади я очакват в бъдеще. Може би когато порасне, някоя нощ детето ще се промъкне в спалнята на родителите си и ще ги убие, докато спят.

А може би беше полудяла; може би детето си беше тъй нормално, както изглеждаше, и проблемите бяха само плод на въображението ѝ. Тази мисъл я спохождаше доста често. Но всеки път, когато се съмняваше в здравия си разум, тя се сещаше за кошмарната борба със свирепия, кръвожаден потомък на Конрад и този страховит, твърде жив и ярък спомен винаги я убеждаваше, че има основания за безпокойство и страх.

Дали беше така?

В продължение на седем години тя се съпротивляваше на желанието на Пол да имат още едно дете, но забременя, въпреки предпазните мерки. И отново преживя деветмесечен ад, питайки се какво ли странно създание носи в утробата си.

Джоуи, разбира се, се оказа съвсем нормално малко момченце.

Външно.

А, отвътре?

Тя се измъчваше от въпроси. Наблюдаваше, чакаше, страхуваше се от най-лошото.

След всички тези години Елън нямаше представа какво да мисли за децата си.

Да се живее така, бе истински ад.

Понякога я изпълваха гордост и неизразима любов към тях. Искаше ѝ се да ги притисне в прегръдките си, да ги целуне. Да им даде цялата обич и привързаност, от която ги бе лишила в миналото; но след като толкова години бе живяла в непрестанни подозрения и бе сдържала чувствата си, осъзнаваше, че е напълно неспособна да отвори обятия и да приеме спокойно едно толкова опасно емоционално обвързване. Имаше моменти, когато изгаряше от обич към Джоуи и Ейми, моменти, в които неизразената, потисната любов ѝ причиняваше

болка, моменти, когато тихичко плачеше нощем, без да буди Пол, страдайки заради погубеното си, студено и мъртво сърце.

Ала имаше и други моменти, когато ѝ се струваше, че вижда нещо свръхестествено в децата си. Имаше ужасни дни, в които бе убедена, че те са умни, пресметливи, невероятно зли същества, прикриващи се зад свършени маски.

Люлка-клатушка...

Люлка-клатушка...

Най-лошото от всичко бе самотата ѝ. Не можеше да сподели опасенията си с Пол, защото тогава трябваше да му разкаже за Конрад. Пол ще бъде съсипан, като научи, че двайсет години е крила от него бурното си минало. Вече го познаваше достатъчно добре, за да знае, че това, което бе извършила в младостта си, нямаше да го разстрои ни най-малко в сравнение с факта, че го е лъгала в продължение на толкова години. Така че трябваше да се справя сама със страховете си.

Да се живее така, бе истински ад.

Дори ако веднъж завинаги успееше да убеди сама себе си, че Ейми и Джоуи са обикновени деца като всички останали, дори тогава тревогите ѝ нямаше да свършат. Все още съществуваше вероятността някое от децата на Ейми или Джоуи да бъде чудовище като Виктор. Може би това проклетие стоварваше ударите си през поколение майката, но не и детето, внучето, но не и правнучето. Или път се проявяваше съвсем случайно, надигайки грозната си глава, когато най-малко го очакваш. Модерната медицина бе установила, че съществуват множество наследствени болести и генетично заложили дефекти, които могат да пропуснат няколко поколения и да се проявят в следващите, прескачайки десетилетия.

Само ако беше сигурна, че първото ѝ чудовищно бебе е било резултат от увредения сперматозоид на Конрад, само ако можеше да бъде сигурна, че нейните хромозоми нямат болестни изменения, щеше да успее завинаги да забрави страховете си. Но разбира се, нямаше как да открие истината.

Понякога ѝ се струваше, че животът е твърде труден и твърде жесток, за да си заслужава да живее.

Ето защо тази вечер, застанала наред кухнята часове след като бе научила за бременността на Ейми, Елън изгълта питието, което си беше приготвила преди няколко минути и бързо си наля ново. Имаше

две неща, на които можеше да се облекне: алкохолът и религията. Без което ѝ да било от тях, едва ли би преживяла изминалите двайсет и пет години.

През първата година, след като напусна Конрад, религията ѝ бе напълно достатъчна. Беше си намерила работа като сервитьорка, бе започнала да се издържа сама, макар да ѝ бе доста трудно в началото, и прекарваше по-голямата част от свободното си време в църквата. Молитвите успокояваха нервите ѝ, също както и духа ѝ, изповедта носеше мир на душата ѝ; а причастието, което приемаше благоговейно по време на литургия и притискаше към небцето си, ѝ се струваше много по-хранително от обилно угощение от шест ястия.

Едва в края на тази първа година, през която бе напълно самостоятелна, повече от две години след като бе избягала от къщи, за да се присъедини към панаира и да заживее с Конрад, Елън се почувства добре. Все още често сънуваше кошмари. Все още се бореше със съвестта си и се опитваше да прецени дали е извършила ужасен грях, или богоугодно дело, като е убила Виктор. Но уморителната работа като сервитьорка ѝ помогна да си изгради самоуважение и независимост за първи път през своя живот. Тя се почувства достатъчно уверена в себе си, за да посети родителите си и да се постарее да изглади недоразуменията си с тях.

Тогава разбра, че са починали по време на отсъствието ѝ. Джоузеф Джиавенето, баща ѝ, бе получил инфаркт месец след като Елън бе избягала от къщи. Майка ѝ Джина го бе последвала шест месеца по-късно. Случваше се така понякога — съпрузите напускат този свят почти едновременно, сякаш неспособни да преживеят раздялата.

Макар да не беше близка с родителите си, макар строгото отношение и фанатичната религиозност на Джина да бяха създали напрежение и горчивина в отношенията между майка и дъщеря, Елън бе съсипана от новината за смъртта на двамата. Изпълни я студена празнота и чувството, че възможността да изкупи грешката си и да им засвидетелства уважението и обичта си, с безвъзвратно загубена. Обвиняваше се за смъртта им. Бе избягала от къщи, оставяйки само кратка бележка на майка си, без дори да се сбогува с баща си и бе възможно именно тези нейни постъпки да са причинили инфаркта на

баща и. Може би беше твърде сурова към себе си, но не бе в състояние да отхвърли смазващата я вина.

От този момент религията вече не можеше да ѝ осигури нужното спокойствие и към милостта на Исус тя добави милостта на бутилката. Пиеше прекалено — тази година повече от предишната, следващата повече от тази. Само семейството ѝ знаеше за този неин навик. Жените, с които работеше на благотворителни начала четири дни в седмицата, щяха да останат шокирани, ако разберяха, че мълчаливата, сериозна, трудолюбива и изцяло отдадена на вярата Елън Харпър нощем в дома си става съвсем друг човек; след залез-слънце, зад затворените врати на къщата светицата ставаше непоправима грешница.

Елън се презираше заради порочната си пристрастеност към водката. Но без алкохол не можеше да заспи; той прогонваше кошмарите, осигуряваше ѝ няколко часа блажено облекчение от терзанията и страховете, които я разяждаха отвътре вече двайсет и пет години.

Елън остави на масата бутилката с водка и кутията с портокалов сок и седна на стола. Сега, щом свършеше питието, не беше необходимо да става, за да си налее ново; щеше да се наложи да се размърда само когато се стопеше ледът в чашата ѝ.

Известно време седя безмълвно, като бавно отпиваше от водката. Ала щом погледът ѝ попадна на отсрещния стол, пред очите ѝ изникна сцената от сутринта — Ейми седеше на стола, вдигнала безизразен поглед и говореше: „Сутрин ми ставаше лошо, няхах менструация, наистина съм бременна, сигурна съм...“ Елън си припомни, и то съвсем ясно, как удряше дъщеря си, как я разтърсваше обезумяла, как я проклинаше. Ако затвореше очи, можеше да си представи съвсем ясно как бе свлякла Ейми на пода, как бе натискала главата ѝ към плочките, как бе крещяла като полудяла и изричала молитви, преминаващи в истерични писъци...

Потрепери.

Господи, помисли си печално, поразена от болезнено ясно прозрение. Аз съм също като майка си! Аз съм също като Джина. Тероризирам съпруга си също както тя тероризираше татко. Толкова съм строга с децата си и толкова погълната от религията си, че

издигнах стена между мен и моето семейство — същата стена, каквато бе изградила и майка ми.

Елън се почувства замаяна, но не само от водката. Ходът на историята, познатият затворен порочен кръг от повтарящи се събития я стресна и изуми.

Тя покри лицето си с длани, засрамена от новата светлина, в която се видя. Ръцете ѝ бяха ледени.

Кухненският часовник цъкаше като механизъм на бомба, който методично и безстрастно отброяваше секундите до фаталния миг.

Също като Джина.

Елън грабна питието си и отпи голяма глътка. Чашата изтрака по зъбите ѝ.

Също като Джина.

Тя яростно тръсна глава, сякаш решена да отхвърли неканените позорни мисли. Не беше толкова строга, безсърдечна и безчувствена като майка си. Не беше! А дори да беше, сега не бе в състояние да размишлява над тази мрачна констатация. Бременността на Ейми ѝ бе създала достатъчно тревоги. Можеше да се справи с неприятностите само една по една. И на първо място бе проблемът на Ейми. Ако в утробата на момичето растеше някое ужасяващо същество, трябваше да се отърват от него колкото е възможно по-скоро. Може би след аборта, щеше да бъде в състояние да направи равносметка на живота си и да реши какво мнение има за жената, в която си беше позволила да се превърне; може би тогава ще има време да размишлява какво е сторил на семейството си. Но не и сега! Господи, моля те, не сега...

Тя вдигна чашата и изгълта на един дъх питието, сякаш бе вода. С несигурна ръка си наля още малко портокалов сок и много водка.

В повечето случаи тя не се напиваше преди единайсет-дванайсет часа, но тази вечер в девет и половина бе напълно пияна. Чувстваше се замаяна, езикът ѝ беше надебелял. Носеше се като насън. Бе достигнала приятното, безпаметно състояние на безтегловност, което толкова силно жадуваше.

Когато погледна кухненския часовник и видя, че е девет и половина, Елън осъзна, че по това време Джоуи си ляга. Реши да се качи в стаята му, да се увери, че си е казал молитвите, да го завие, да го целуне за лека нощ и да му разкаже приказка. Отдавна, много отдавна не му бе разказвала приказки. Може би щеше да се зарадва. Все още не

беше твърде голям за приказки, нали? Беше все още дете. Малко ангелче. Имаше такова сладко, ангелско личице. Понякога го обичаше толкова силно, че усещаше как ще се пръсне от премного обич. Както в този момент. Сърцето ѝ пееше от любов към малкия Джоуи. Искаше ѝ се да целуне сладкото му личице. Искаше да приседне на крайчеца на леглото му и да му разкаже приказка за елфи и принцеси. Щеше да бъде хубаво, толкова хубаво, просто да седи на леглото му, а той да ѝ се усмихва.

Елън изгълта питието си и стана. Изправи се твърде бързо и стаята се завъртя. Жената се хвана за масата, за да не загуби равновесие.

Докато прекосяваше дневната, тя се блъсна в масата и събори красивата, ръчно изработена и украсена с дърворезба статуетка на Христос, която бе купила много отдавна, още когато работеше като сервитьорка. Статуетката падна на килима и макар че беше само трийсетина сантиметра висока и съвсем лека, Елън се затрудни да я вземе и да я постави обратно на мястото ѝ; пръстите ѝ бяха надобелели като наденички и не можеха да се свият, камо ли да задържат каквото трябва.

Мина ѝ през ума, че приказката за заспиване не е чак толкова добра идея. Може би нямаше да се справи с нея. Но си помисли за сладкото личице на Джоуи, за ангелската му усмивка и решително пое нагоре по стълбите. Стъпалата бяха коварни, но Елън успя да стигне втория етаж, без да падне.

Когато влезе в стаята на момчето, видя, че вече си е легнало. Светеше само нощната лампа — слаба крушка в абажур на стената, излъчваща призрачна, лунно бледа светлина.

Жената спря на прага и се послуша. Момчето обикновено леко похъркваше в съня си, но сега бе съвсем тихо. Може би Джоуи все още не беше заспал.

Залитайки на всяка крачка, тя весело приближи до леглото и сведе поглед към детето. Почти нищо не се виждаше на мъждивата светлина.

Решила, че трябва да е заспал, с намерението само да го целуне по челото, Елън се наведе към него...

Отвратително, светещо нечовешко лице изскочи от тъмнината към нея, кряскайки неистово като разярена птица.

Елън изпищя и залитна назад. Силно се блъсна в ръба на гардероба.

В съзнанието ѝ се завъртя калейдоскоп от тъмни ужасяващи картини: плетената люлка се клати яростно от своя чудовищен товар; огромни зелени животински очи блестят с омраза; разширени потрепващи ноздри душат, душат... блед петнист език; дълги костеливи пръсти се протягат към нея в мига, когато проблясва светкавица; хищни заострени нокти замахват към шията ѝ...

Лампата на нощното шкафче светна и прогони ужасните спомени.

Джоуи седеше в леглото.

— Мамо? — промълви детето.

Елън се облегна на гардероба и спазматично си пое въздух. За няколко секунди, сторили ѝ се цяла вечност, бе забравила да диша. Съществува в тъмнината бе Джоуи. Бе надянал маската си за Празника на Все светии, която бе оцветена с фосфоресцираща боя.

— Какво правиш, по дяволите? — попита тя. Отблъсна се от гардероба и пристъпи към леглото.

Детето бързо свали маската. Очите му бяха разширени.

— Мамо, помислих те за Ейми.

— Дай ми това! — грубо издърпа тя маската от ръцете му.

— Сложих гумен червей в козметичния крем на Ейми и си помислих, че е дошла да ми отмъсти по някакъв начин — припряно обясни Джоуи.

— Кога най-сетне ще надраснеш тези глупости? — попита Елън. Сърцето ѝ все още блъскаше бясно в гърдите.

— Не знаех, че си ти! Не знаех...

— Подобни шеги са отвратителни — ядосано рече майка му. Приятната алкохолна мъгла се бе разсеяла без остатък. Сънната ѝ леност бе изчезнала, заменена от кошмарно напрежение. Беше все още пияна, но приповдигнатото ѝ настроение бе помръкнало, радостта ѝ бе преминала в печал. — Отвратителни — повтори тя и се взря в маската, която държеше. — Отвратителни и извратени.

Джоуи се сви назад до таблата на леглото, сграбчил уплашено завивките, сякаш щеше да ги отметне и да побегне с всички сили.

Все още треперейки от шока при вида на това ухилено зъбато светещо лице, изскочило от мрака, Елън огледа другите странни

предмети в стаята на момчето. По стените висяха зловещи плакати: Борис Карлоф в ролята на чудовището Франкенщайн; Бела Лугоши като Дракула; и някакво друго същество от филм на ужасите, което Елън не можа да разпознае. Върху скрина, бюрото и полиците за книги имаше фигури на чудовища — триизмерни пластмасови фигурки, които Джоуи бе слепвал от детските комплекти, които се продаваха.

Пол бе разрешил на момчето да се занимава с това страховито хоби и бе настоял, че всички деца на възрастта на Джоуи се интересуват от такива неща. Елън не възрази решително. Макар увлечението на момчето по ужаси и кървави истории да я безпокоеше, това ѝ се струваше относително маловажен проблем и тя го бе отстъпила на Пол, така че той да се чувства по-уверен, когато ѝ отстъпва правото за по-големи и по-важни решения.

Ядосана, че Джоуи така я беше изплашил, разстроена от неочакваните спомени, които лошата шега бе възкресила, с все още изкривени от алкохола преценки, Елън захвърли маската в кошчето за боклук.

— Време е да сложа край на тези глупости! Време е да престанеш да играеш с тези страховити боклуци и да започнеш да се държиш като нормално здраво момче. — Тя събра няколко чудовища от скрина и ги запокити в кошчето. Помете с ръка миниатюрните вампири и таласъми от бюрото при останалия боклук. — Утре сутрин, преди да отидеш на училище, ще свалиш тези ужасни плакати и ще ги изхвърлиш. Внимавай да не олющиш мазилката, като изваждаш кабарите от стената. Ще ти донеса хубави смислени картини, които да закачиш. Разбра ли?

Момчето кимна. По бузите му се стичаха огромни като грахови зърна сълзи, но от устата му не излизаше и звук.

— И стига вече с тези груби шеги — рязко продължи Елън. — Край на изкуствените паяци. Край на фалшивите змии. Край на гумените червеи в козметичните кремове. Чуваш ли?

Джоуи отново кимна. Беше силно преbledнял. Реакцията му бе твърде силна. Не изглеждаше като момче, застанало пред строгата си майка; по-скоро приличаше на дете, изправено пред сигурна смърт. Изглеждаше така, сякаш бе сигурен, че тя ще го хване за гърлото и ще го убие.

Страхът, изписан по лицето на Джоуи, стресна Елън.

Аз съм също като Джина.

Не! Не е честно.

Тя просто вършеше това, което трябваше да се направи. Детето трябваше да се наказва и поучава. Тя просто изпълняваше родителските си задължения. Бе длъжна да го стори.

Също като Джина.

Елън ядно отхвърли тази мисъл.

— Лягай си! — нареди тя.

Джоуи покорно се плъзна под завивките.

Елън приближи до нощното шкафче и сложи ръка върху ключа на лампата.

— Каза ли си молитвите?

— Да — тихо промълви детето.

— Всичките?

— Да.

— Утре вечер ще кажеш повече молитви от обикновено.

— Добре.

— Ще ги кажем заедно, за да съм сигурна, че няма да пропуснеш нито една дума.

— Добре, мамо.

Тя изгаси лампата.

— Не знаех, че си ти, мамо — колебливо прошепна момчето.

— Заспивай.

— Мислех, че е Ейми.

Изведнъж ѝ се прииска да се наведе, да вдигне детето от леглото и да го притисне към гърдите си. Искаше ѝ се да го прегърне силно, да го целуне и да му каже, че всичко е наред.

Но щом започна да се навежда към него, си спомни маската за Празника на Все светии. Когато бе зърнала това страховито изражение, си бе помислила, че демонът в Джоуи най-сетне е изплувал на повърхността. Бе изпитала пълна увереност — само за секунда-две, но достатъчно дълго, че да разбие на пух и прах самообладанието ѝ — че очакваното отдавна страховито преобразяване най-сетне е настъпило.

Боеше се, че ако сега се наведе да го прегърне, ще се натъкне на друго хилещо се чудовищно лице — с тази разлика, че този път няма да е маска. Може би този път то ще я сграбчи и придърпа надолу, за да може да разпори корема ѝ с острите си проблясващи нокти. Вълната от

обич сякаш се оттегли и замря в тялото ѝ, оставяйки я опустошена, изпълнена с несигурност и страх. Тя се страхуваше от собственото си дете.

Люлка-клатушка.

Люлка-клатушка.

Изведнъж осъзна колко е пияна. Краката ѝ се огъваха. Стъпваше несигурно. Беше замаяна и уязвима.

Отвъд мъждивата светлина на нощната лампа тъмнината пулсираше, движеше се, приближаваше, сякаш бе живо същество.

Елън се извърна, отстъпи от леглото и бързо излезе от стаята, олюлявайки се сред сенките. Затвори вратата зад себе си и остана за миг в коридора. Сърцето ѝ блъскаше като отворен капак на прозорец в бурна нощ.

Обезумяла ли съм, запита се тя. Нима съм същата като майка си — виждам намесата на Дявола у всеки, във всичко, дори на места, където е изключено да се появи? Нима съм по-лоша и от Джина?

Не, решително си каза тя. Не съм луда, не съм като Джина! Имам убедителни основания да вярвам в това. Пък и в момента... може би съм пийнала прекалено много и не съм в състояние да разсъждавам. Устата ѝ бе пресъхнала от алкохола, усещаше вкус на кисело, но ѝ се искаше да си налее ново питие. Копнееше да достигне отново състоянието, в което се носеше във въздуха, да си възвърне приятното приповдигнато настроение, на което се бе наслаждавала, преди Джоуи да я изплаши с маската.

Вече усещаше симптомите на махмурлука: лека болка в стомаха, която щеше да прерасне в силно гадене; тъпо пулсиране в слепоочията, което скоро щеше да се превърне в непоносимо главоболие. Това, от което се нуждаеше, преди да е станала още по-зле, беше снопче козина от кучето, което я беше ухапало. Всъщност голямо снопче. Няколко пълни чаши козина от старото куче — кучето, което идваше от бутилката, кучето, дестилирано от картофи. Не се ли правеше водката от картофи? Сок от картофи — ето какво щеше да я накара да се почувства по-добре. Подкрепена с малко картофен сок, щеше да си възвърне приятното настроение така лесно, както се навлича мека, пухкава домашна роба.

Знаеше, че е грешница. Да се налива с алкохол, както правеше тя, бе неоспорим грях и когато беше трезва, тя виждаше петното, което

оставяше върху цялата ѝ личност алкохолът.

Господ да ми е на помощ, помисли си тя. Господ да ми е на помощ, защото изглежда аз просто не мога да си помогна.

Тя слезе в кухнята да си налее ново питие.

* * *

Джоуи остана в леглото си десетина минути, след като майка му излезе от стаята. После, когато реши, че е безопасно да се раздвижи, той светна лампата и провеси крака на пода.

Стана безшумно и се приближи до кошчето за боклук. Взря се в купчината чудовищни фигурки. Бяха препълнили коша — смесица от озъбени, ухилени, пластмасови създания. Главата на Дракула се беше отчупила. Няколко други фигурки също изглеждаха смачкани.

Няма да плача, твърдо си каза Джоуи. Няма да хленча като бебе. Това ще ѝ достави удоволствие. Няма да направя нищо, което да ѝ достави удоволствие.

Сълзите продължаваха да се стичат по бузите му, но той не наричаше това плач. Плач беше когато хлипаш, ридаш, носът ти тече, ревеш и лицето ти почервява и изобщо напълно загубваш контрол над себе си.

Той се отдръпна от кошчето и приближи до бюрото си, от което майка му бе помела всички миниатюрни чудовища, които бе колекционирал. Бе останала само касичката му. Той я взе и я отнесе на леглото.

Касичката беше всъщност голям стъклен буркан. Повечето от парите бяха монети, събирани една по една от малките седмични суми, които получаваха, задето поддържаха стаята си чиста и помагаше в домакинската работа. Печелеше четвърт долар, задето пазаруваше на съседката, възрастната госпожа Дженисън. В буркана имаше също и няколко банкноти; повечето бяха подаръци за рождения му ден от баба Харпър, от чичо му Джон Харпър и от леля му Ема Уилямс, която беше сестра на баща му.

Джоуи изсипа буркана на леглото и преброи парите. Двайсет и девет долара. И петаче. Беше достатъчно голям, за да знае, че двайсет и девет долара не са богатство, но все пак му се струваха много пари.

С двайсет и девет долара човек можеше да измине доста път. Джоуи нямаше представа точно колко далече би могъл да стигне, но предполагаше, че ще успее да измине поне триста километра.

Щеше да си приготви багажа и да избяга от къщи. Трябваше да избяга. Ако останеше тук още дълго, мама можеше да дойде в стаята му някоя нощ, много пияна, много „накисната“ и да го убие.

Също както бе убила Виктор.

Който и да беше този Виктор.

Той се замисли какво ли ще е да замине сам в някой непознат град, далече. Ще бъде самотен, това първо. Но нямаше да му бъде мъчно за мама. Нямаше да му бъде много мъчно и за баща му. Но със сигурност щеше да му бъде мъчно за Ейми. Когато си помисли как ще се раздели с Ейми и никога вече няма да я види, усети как гърлото му се стегна и почувства, че отново ще се разциври.

Престани! Бъди твърд!

Той прехапа устни, докато желанието да заплаче отзвуча и той се увери, че отново се владее.

Да избяга от къщи, не означаваше, че няма да види Ейми до края на живота си. Тя също ще напусне дома след няколко години, ще заживее самостоятелно и тогава той ще може да ѝ ходи на гости. Не, двамата ще живеят в апартамент в Ню Йорк или на някое друго страхотно място, Ейми ще стане прочута художничка, а той най-сетне ще порасне.

Джоуи се почувства по-добре.

Върна парите в буркана, затвори го здраво и го върна на бюрото. Трябваше да вземе от банката специални опаковки, да подреди петачетата, десетцентовите и четвъртдоларовите си монети и да ги замени за банкноти. Не можеше да избяга от къщи с джобове, пълни със звънящи дребни монети; би било съвсем по детски.

Той се шмугна обратно в леглото и угаси лампата.

Единствената лоша страна на бягството бе, че щеше да пропусне панаира през юли. Чакаше го с нетърпение вече почти цяла година.

Мама нямаше да одобри отиването му на панаира. Не позволяваше на Джоуи да ходи при панаирджиите. Казваше, че били мръсни и опасни, банда мошеници.

Джоуи не вярваше много на това, което говореше мама за хората. Според нея едва ли в целия свят имаше човек, който да не бе извършил

грях.

Предишни години баща му го водеше на панаира в събота, в последния ден. Но последните години имаше твърде много работа в кантората и не можеше да се освободи.

Тази година Джоуи възнамеряваше да отиде на панаира тайно, сам. Мястото беше на по-малко от три километра от къщата им и трябваше да върви само по две улици, за да стигне дотам. Беше високо на хълма и се виждаше отвсякъде. Джоуи смяташе да каже на майка си, че ще остане в библиотеката през целия ден, както правеше от време на време; но после щеше да отиде с велосипеда си до панаира, да се забавлява до насита цял ден и да се прибере вкъщи за вечеря, без мама да разбере нищо.

Никак не му се искаше да пропусне панаира тази година, защото щеше да бъде по-голям и по-хубав от друг път. Говореше се, че централната алея щеше да бъде украсена по-пищно от тази на панаира, който бе идвал досега в Ройъл Сити. Този панаир трябваше да бъде страхотен, беше вторият по големина в света, два или три пъти по-голям от детското панаирче, което обикновено пристигаше в града. Щеше да има много повече люлки и влакчета, отколкото през другите години, много нови чудновати неща, които си струва да се видят и опитат.

Но нямаше да види и опита нито едно от тях, ако се намираше на триста километра оттук, когато започне нов живот в непознат град.

В продължение на почти цяла минута Джоуи лежа неподвижно в тъмнината, изпълнен със самосъжаление — после изведнъж рязко се надигна и седна, наелектризиран от блестяща идея. Би могъл да избяга от къщи и въпреки това да разгледа в подробности панаира. Можеше да направи и двете неща. Беше просто. Направо гениално! Щеше да избяга с панаира!

ОСМА ГЛАВА

В сряда сутринта резултатите от лабораторията бяха готови. Нямаше съмнение, че Ейми е бременна.

В сряда следобед двете с майка ѝ отидоха в банката и изтеглиха от спестяванията ѝ, за да могат да платят в брой за аборта.

В събота сутринта казаха на бащата на Ейми, че излизат за няколко часа да обиколят магазините. Вместо това отидоха в клиниката на доктор Спрангълър.

Ейми се чувстваше като престъпница. Нито доктор Спрангълър, нито помощниците му доктор Уест и доктор Луис, нито сестрите, бяха католици; те извършваха аборти всяка седмица, месец след месец, без да осъждат морално този акт. Ала въпреки това, след толкова години религиозни поучения, Ейми имаше чувството, че става съучастница в убийство и беше сигурна, че поне част от вината ще я измъчва дълго време и ще хвърля сянка върху щастието, което би могла да намери някой ден.

Все още ѝ бе трудно да повярва, че майка ѝ бе дала съгласието си за аборта. Питаше се каква ли е причината за страха, който бе зърнала в очите ѝ.

Процедурата щеше да бъде извършена без престой в клиниката и сестрата отведе Ейми в стая, където да се съблече и да постави дрехите си в шкафче. Майка и остана в чакалнята.

В манипулационната сестрата ѝ взе кръвна проба, а после дойде доктор Спрангълър, за да си поговори с нея. Опита се да я успокои. Беше весел, закръглен мъж с плешиво теме и буйни прошарени бакенбарди.

— Бременността е в съвсем ранен стадий — рече той. — Манипулацията е съвсем проста. Не съществува сериозен риск от усложнения. Не се притеснявай. Всичко ще свърши, преди дори да си разбрала, че е започнало.

В малката операционна поставиха на Ейми слаба упойка. Тя се почувства странно, сякаш се отдели от тялото си и се издигна като балон, понесъл се към бездънната синева на небето.

Някъде в далечината, през мъглата от светлината на многооката операционна лампа и завесата от неясен шепот, Ейми чу тихия глас на сестрата.

— Много хубаво момиче — казваше тя.

— Да, наистина — съгласи се доктор Спранглър. Гласът му заглъхваше сричка по сричка, превръщайки се в недоловимо издихание. — Много хубаво, а също и добро момиче. Аз съм неин лекар, откакто бе съвсем мъничка. Винаги е била толкова възпитана, толкова скромна...

Извисявайки се високо над тях, Ейми се опита да каже на лекаря, че греша. Тя не е добро момиче. Тя е много лошо момиче. Той трябваше да попита мама. Мама щеше да му каже истината. Ейми Харпър е лошо момиче, зло, разпуснато, диво, недостойно за доверие, но в никакъв случай — добро! Тя се опита да каже на доктор Спранглър, че не притежава никакви достойнства, но устните и езикът не ѝ се подчиняваха. Не можеше да произнесе нито звук...

Отвори очи в стаята за следоперативно възстановяване. Лежеше по гръб на количка и се взираше в тавана. За момент не можа да разбере къде се намира.

После си спомни всичко и остана учудена, че абортът в крайна сметка се оказа толкова бърза и лесна процедура.

Задържаха я един час в стаята за следоперативно възстановяване само за да се уверят, че няма да получи кръвоизлив.

В три и половина вече беше в понтиака до майка си на път за вкъщи. Изминаха в мълчание половината от краткото пътуване. Лицето на майка ѝ бе като издялано от камък.

Най-сетне Ейми се обади:

— Мамо, знаей, че ще искаш няколко месеца да се прибирам вкъщи рано, но се надявам, че ще ми позволиш да работя вечер в „Свърталището“, ако господин Донатели реши да ми даде тези смени.

— Можеш да работиш, където си искаш — хладно отвърна майка ѝ.

— От работа ще се прибирам право вкъщи.

— Не е необходимо — рече майка ѝ. — Изобщо не ме интересува какво ще правиш. Просто вече не ме интересува. Ти и без това изобщо не се вслушваш в думите ми. И за в бъдеще няма да се държиш прилично. Изпуснала си юздите на това нещо, което е вътре в

теб, и сега няма връщане назад. Нищо не мога да направя. Аз си измивам ръцете. Измивам си ръцете...

— Мамо, моля те! Моля те, не ме мрази.

— Не те мразя. Просто се чувствам вцепенена, опустошена, празна... Точно в този миг не изпитвам към теб почти нищо.

— Не се отказвай от мен!

— Само един път води към Рая — каза майка ѝ. — Но ако искаш да отидеш в Ада, ще намериш хиляди пътища, които да те отведат дотам. Не мога да препреча всичките.

— Не искам да отида в Ада!

— Сама избирай. Отсега нататък сама ще преценяваш как да постъпваш. Прави каквото искаш. И без това няма да ме послушаш, така че си измивам ръцете. — Без да спира да говори, Елън спря колата на алеята пред къщата на Мейпъл Лейн. — Няма да вляза с теб. Трябва да напазарувам хранителни продукти. Ако баща ти се е върнал от кантората, кажи му, че си толкова бледа, защото си яла хамбургер на обяд, докато сме пазарували в града и нещо ти е прилошало. Иди в стаята си и не се мяркай много-много пред очите му. Колкото по-малко те вижда, толкова по-нищожна е вероятността да заподозре нещо.

— Добре, мамо.

Ейми влезе вкъщи. Баща ѝ не се беше върнал от адвокатската кантора. Джоуи все още бе на гости на приятеля си Томи Кълп. Тя беше сама в къщата.

Преоблече се в пижама и халат, сетне звънна по телефона на Лиз Дънкан.

— Свърши.

— Наистина ли? — попита Лиз.

— Току-що се прибрах вкъщи.

— Цялата ли те изстъргаха?

— Трябва ли да говориш толкова грубо?

— Но те точно това правят — нехайно подхвърли Лиз. — Изстъргват те. Как се чувстваш?

— Изстъргана — печално призна Ейми.

— Гади ли ти се?

— Малко. И ме боли... отдолу.

— Искаш да кажеш, че те боли...

— Моля те, не говори така!

— Как?

— Вулгарно. Щеше да кажеш нещо вулгарно.

— Това е едно от най-очарователните ми качества — липсата на всякакви задръжки. Слушай, освен че ти се гади и те боли, как се чувстваш?

— Много, много уморена.

— Това ли е всичко?

— Да. Беше по-лесно, отколкото си представях.

— Господи, отдъхнах си! Тревожех се за теб, малката. Наистина много се тревожех.

— Благодаря ти, Лиз.

— Заточават ли те вкъщи за лятото?

— Не. Мислех, че ще ме карат да се прибирам рано известно време, но мама каза, че не я интересува какво ще правя. Измивала си ръцете. Нямало повече да се занимава с мен.

— Така ли каза?

— Да.

— Господи, това е страхотно!

— Така ли?

— Разбира се, глупаче! Вече сама ще си измисляш правилата. Ти си свободна, малката! — И Лиз добави, имитирайки южняшкия говор на чернокожите: — Твой господар дал ти свобода!

Ейми не се засмя.

— Точно сега ми се иска само да поспя — рече тя. — Миналата нощ изобщо не спях, а също и предишната. А след всичко това днес... едва се държа на краката си.

— Разбирам. Няма да те държа дълго на телефона. Почини си. Обади ми се утре. Ще започнем да кроим планове за лятото. Ще бъде страхотно, малката! Ще натрупаме спомени и добре ще се позабавляваме през нашето последно съвместно лято. Вече съм хвърлила око на няколко момчета за теб.

— Точно сега не мисля, че имам нужда от момчета.

— О, не и през следващите десет минути — съгласи се шеговито Лиз. — Но като минат няколко седмици и се възстановиш, ще бъдеш готова да се влееш отново във вихъра на живота.

— Не мисля така, Лиз.

— Точно така ще бъде! Няма да ставаш монахиня, за Бога! От време на време имаш нужда от добрия стар салам, малката. Имаш нужда от него също като мен. В това отношение с теб сме напълно еднакви. И двете не можем дълго да изкараме без момчета.

— Ще видим — рече Ейми.

— Само че този път, ще направиш каквото ти казвам. Ще вземеш рецепта за хапчета.

— Наистина смятам, че не са ми нужни.

— Така мислеше и преди, глупаче.

Няколко минути по-късно Ейми се прибра в стаята си, коленичи до леглото и пламенно започна да реди молитви. Ала след минута-две замълча, защото, за първи път през живота си, имаше чувството, че Господ не я слуша. Запита се дали Той изобщо някога ще поиска отново да я чуе.

Тя заспа със сълзи на очи и никой не я събуди нито за вечеря, нито за литургията на следващата сутрин. Когато отвори очи, беше единайсет часа сутринта. Неделя. През прозореца се синееше небето. Стори ѝ се като безбрежно море, по което плаваха огромни, ефирни бели облаци — същински кораби. Беше спала осемнайсет часа, без да се събуди.

Откакто се помнеше, още от съвсем малко момиченце, за втори път ѝ се случваше да пропусне неделна литургия. Предишния път беше на девет години и бе в болница. Възстановяваше се от спешна операция на апендикс. Трябваше да я изпишат в понеделник и майка ѝ спореше с лекаря да я пуснат един ден по-рано, за да може да отиде на църква, но лекарят отвърна, че църквата не е най-доброто място, където едно дете би могло да се възстанови след операция.

Ейми изпита облекчение, задето майка ѝ не бе я накарала да отиде на църква тази сутрин. Очевидно смяташе, че покварената ѝ дъщеря вече няма място в Божия дом.

И може би имаше право.

* * *

На следващия ден, понеделник, 26 май, двама художници се отправиха към огромната табела на входа на провинциалния хиподром,

който всъщност си бе една голяма поляна, в покрайнините на Ройъл Сити. Късно следобед приключиха работата си.

ПРИСТИГА • ПРИСТИГА • ПРИСТИГА

...ОТ 30 ЮНИ ДО 5 ЮЛИ...

ГОДИШНИЯ ПАНАИР

В ПРОВИНЦИЯ РОЙЪЛ!

НАДБЯГВАНИЯ С ЕДНОМЕСТНИ ДВУКОЛКИ

БАЗАР НА ХУДОЖЕСТВЕНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ

ТЪРГОВЕ НА ДОБИТЪК

ИГРИ И ВЪЛНУВАЩИ ЗАБАВЛЕНИЯ

ПЪТУВАЩИ АТРАКЦИОНИ НА

ГОЛЕМИЯ АМЕРИКАНСКИ

...ПЪТУВАЩ ПАНАИР...

ВТОРА ЧАСТ
ПАНАИРЪТ ПРИСТИГА...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Месец след аборта, през последната седмица на юни, Ейми работеше в „Свърталището“ от девет до пет в делничните дни и от дванайсет до шест в събота. Заведението бе постоянно претъпкано със загорели от слънцето, жизнерадостни младежи.

В събота в шест часа вечерта, когато Ейми вече се приготвяше да си тръгва, дойде Лиз Дънкан. Изглеждаше страхотно в тесните си червени шорти и бялата памучна фланелка; не носеше сутиен.

— Тази вечер имам среща с Ричи. Ще се срещнем тук в шест и половина. Искаш ли да почакаш с мен, та да не се чувствам самотна?

— Няма да си самотна — отвърна Ейми. — Ако седнеш сама на някоя маса, всички момчета наоколо ще дотърчат след по-малко от минута.

Лиз бавно огледа младежите в „Свърталището“, сетне поклати глава.

— Грешиш. Щом веднъж съм ходила с някое момче и съм го зарязала, той знае, че е окончателно и е за добро. Знае също така, че не си заслужава да си губи времето да ме уговаря пак да тръгна с него.

— Е, и какво от това?

— Повечето от момчетата тук няма да ми досаждат, ако седна сама, защото вече съм се чукала с тях.

— Вулгарна както винаги.

— Но казвам истината.

— Ти си развратна.

— Точно затова ме харесват момчетата. Слушай, ще ми правиш ли компания, докато дойде Ричи?

— Разбира се — рече Ейми.

Донесе две кока-коли и седна при Лиз в първото сепаре в предната част на помещението, откъдето се виждаше главната улица. Колата на Лиз бе паркирана отпред. Беше жълта тойота, която родителите ѝ бяха подарили по случай дипломирането.

— Колкото и да се старая, не мога да си те представя заедно с Ричи Атърбъри — обади се Ейми.

— Защо? В училище и двамата бяхме уникални. Той беше геният на класа с коефициент на интелигентност сто и осемдесет, а аз бях мръсницата на класа с повече от сто и осемдесет имена в списъка на гаджетата ми.

— Не мога да разбера защо се принизяваш така. За бога, броят на имената в списъка ти е твърде далеч от сто и осемдесет!

— Ни най-малко не се принизявам. Миличка, аз се опивам от това. Харесвам се такава, каквато съм. Това е единственият начин, който признавам за летене.

— Ричи винаги е бил толкова стеснителен.

— Вече не е — подхвърли Лиз и ѝ намигна. — Слушай, беше страхотно да посветя Ричи в играта. Той беше толкова непохватен, тромав и наивен! Истинско предизвикателство. Но напредва бързо. Справя се много добре. Притежава завиден усет към покварата.

— И ти го покваряваш неуморно.

— Именно.

— Не преиграваш ли малко?

— Не. Защото точно това правя. Покварявам Ричи Атърбъри, геният.

— Елизабет Ан Дънкан, знойната изкусителка, всезнаещата безпътна жена на екзотичния Ройъл Сити — саркастично подхвърли Ейми.

Лиз се ухили.

— Точно такава съм. Знаеш ли, преди три седмици, когато започнах да излизам с него, Ричи никога не беше пушил трева? Можеш ли да си представиш? Сега пуши редовно.

— Това ли е единствената причина, поради която излизаш с него? Само за да можеш да го поквариш?

— Не — отвърна Лиз. — Толкова дяволски забавно е да го отваряш на нови неща и нови усещания. Но дори да беше опитен и да знаеше всичко, щеше да е приятно да си с него. Той е интелигентен, остроумен. И изглежда знае по нещо интересно за почти всичко. Никога досега не съм ходила с гений. Различно е...

— Изглежда тази връзка ще продължи малко повече от останалите — отбеляза Ейми.

— Няма начин — бързо отвърна Лиз. — Още един месец, най-много месец и половина. После „Сбогом, Ричи“. Без значение колко е

умен, дотогава ще съм се отегчила от него. Освен това, дори да исках постоянна връзка с някого, а аз не искам, но дори ако по някаква странна причина исках такава връзка, то в никакъв случай нямаше да е с момче от този затънтен град. Не искам някой постоянно да ме дърпа назад, когато съм готова да поема на запад.

— Все още ли планираш да заминеш?

— По дяволите, разбира се, че ще замина! Ще работя във фирмата на баща ми до средата на декември, ще натрупам малко пари и после ще напусна две седмици преди Коледа. След празниците ще натоваря багажа си в малката жълта кола и ще се понеса като куршум към Земята на слънцето и неограничените възможности.

— Калифорния?

— Реших да отида във Вегас.

— Лас Вегас?

— Това е единственият Вегас, за който съм чувала.

— Какво ще правиш там?

— Ще го продавам — ухили се Лиз.

— Какво ще продаваш?

— Не се прави на глупачка.

— Не се правя на глупачка.

— Значи наистина си глупава.

— Не разбирам. Какво ще продаваш?

— Задника си.

— Моля?

— Ще проституирам здраво.

— Ще проституираш?

— Исусе! — възкликна Лиз. — Слушай, малката, имаш ли представа колко пари изкарва една високо платена проститутка във Вегас? Доходът е шестцифрена сума.

Ейми недоверчиво се втренчи в приятелката си.

— Искаш да ме накараш да повярвам, че ще отидеш във Вегас, за да станеш курва?

— Не се опитвам да те накарам да вярваш в нищо — отвърна Лиз. — Просто ти съобщавам фактите, малката. Освен това, няма да бъде обикновена курва. Курва е дума за низшата класа. Курвите са евтини. Аз ще бъда придружителка, интимна компаньонка, която всяка

вечер ще бъде изпращана при нов господин. Интимните компаньонки са доста скъпи, както знаеш. А аз ще бъда по-скъпа от повечето от тях.

— Не говориш сериозно.

— Напротив. Имам превъзходна външност, приятно лице, дълги крака, очарователно малко задниче, тънка талия и това. — Тя се изпъчи и едрите и стегнати гърди се очертаха под тънката фланелка. — Ако свикна да не харча всичко, което печеля, и направя доходоносни вложения, ще съм натрупала поне милион, когато стана на двайсет и пет.

— Няма да го направиш.

— Напротив!

— Будалкаш ме.

— Нищо подобно. Слушай, аз съм нимфоманка. Зная го. Ти също го знаеш. Всъщност всички го знаят. Не мога да държа ръцете си далече от момчетата и обичам разнообразието. И след като ще се чукам всеки ден, мога поне да получавам пари за това.

Ейми изпитателно се взря в приятелката си. Лиз спокойно срещна погледа ѝ.

— Господи, ти говориш съвсем сериозно — обади се най-сетне Ейми.

— Че защо не?

— Лиз, животът на проститутките не е толкова приятен. Не е просто забавление и игри. Това е самотен, мрачен живот.

— Кой твърди това?

— Ами... всички.

— Всички са пълни идиоти.

— Ако заминеш и се захванеш с нещо такова... Лиз, това ще бъде... такава трагедия. Точно така! Все едно да захвърлиш целия си живот на боклука, да съсипеш бъдещето си...

— Говориш също като майка си — подигравателно подхвърли Лиз.

— Не е вярно.

— Напротив говориш също като нея.

— Така ли? — намръщи се Ейми.

— Самодоволно, поучително.

— Просто се тревожа за теб.

— Зная какво правя — рече Лиз. — Слушай, когато си високо платена компаньонка, постоянно ходиш по приеми. Какво самотно и мрачно има в това? Направо си е точно забавление и игри. Особено във Вегас, където никога не скучаеш.

Ейми беше зашеметена. Никога не си беше представяла, че един ден ще има приятелка, която ще е проститутка. Известно време двете мълчаха, отпиваха от кока-колите и слушаха грамофона автомат, откъдето музиката кънтеше и тътнеше със силата на пневматичен чук.

Когато автоматът спря, Лиз попита:

— Знаеш ли какво би било страхотно?

— Какво?

— Да дойдеш с мен във Вегас.

— Аз?!

— Разбира се. Защо не?

— Господи... — промълви Ейми, напълно шокирана.

— Слушай, зная, че съм съблазнително малко парче. Но не съм ни най-малко по-сексапилна от теб. Ти притежаваш всичко каквото ти трябва, за да пожънеш страхотен успех във Вегас.

Ейми смутено се засмя.

— Наистина можеш! — настоя Лиз.

— Не и аз.

— Ще се подредят на опашка, за да те чукат. Слушай малката, това е единственият град, където можеш да събереш повече публика от Либерачи и Франк Синатра взети заедно.

— О, Лиз, не бих могла да направя това! За нищо на света.

— Направи го с Джери.

— Не за пари.

— Което беше глупаво.

— Както и да е, беше по-различно. Джери беше постоянният ми приятел.

— Какво толкова хубаво виждаш в постоянството? — попита Лиз. — Нима това имаше някакво значение за Джери. Заряза те на секундата, щом разбра, че си бременна. Не прояви нито деликатност, нито състрадание, нито лоялност, нито каквото и да било друго, което се очаква от приятел, и то постоянен. Гарантирам ти, че нито един от мъжете, които ще придружаваш във Вегас, няма да се държи с теб така унижително.

— С моя късмет, първият ми клиент сигурно ще се окаже маниакален убиец с касапски нож — рече Ейми.

— Не, не, не! Клиентите ти ще бъдат одобрявани от шефовете на хотела и на казиното. Ще ти изпращат само разни прахосници, хора на живота — богати лекари, адвокати, известни актьори, бизнесмени милионери... Ще получаващ само най-страхотните мъже.

— Може да ти се стори странно, но дори милионер може да се окаже маниакален убиец — настоя Ейми. — Рядко се случва. Но ти гарантирам, че не е невъзможно.

— Тогава ще носиш нож в чантата си — рече Лиз. — Ако започне да се държи гадно, първа ще го нападнеш.

— Имаш отговор за всичко, както виждам.

— Аз съм обикновено момиче от малкия стар Ройъл Сити, Охайо, но не съм глупачка.

— Все пак не смятам, че ще дойда с теб във Вегас в края на годината — отбеляза Ейми. — Ще мине много, много време, преди да съм готова да отида на истинска, спокойна любовна среща без секс. За известно време съм се отказала от мъжете.

— Глупости!

— Вярно е.

— Това лято наистина беше доста загазила. Но всичко ще мине и ще забравиш.

— Не, говоря сериозно.

— Нали миналата седмица ходи при лекаря, който ти препоръчах.

— Е, и какво от това?

— Получи рецепта за хапчета. Щеше ли да вземеш рецептата за хапчетата, ако наистина възнамеряваше да не погледнеш мъж?

— Ти ме предума да го направя.

— За твое добро.

— Искане ми се да не бях отишла при този лекар. Няма да имам нужда от хапчета или от каквото и да било, докато не завърша колежа. Ще седя със стиснати колени и ще бъда порядъчна.

— Как ли пък не! — подметна ехидно Лиз. — След две седмици, ще си просната по гръб, прикована от някое момче. Най-много след две седмици. Сигурна съм! Познавам те много добре и отзад, и отпред, от горе до долу, отвътре и отвън. Знаеш ли защо си ми толкова ясна?

Защото си точно като мен. Ние сме съвсем еднакви. О, не външно, естествено. Но дълбоко в сърцето си, ти си също като мен, миличка. Ето защо ще се чувстваме прекрасно във Вегас. Ще бъде страхотно забавление.

Ричи Атърбъри влезе в заведението и приближи до масата им. Беше високо слабо момче, не особено красиво, но симпатично. Имаше гъста тъмна коса и носеше очила с рогови рамки.

— Здравсти, Лиз. Здравсти, Ейми.

— Здравей, Ричи — отвърна Ейми. — Имаш много хубава риза.

— Наистина ли мислиш така?

— Да. Много ми харесва.

— Благодаря — смутено каза Ричи и втренчи в Лиз големите си, изпълнени с преданост и любов очи. — Готова ли си да тръгваме към киното?

— Не мога да чакам нито минута — отвърна Лиз, изправи се и подхвърли на Ейми. — Отиваме в автокиното. Много подходящо място. — Тя се ухили похотливо. — Защото Ричи знае точно как да паркира навътре.

Ричи се изчерви, а Лиз се разсмя и добави:

— Единственият начин, по който бих могла да видя този филм, е ако поставят множество огледала, които да отразяват екрана върху тавана на колата.

— Лиз, ти си ужасна — рече Ейми.

— Мислиш ли, че съм ужасна? — обърна се приятелката ѝ към Ричи.

— Мисля, че си страхотна! — отвърна влюбено Ричи и се осмели да я прегърне през кръста. Все още изглеждаше стеснителен и плах, макар Лиз добре да го бе запознала със секса и наркотиците.

— Виждаш ли? — обърна се момичето към Ейми. — Той смята, че съм страхотна, а е геният на класа, така че какво знаеш ти?

Ейми неволно се усмихна.

— Слушай — добави Лиз, — когато си готова отново да започнеш да живееш, когато ти омръзне да се правиш на сестра Праведност, обади ми се. Ще ти намеря някой. Ще излезем четиримата заедно.

Ейми проследи с поглед как Лиз и Ричи излизат и се качват в жълтата тойота. Лиз се настани зад волана. Потегли рязко с изсвирване

на гумите и накара всички в „Свърталището“ да извърнат глави към прозореца.

След като напусна „Свърталището“ в седем и дваайсет, Ейми не се прибра веднага вкъщи. Разхожда се безцелно повече от час, без да поглежда витрините, покрай които минаваше, без да забелязва къщите, без да се наслаждава на безоблачната, пролетна вечер. Просто вървеше и мислеше за бъдещето.

В осем часа, когато се прибра вкъщи, баща ѝ беше в работилницата си. Майка и седеше на кухненската маса, прелистваше някакво списание, слушаше радио и се наливаше с водка и портокалов сок.

— Ако не си вечеряла, докато си била на работа — подхвърли майка ѝ, — има студена пържола в хладилника.

— Благодаря — отвърна Ейми, — но не съм гладна. Ядох много на обяд.

— Както искаш — рече майка ѝ и увеличи звука на радиото.

Ейми изтълкува това като приключване на разговора и се качи на горния етаж.

Прекара около час с Джоуи, поиграха руми, любимата му игра на карти. Момчето много се беше променило. Не беше предишният жизнерадостен Джоуи, откакто майка им го накара да изхвърли фигурките на чудовища и плакатите. Ейми, всячески се мъчеше да го разсмее и той наистина се смееше, но доброто му настроение ѝ се струваше само привидно. Беше вътрешно напрегнат, а Ейми не обичаше да го вижда такъв, но не можеше да измисли начин да го разведри.

Когато по-късно се прибра в стаята си, Ейми застана гола пред стенното огледало. Огледа критично тялото си, опитвайки се да прецени дали наистина може да се мери с Лиз. Краката ѝ бяха дълги и стройни, бедрата — стегнати. Хълбоците ѝ бяха закръглени. Коремът не беше плосък, а леко вдлъбнат. Гърдите ѝ не бяха едри като на Лиз, но съвсем не бяха малки, освен това бяха доста добре оформени, стегнати, с големи тъмни ареоли около зърната.

Тялото ѝ бе създадено за секс, за привличане и задоволяване на мъжете. Тяло на куртизанка? Тяло на интимна компаньонка, както се изразяваше Лиз? Крака, бедра, хълбоци и гърди на курва? За това ли беше родена? За да се продава? Дали бъдещето ѝ на проститутка е

неизбежно? Беше ли ѝ предопределено да прекара хиляди потни и лепкави нощи, мъкнейки се с напълно непознати по хотелски стаи?

Лиз казваше, че съзира поквара в очите на Ейми. Майка ѝ твърдеше същото. За майка и тази поквареност беше чудовищно зло, което трябваше да бъде потиснато на всяка цена; но за Лиз това не бе нищо страшно, трябваше да му се отдадеш с готовност. Сигурно не съществуваха други двама души, толкова различни като майка ѝ и Лиз, които да са напълно единомисленици за онова, което виждат в очите на Ейми.

Момичето се втренчи в отражението си в огледалото, надничайки през прозорците на душата си. Но макар да гледаше много внимателно, не можеше да види нищо друго, освен безличната ретина на две иначе доста хубави очи; не можеше да съзре нито покварата на Ада, нито праведността на Рая.

Беше самотна, неудовлетворена и ужасно, ужасно объркана. Искаше, но не можеше да разбере сама себе си. Повече от всичко искаше да открие подходящата роля, за която бе родена, така че за първи път в живота си да не се чувства тревожна и не на място.

Ако надеждата ѝ да отиде в колеж и мечтата ѝ да стане художничка, бяха нереалистични, не искаше да прекара години наред в борба за нещо, което не ѝ е писано да стане. И без това вече достатъчно борби бе водила през живота си.

Тя докосна гърдите си и зърната се втвърдиха мигновено, напрегнаха се, щръкнаха като върховете на мънички пръстчета. Да, това беше лошо нещо, греховно, също както казваше майка ѝ, и все пак усещането беше толкова хубаво, толкова приятно...

Ако беше сигурна, че Господ ще я чуе, щеше да падне на колене и да Го помоли да ѝ прати знамение, неоспорим свят знак, който да определи веднъж завинаги дали е добър, или лош човек. Но не смяташе, че Господ ще я чуе, след като бе постъпила така с бебето.

Мама твърдеше, че е лоша, че някаква тъмна сила се спотайва в нея, готова да се развихри, щом още малко отпусне юздите, с които би трябвало да я удържа. Или вече ги бе отпуснала? Мама казваше, че в нея е заложено злото. А всяка майка би трябвало със сигурност да знае какво е заложено у собствената ѝ дъщеря.

Нали така?

Нали?

Преди да си легне, Джоуи отново преброи парите в касичката си. През изминалия месец бе добавил два долара и деветдесет и пет цента и сега имаше точно трийсет и два долара.

Запита се дали трябва да подкупи някого на панаира, за да му позволи да избяга заедно тях, когато напуснат града. Реши, че трябва да му останат поне двайсет долара, за да се изхранва, преди да започне да печели пари като панаирджия. Да чисти на слоновете и изобщо да върши всичко, с което би могло да се справи едно десетгодишно момче. Значи оставаха дванайсет долара, които можеше да даде като подкуп.

Дали щяха да стигнат?

Реши да помоли баща си да му даде два долара, за да отиде на кино в неделя. Но нямаше да изхарчи парите за кино. Щеше да отиде у Томи Кълп и да поиграе с него, а после да излъже, че е гледал филмите, ако баща му го попита, и да добави двата долара към фонда за бягството.

Той върна касичката на бюрото.

Когато каза молитвите си, преди да си легне, Джоуи помоли Господ да не позволява на мама да се „накисва“ и да идва отново в стаята му.

На следващия ден, в неделя, Ейми се обади на Лиз.

— Ало? — Лиз вдигна слушалката на секундата.

— Обажда се сестра Праведност.

— О, здрасти, сестро!

— Реших да напусна манастира.

— Алилуя!

— Тук в манастира е студено и мрачно.

— А и доста отегчително — добави Лиз.

— Нима си ми намерила нещо, което няма да бъде отегчително?

— Какво ще кажеш за Бъз Клемит?

— Не го познавам — отвърна Ейми.

— На осемнайсет е, скоро ще навърши деветнайсет, струва ми се...

— О, по-възрастен мъж!

— ... но напусна училище в единайсети клас. Работи в бензиностанцията на ъгъла на главната улица и Бродуей.

— Наистина умееш да ги подбиращ — саркастично подхвърли Ейми.

— На думи може да не ти се струва привлекателен, но почакай да го видиш. Страхотно парче!

— Парче от какво?

— От мускули!

— Може ли да говори?

— Доста добре.

— Може ли сам да си връзва връзките на обувките?

— Не съм сигурна — отвърна Лиз. — Но обикновено носи мокасини, тъй че няма причини за безпокойство.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

— Имай ми доверие. Ще се влюбиш в него. За коя вечер да се уговорим.

— Няма значение. Както знаеш, работя до пет часа.

— Утре вечер?

— Чудесно.

— Ще излезем четиримата. Аз с Ричи. Ти с Бъз.

— Къде искаш да отидем?

— Какво ще кажеш да дойдете у нас? Ще послушаме музика, ще изгледаме някой филм на видеото, ще изпушим по някоя и друга цигара с трева. Донесли са ми една, която те разтапя доста бързо.

— Ами родителите ти? — попита Ейми.

— Днес заминават на двуседмична почивка. В Ню Орлиънс. Къщата е изцяло на мое разположение.

— Имат ти доверие да те оставят сама цели две седмици?

— Имат ми доверие, че няма да изгоря всичко до основи. Друго не ги интересува. Слушай, малката, радвам се, че най-после дойде на себе си. Бях започнала да се боя, че лятото ще бъде доста отегчително и скучно. Но сега със сигурност ще се позабавляваме добре, щом ти се връщаш във вихъра на живота.

— Не съм сигурна, че искам да се върна във вихъра на живота, или поне не напълно, ако разбираш какво имам предвид. Искам да се позабавлявам. Искам да излизам на срещи. Но не мисля, че ще се чукам повече. Не и преди да съм завършила колежа.

— Разбира се, разбира се — рече Лиз.

— Говоря сериозно.

— Спазвай си своето темпо, миличка. Както и да е, сигурна съм, че добре ще се позабавляваме, докато моите старци са далеч от града.

— А и панаирът пристига следващата седмица — подхвърли Ейми.

— Ей, наистина! Много обичам да пуша хубава трева и после да се возя на стремглаво препускащите влачета.

— Предполагах, че е така.

— А някога минавала ли си дрогирана през Къщата на ужасите, където всички онези фалшиви чудовища сякаш скачат отгоре ти?

— Никога — отвърна Ейми.

— Много е забавно.

— С нетърпение ще чакам да опитам.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джанет Мидълмайер беше инженер по безопасността в окръга. Работата ѝ се състоеше в това да проверява дали всички обществени сгради — съдилищата, противопожарните станции, библиотеките, училищата, сградите на местната управа, включително и помещенията на шерифа, стадионите и тъй нататък — по всяко време на денонощието са в добро състояние, осветени и обезопасени както за посетителите, така и за работещите в тях. Тя отговаряше за проверката на тези сгради, за строителни дефекти, а също за състоянието и пригодността на всички машини, апарати и прибори и за основното офис- и друго оборудване. Джанет беше млада, само преди няколко години бе завършила колеж, работеше едва от две години и все още бе тъй отдадена на работата, както в деня на постъпването си; задълженията ѝ се струаха едва ли не свещени и думите „обществено доверие“ все още имаха значение за нея, макар да бяха напълно лишени от смисъл за повечето от хората, с които работеше в окръга и щатската администрация. Все още не работила достатъчно дълго като държавен служител, тя не бе заразена от проказата на корупцията, проникнала във всички обществени институции. Джанет държеше на работата си и съвестно изпълняваше задълженията си.

В понеделник, 23 юни, когато панаирът пристигна в Роквил, Мериленд, Джанет Мидълмайер се представи в кабинета-фургон на господин Фредерик Фредериксън, среброкосият собственик и директор на Големия Американски Пътуващ Панаир. С привичната си откровеност и решителност Джанет изрази намеренията си да мине от единия край на поляната до другия, докато се увери, че всички люлки, влачета и останалите по-големи атракциони са напълно безопасни за посетителите. Нямаше да се съгласи панаирът да бъде открит, ако сметнеше, че представлява заплаха за здравето и благополучието на гражданите в нейния окръг.

Джанет надцени пълномощията си, дори ги превиши. Не беше напълно сигурна, че панаирното оборудване е под нейна юрисдикция, макар да бе разположено върху земя, собственост на окръга. Законът

бе доста неясен по този въпрос, но тя го тълкуваше именно така. Досега никой от окръжната управа или службата за обществена безопасност не бе правил проверка на панаир, но Джанет чувстваше, че не може да избяга от отговорност. Млада жена бе загинала само преди няколко седмици, когато една от панаирните въртележки във Вирджиния се бе сгромолясала на земята; и макар трагичната злополука да не беше на територията на Големия Американски Пътуващ Панаир, Джанет бе твърдо решена да го подложи на прецизен микроскопски оглед, преди вратите да бъдат отворени за посетители.

Когато заяви намеренията си пред господин Фредериксън, Джанет се боеше да не би мъжът да си помисли, че се опитва да му изкопчи пари и нямаше никаква представа как да постъпи, ако той ѝ предложи подкуп. Знаеше, че панаирджиите имат човек, чиято длъжност е да обработва и подкупва държавните служители; наричаха го „кърпач“, защото отиваше в града преди панаира и „закърпваше“ нещата с полицията и някои други лица на ключови длъжности, подплатявайки джобовете им с тлъсти пачки и куп безплатни билети за приятелите и семействата им. Ако кърпачът не си свършваше работата, полицията обикновено правеше внезапна проверка и затваряше всички игрални зали и атракциони, дори панаирът да беше съвсем почтен и да не мамеше посетителите; ядосани за това, че не им е платено, полицаите можеха да затворят дори най-невинното танцувално шоу и съвсем законно да обявят, че возенето на влачетата е опасно и по този начин бързо да поставят панаира на колене. Джанет не искаше хората от Големия Американски Пътуващ Панаир да сметнат, че тя е дошла да иска пари.

За щастие, господин Фредериксън беше образован, благовъзпитан и любезен мъж, съвсем не такъв, какъвто бе очаквала. Той искрено ѝ засвидетелства уважението и възхищението си. Не ѝ бе предложен подкуп. Господин Фредериксън я увери, че неговите хора са загрижени също като нея за здравето и безопасността на клиентите, като ѝ даде разрешение да провери основно всяко ъгълче на панаира. Транспортният директор Макс Фрийд ѝ даде значка, обявяваща я за високопоставено длъжностно лице, та всички панаирджии да ѝ съдействат.

През по-голямата част от сутринта и следобед, нахлупила предпазна каска, въоръжена с голям електрически фенер и бележник,

Джанет кръстосваше поляната, наблюдавайки как панаирът възкръсва като феникс от пепелта; проверяваше болтове, нитове и пружинни съединения; когато се налагаше, пропълзяваше в тесни и тъмни пространства. В крайна сметка — не забеляза нищо нередно. Фредерик Фредериксън ѝ бе казал истината; Големият Американски Пътуващ Панаир добросъвестно, нещо повече — педантично и придирчиво издигаше люлките, влакчетата, павилионите и атракционите.

В три и петнайсет Джанет спря пред Къщата на ужасите, която изглеждаше готова да приеме посетителите цял час и петнайсет минути преди обявеното време за откриването. Районът около атракциона пустееше, наоколо цареше пълна тишина. Джанет бе очаквала някой да я разведе из Къщата на ужасите, но не можа да намери човек, който работеше тук и за момент си помисли да пропусне постройката. Никъде не беше открила сериозна заплаха за безопасността на посетителите и беше малко вероятно да се натъкне на опасни нарушения при сглобяване на конструкцията точно тук. Вероятно само щеше да си загуби времето. Ала въпреки това...

Джанет имаше силно развито чувство за дълг.

Тя прекоси рампата, откъдето се качваха посетителите, мина покрай будката за билети и се спусна в дълбокия тунел, където се движеха вагончетата във формата на гондоли. От входната врата тунелът водеше към големи шперплатови врати, които бяха боядисани така, че да напомнят масивни, обковани с желязо дървени врати на зловещ замък. Когато пътешествието започнеше, вратите щяха да се отворят с трясък, за да пропуснат пристигащото вагонче и сетне да се затръшнат зад него. Когато Джанет приближи към тях, едната беше откритата. Младата жена надникна вътре.

Вътрешността на Къщата на ужасите не беше затъмнена, както по време на пътешествието. Над тунела, който след петнайсетина метра правеше завой, по цялото му протежение светеха лампи; когато Къщата започнеше работа, всички осветителни тела щяха да бъдат загасени. И въпреки веригата от меко светещи крушки, Къщата на ужасите ѝ се стори доста мрачна.

Джанет понечи да престъпи прага, но първо извика:

— Хе-е-й!

Никой не отговори.

— Има ли някой тук? — извика повторно тя.

Тишина.

Младата жена включи електрическия си фенер, поколеба се само за миг и влезе.

Къщата на ужасите миришеше на влага и машинно масло.

Джанет коленичи и огледа болтовете, с които бяха сглобени релсите. Бяха здраво затегнати.

Изправи се и продължи към вътрешността на съоръжението.

От двете страни на релсите, малко над тях в скрити ниши бяха монтирани механични кукли в естествен ръст; грозен озъбен пират със сабя в ръка; върколак, чийто хищни нокти бяха покрити със сребриста боя, която в тъмнината щеше да им придаде вид на бляскави остриета, по муцуната и огромните му кучешки зъби имаше засъхнала изкуствена кръв, която изглеждаше като истинска; ухилен, облян в кръв психопат-убиец с брадва се бе навел над страховитото обезобразения труп на една от жертвите си; и много други, кои от кои по-страховити. На светлината Джанет ясно виждаше, че всички те са само добре изработени манекени и въпреки това се чувстваше неспокойна около тях. Макар на нито една от куклите да не бе пуснат механизмът за раздвижване, както щеше да бъде, когато Къщата на ужасите отвореше врати, всички изглеждаха така, сякаш се готвеха всеки миг да се нахвърлят върху Джанет. Но неприязънта ѝ към подобни страховити изобретения не ѝ попречи да огледа прикрепващите болтове, за да се увери, че няма да се прекатурят върху преминаващите вагони и да наранят някой от посетителите.

Докато вървеше по тунела и оглеждаше чудовищата, Джанет се зачуди защо хората наричат Къщата на ужасите забавление.

Младата жена зави в края на първия пасаж, навлезе още по-навътре в постройката, зави зад следващия ъгъл, после зад трети, смаяна от изобилието на изобретения, с които бе оборудвано това място. Къщата бе голяма, просторна като склад и бе претъпкана с наистина страховити предмети и приспособления. Подобни забавления не бяха по нейния вкус, но трябваше да признае майсторството на изработката и изобретателността на създателя им.

Намираше се в центъра на огромната конструкция, застанала на релсите, вдигнала поглед към паяка с човешки ръст, който висеше над главата ѝ, когато някой сложи ръка на рамото ѝ. Джанет се стресна,

подскочи и се отдръпна от неочаквания допир. Извърна се и щеше да изпищи, ако гърлото ѝ не се бе свило.

На релсите зад нея стоеше мъж. Беше невероятно висок, почти два метра, с широки рамене и гърди, облечен в костюм на Франкенщайн: черен костюм, черно поло, ръкавици с формата на чудовищни зелени ръце и гумена маска, която покриваше цялата му глава.

— Изплашена? — попита мъжът. Гласът му бе невероятно плътен и дрезгав.

Джанет преглътна мъчително, най-сетне си пое дъх и промълви:

— Господи, да! Изплашихте ме до смърт.

— Моя работа.

— Какво?

— Плаша посетителите. Моя работа.

— О, вие работите в Къщата на ужасите...

— Моя работа.

Джанет реши, че сигурно по-бавно схваща. Простите му неуверени изявления напомняха говора на бавноразвиващо се дете. Опитвайки да се държи приятелски и да запази неговото благоразположение, тя рече:

— Казвам се Джанет. А ти?

— А?

— Как се казваш?

— Гънтър.

— Хубаво име.

— Не харесва.

— Не харесваш името си?

— Не.

— Как би искал да се казваш?

— Виктор.

— Това име също е хубаво.

— Виктор негов любимец.

— На кого?

— Негов.

Джанет осъзна, че се е озовала в доста неприятно положение — на това странно, лошо осветено място, на разстояние, от което бе невъзможно да бъде чути от друго човешко същество, склонно да ѝ се

притече на помощ, сама с мъж със забавено умствено развитие, достатъчно едър и силен, за да я счупи на две, както би разчупил самун хляб.

Той пристъпи към нея.

Джанет се отдръпна.

Мъжът закова на място.

Тя също спря, разтреперена, осъзнала, че не може да го надбяга. Краката му бяха по-дълги от нейните и вероятно бе по-добре запознат от нея с терена.

Зад маската непознатият издаде странен звук; като куче, надушило миризма.

— Аз държавен служител — бавно произнесе тя, надявайки се да я разбере. — Високопоставено длъжностно лице.

Гънтър не каза нищо.

— Много високопоставено — нервно повтори Джанет и потупа значката, която ѝ бе дал Макс Фрийд. — Господин Фредериксън ми каза, че мога да огледам целия панаир. Знаеш ли кой е той? Познаваш ли господин Фредериксън?

Гънтър не отговори. Той просто стоеше пред нея, огромен като камион, гледаше я, лицето му бе скрито зад маската, ръцете му отпуснато висяха покрай тялото.

— Господин Фредериксън е собственикът на панаира — търпеливо обясни Джанет. — Трябва да го познаваш. Сигурно ти е шеф. Той ми каза, че мога да огледам, където си поискам.

— Мирише жена — рече най-сетне Гънтър.

— Какво?

— Мирише жена. Мирише добре. Хубавица.

— О, не — промълви Джанет и усети как я обля студена пот.

— Искa хубавица.

— Не, не — рече тя. — Не, Гънтър. Това няма да е редно. Ще бъде лошо за теб. Само ще си докараш неприятности.

Той отново започна да души. Маската явно му пречеше да долови добре миризмата. Мъжът посегна и свали чудовищната маска на Франкенщайн, разкривайки своето собствено лице.

Когато Джанет видя какво е било скрито зад маската, тя се запрепъва заднишком по релсите и изпищя.

Едва ли бе възможно някой да я е чул, когато Гънтър скочи към нея и заглуши вика с един-единствен удар на огромната си ръка.

Джанет падна.

Той се стовари върху нея.

* * *

Петнайсет минути преди панаирът да отвори врати, Конрад направи последна проверовъчна обиколка на Къщата на ужасите. Премина по протежение на релсите, за да се увери, че няма препятствия по тях, няма забравени инструменти или неправилно поставени траверси, които биха могли да станат причина за дерайлиране на някое от вагончетата.

В Залата на Гигантските паяци откри мъртвата жена. Беше на релсите под един от огромните фалшиви тарантули. Беше просната върху окървавените си дрехи — гола, с множество синини и порезни рани. Главата ѝ беше откъсната; лежеше с лицето нагоре на няколко метра от тялото.

Отначало Конрад си помисли, че Гънтър е убил жена от панаира. Това без съмнение щеше да е най-лошото нещо, което можеше да се случи. Трупове на външните хора можеха да се изхвърлят на места, където да отвлекат вниманието на полицията от всеки, свързан с Големия Американски Пътуващ Панаир. Но ако някоя жена от панаира бъдеше намерена изнасилена и обезобразена, полицаите щяха да се съберат тук и Гънтър неизбежно щеше да привлече вниманието им. Панаирджиите бяха приели момчето, както приемаха всички уроди, защото нямаха и най-малка представа за неконтролируемата му нужда да изнасилва, убива и вкухва кръв. По-рано той не бе склонен към насилие. Панаирджиите знаеха, че е по-различен, но бяха в пълно неведение колко опасно по-различен е станал през изминалите три години, през които със закъснение бе достигнал сексуална зрелост. Никой не му обръщаше голямо внимание; той беше като сянка в тяхната среда, едва забележимо присъствие. Но ако бе убита жена от панаира, някой щеше да се вгледа в Гънтър по-отблизо и истината щеше да излезе наяве.

След първоначално обзелата го паника Конрад осъзна, че мъртвата жена не е от панаира. Никога досега не бе виждал лицето ѝ. Все още съществуваше шанс да спаси Гънтър и себе си.

Давайки си сметка, че няма много време да прикрие доказателствата, Конрад заобиколи кървавите останки и забърза към дъното на Залата на Гигантските паяци. Точно преди да стигне следващия завой на релсите, той се изкатери от тунела върху живата картина от две фигури: човек и гигантски паяк, вкопчени в смъртоносна схватка, неподвижни в момента, когато нямаше посетители, които да станат свидетели на борбата им. Мъжът и тарантулата бяха монтирани пред купчина камъни, изработени от папиемаше. Конрад заобиколи изкуствените камъни и коленичи.

Светлината на работните лампи над релсите не проникваше дотук. Той протегна ръка в мрака пред себе си и докосна грубия дъсчен под. След няколко секунди напипа железния пръстен, който търсеше. Дръпна го и повдигна капака на един от шестте отвора, разпръснати из Къщата на ужасите за улесняване на поддръжката.

Плъзна се по корем, с краката надолу през отвора, търсейки с крака пречките на стълбата, която водеше надолу. Намери ги и заслиза в непрогледната тъмнина. Точно когато главата му се окажа под равнището на пода на Къщата на ужасите, краката му докоснаха дъските на долното ниво и той скочи от стълбата.

Протегна се надясно в тъмнината, размахва ръка във въздуха, откри шнура на осветлението и го дръпна. Двайсетина крушки осветиха мазето, но помещението си остана мрачно. Конрад се намираше в стая с нисък таван, пълна с машини, зъбни колела, кабели, ремъци, скрипци, верижни механизми с необичайна конструкция — механичните вътрешни органи на Къщата на ужасите.

Конрад се отдалечи от стълбата, промуши се между две машини и излезе в тесен проход между дълги висящи кабели, опънати по множество метални колела. Мъжът забърза към северозападния ъгъл на помещението, където имаше работна пейка, сандък за инструменти, метални полици, отрупани с резервни части, куп брезентови платнища и няколко работни гащеризона.

Конрад бързо съблече самото си, събу панталоните и нахлузи гащеризон. Не желаше да дава обяснения на Призрака за изцапаните с кървави петна дрехи.

Взе едно от брезентовите платнища и изтича обратно към стълбата. Озовал се отново в Къщата на ужасите, той се върна при мъртвата жена върху релсите.

Погледна часовника си. Днес началото бе обявено за четири и половина. Часовникът му показваше точно толкова. В този момент входните врати се отваряха и потокът от посетители се изсипваше вътре. След десетина минути първите щяха да си купуват билети за Къщата на ужасите.

Призрака нямаше да включи захранването, преди да е получил окончателния доклад за състоянието на релсите. Сигурно вече се чудеше защо Конрад се бави толкова. След две-три минути щеше да дойде да провери.

Конрад разстла платнището в тунела. Вдигна все още топлото тяло и го положи в средата на брезента. Сграбчи дългата разпиляна коса и вдигна откъснатата глава на жената — устата беше отворена, очите — изцъклени. Остави и нея върху платнището. Прибави разкъсаните окървавени дрехи, електрическият фенер, малкото бележничко и каската. Защо ли бе носила каска? Какво бе правила в Къщата на ужасите? Потърси чантата ѝ. Всяка жена носеше чантата; ала не можа да намери. Най-сетне, задъхан от умора, Конрад събра краищата на платнището, вдигна го и го помъкна към мястото, където човекът и паякът бяха временно застинали в смъртоносна схватка.

Тъкмо се качи на платформата, след като бе вдигнал върху нея брезентовото платнище, когато чу някой да го вика по име:

— Конрад?

С прималяло сърце погледна назад по протежение на релсите, долу в тъмния тунел.

Беше Призрака. Албиносът стоеше на около петнайсетина метра в края на правия участък, точно на входа на Залата на Гигантските паяци. Беше само блед силует; Конрад не можеше да види лицето на албиноса.

След като аз не го виждам ясно, значи и той не може да ме види по-добре, с облекчение си помисли Конрад. Не може да види платнището, а дори да можеше, няма как да разбере какво има в него.

— Конрад?

— Да. Тук съм.

— Някакви проблеми ли има?

— Не, не. Всичко е наред.

— Вратите са отворени. Посетителите ще ни залееят след няколко минути.

Конрад приклепна до платнището, като се опита да го скрие с тяло от погледа на Призрака.

— Имаше някакви боклуци върху релсите. Но сега всичко е наред. Погрижих се да разчистя.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Призрака и тръгна към него.

— Не! Не, не. Прибрах всичко. По-добре върви да включиш хранването и започни да продаваш билети. Готови сме за работа.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен! — сопна се Конрад. — Хайде, размърдай се. Ще изляза след няколко минути.

Призрака се поколеба само за миг, сетне се обърна и пое обратно по пътя, по който бе дошъл.

Щом албиносът се изгуби от погледа му, Конрад завлече брезентовото платнище зад камъните от папиемаше. Срећна известни затруднения, докато прокара страховития си товар през отвора. Надвеси се, сниши го колкото може и го пусна. Вързопът падна в подножието на стълбата. Платнището се разтвори и смъртно бледата откъсната глава го погледна с изцъклените си очи; устата бе застинала в безмълвен писък.

Конрад отново слезе по стълбата и затвори капака след себе си. Наведе се, събра краищата на платнището и завлече трупа при пейката в северозападния ъгъл на мазето.

Над главата му постройката внезапно се изпълни със звуците на зловещата музика, щом Призрака включи хранването.

С гримаса на отвращение Конрад прегледа окървавените дрехи на жената една по една. Провери джобовете на джинсите ѝ, на сакото, на блузата, търсейки някакъв документ за самоличност.

Намери веднага ключовете от колата ѝ. Към халката бе прикрепено миниатюрна табелка с регистрационния номер, каквито продаваха някои организации на ветераните. Изписаният номер напълно съвпадаше с истинския.

Още преди да свърши с проверката на дрехите, той зърна значката с надпис „ГАПП: Високопоставено длъжностно лице“,

закачена на блузата ѝ. Това откритие го разтърси. Ако тя наистина бе високопоставено лице, инспектирало панаира, тайната на Гънтър скоро щеше да излезе наяве.

Конрад откри това, което търсеше в последния джоб, който преобърна. Беше ламинирана карта за самоличност, според която жената беше Джанет Лий Мидълмайер; работеше в окръжното управление за обществена безопасност; беше инженер по безопасността, каквото и да означаваше това и притежаваше изключителни правомощия на територията на щата Мериленд.

Държавен служител. Това беше неприятно. Но не чак толкова, колкото се бе опасявал. Поне не беше сестра или братовчедка на някой от панаирджиите. Нямаше приятели или роднини, които да работят на панаира, никой нямаше да я търси. Очевидно е изпълнявала служебните си задължения, проверявала е безопасността на съоръженията. Никой нямаше да разбере, че е изчезнала по време на инспекцията, защото никой вероятно не ѝ бе обърнал специално внимание. Съществуваше добра възможност Конрад да премести тялото и да го подхвърли далече от панаира по такъв начин, че полицията да помисли, че жената е била убита, след като е напуснала работа.

Но не можеше да направи нищо повече преди мръкване; дори тогава щеше да бъде доста рисковано. А сега трябваше да излезе отпред на платформата, преди Призрака да започне да се чуди дали не му се е случило нещо и отново да дойде да го търси.

Конрад взе едно въже от близката полица и го промуши през халките по ръбовете на брезентовото платнище. После стегна въжето като шнур и направи нещо като огромна торба, в която останаха скрити мъртвата жена и вещите ѝ. Замъкна торбата в ъгъла. Свали окървавения гащеризон и напъха и него в торбата. Ръцете му бяха изцапани с кръв и той ги изтри доколкото можа с няколко мръсни парцала, оставени върху работната пейка; набута и тях в торбата. Струпа останалите платнища върху изобличителните доказателства така, че да не се вижда нищо, освен куп смачкани брезентови платнища. Никой нямаше да се натъкне на мъртвата жена, поне не и през следващите няколко часа, през които щеше да остане тук.

Конрад облече отново самото и панталона си и излезе от Къщата на ужасите през задния вход. Тъй като мазето не беше под земята,

вратата го изведе право под топлите следобедни слънчеви лъчи зад постройката.

Мъжът влезе в най-близката тоалетна. Тъй като вратите бяха отворени само преди няколко минути, тук все още нямаше посетители. Конрад изтърка ръцете си под водната струя на чешмата, докато не станаха стерилно чисти като на хирург.

Върна се при Къщата на ужасите, заобиколи я и излезе отпред. Гигантското клоунско лице се смееше. Елтън, един от работниците на Конрад, продаваше билети. Призрака беше при входа. Гънтър, облечен като Франкенщайн, ентусиазирано ръмжеше към посетителите; той забеляза Конрад и за миг двамата се втренчиха един в друг. Макар разстоянието да бе твърде голямо, за да се погледнат в очите, помежду им се установи негласно разбирателство.

„Направих го отново.“

„Зная. Намерих я.“

„Сега какво?“

„Ще те предпазя и този път.“

* * *

Конрад остана на платформата пред Къщата на ужасите, докато над панаира се спусна нощта. Омайваше посетителите, примамвайки ги с красноречието си. Веднага щом се стъмни, той се оплака от главоболие и каза на Призрака, че се прибира в караваната си да полегне.

Вместо това отиде на големия паркинг, намиращ се непосредствено до панаира, и потърси колата на Джанет Мидълмайер. Макар да разполагаше с миниатюрната табелка с регистрационния номер, налагаше се да провери твърде много коли. Намери доджа ѝ едва след половин час.

Вкара го на територията на панаира през служебния вход с ясното съзнание, че дава основание на много хора да го запомнят, но нямаше какво друго да направи. Паркира в сянката зад Къщата на ужасите. Засега тясната пътека за персонала беше безлюдна. Конрад се надяваше никой да не мине оттук на път за тоалетните поне през следващите няколко минути.

Влезе бързо в Къщата на ужасите през задния вход и изнесе брезентовото платнище с трупа, докато посетителите още пицяха, уплашени от механичните чудовища в тъмния тунел горе. Той сложи ужасния си товар в багажника на доджа и подкара извън пределите на панаира.

Макар никога досега да не бе проявявал такава смелост и изобретателност, реши, че най-подходящото място, където може да остави трупа на жената, е собственият ѝ дом. Ако полицаите все пак решат, че е била убита вкъщи, нямаше начин да свържат убийството ѝ с панаира. Престъплението ще изглежда като поредния акт на насилие, с които полицията отдавна бе свикнала.

На около три километра от панаирната поляна, на паркинга на един супермаркет, Конрад претърси колата, опитвайки се да намери някакви указания за мястото, където е живяла Джанет Мидълмайер. Намери дамската ѝ чанта под предната седалка, където я бе оставила, докато извършва инспекционната си обиколка на панаира. Прегледа съдържанието на чантата и откри адреса ѝ, записан в шофьорската книжка.

С помощта на карта на района, която купи от бензиностанцията, Конрад успя да открие приятния жилищен комплекс, където бе живяла жертвата. Имаше множество дълги, двуетажни и триетажни сгради, постройки в колониален стил сред добре поддържана паркова растителност. Апартаментът на Джанет Мидълмайер се намираше на първия етаж. Отпред имаше празно място за паркиране на не повече от пет метра от задния вход.

В апартамента беше тъмно и Конрад се надяваше, че тя е живяла сама. Не бе намерил нищо, което да го наведе на мисълта, че е омъжена. Не носеше венчална халка; не бе намерил в чантата ѝ нищо, адресирано до госпожа Мидълмайер. Разбира се, можеше да има съквартирантка или пък приятелят ѝ да живееше при нея. Това щеше да създаде проблеми. Конрад беше готов да убие всеки, който се изпречеше на пътя му, докато се освобождаваше от трупа.

Той слезе от колата, оставяйки мъртвата жена в багажника и влезе в апартамента ѝ. Бързата проверка на банята и единствената спалня беше достатъчна да го убеди, че Джанет Мидълмайер е живяла сама.

Той застана до прозореца в кухнята и проследи с поглед колата, навлязла в паркинга. Двама души слязоха и се отправиха към съседния вход на сградата. В същото време някакъв мъж излезе, качи се на фолксвагена си и замина. Когато всичко отново утихна, Конрад отиде при доджа, извади брезента от багажника и го внесе в апартамента, надявайки се, че никой не го наблюдава през прозорците на другите жилища.

Отнесе платнището в малката баня и го разтвори. Като се стараеше да не се изцапа, той вдигна брезента и изсипа съдържанието му във ваната. В гънките на платнището имаше доста кръв и Конрад я размаза по стените и пода на банята.

Изпита страховита гордост от хитро скроения план. Ако беше оставил мъртвата жена в спалнята ѝ, полицейският патолог щеше да разбере веднага, че не е била убита там, тъй като нямаше да намери достатъчно кръв в подкрепа на тази теория. (По-голямата част от кръвта ѝ бе изтекла в Къщата на ужасите, върху релсите и се бе пропила в дъските.) Но когато ченгетата я откриеха в банята, може би щяха да помислят, че липсващото количество кръв просто е изтекло през канала на ваната.

Конрад си спомни за закачената върху блузата ѝ значка. Извади я от ваната и я пхна в джоба на самото си.

Взе също каската ѝ, електрическият фенер и бележника, които бяха опръскани с кръв. Изми ги в умивалника, сетне ги отнесе в антрето и ги остави на шкафчето до закачалката. Нямаше представа дали жената ги е държала там, но и полицията нямаше да знае, а мястото изглеждаше подходящо.

Сгъна празното брезентово платнище.

В кухнята на ярката светлина от флуоресцентната лампа, той внимателно огледа ръцете си. Беше ги измил в банята, когато бе изчистил и вещите на убитата, но под ноктите му все още имаше засъхнала кръв. Той отиде до умивалника в кухнята и отново старателно изми ръцете си.

Откри чекмеджето, където жената държеше кърпите си за подсушаване на съдовете. Уви една около дясната си ръка и отнесе друга до кухненската врата. Отвори вратата, която имаше три малки декоративни прозорчета, и погледна към паркинга; под бледата светлина на уличните лампи не се чуваше нито звук, нито някакво

движение. Той притисна сгънатата кърпа към външната страна на едно от малките прозорчета и удари отвътре с увитата си дясна ръка, опитвайки се да вдигне колкото е възможно по-малко шум. Стъклото се счупи с глух пукот и мъжът използва сгънатата кърпа, за да избута парченцата вътре върху кухненския под, така че да изглежда, сякаш убиецът е счупил прозорчето отвън, за да влезе с взлом. Конрад внимателно затвори вратата, изтръска кърпите, за да се увери, че нито едно парченце стъкло не е останало забито в плата, сгъна ги отново и ги върна в чекмеджето, където ги бе намерил.

Изведнъж осъзна, че нишки от кърпите вероятно са останали по парченцата счупено стъкло. Втренчи се в бляскавите частици. Нямаше време да ги огледа. Също така нямаше време да огледа под лупа и багажника на колата, за да провери за петна от кръв. А вероятно имаше и други пропуски. Просто трябваше да направи всичко, което бе по силите му и да се довери на закрилата на Сатаната, който направляваше всяко негово тъмно действие.

Мъжът остави ключовете от колата на Джанет Мидълмайер на кухненския плот и взе сгънатото платнище. На излизане от апартамента избърса бравите с носната си кърпичка. Нямаше досие в полицията; не разполагаха с образец от отпечатъците му, но въпреки това трябваше да бъде предпазлив.

Конрад с бързи крачки се отдалечи от жилищния квартал. Панаирът беше на четиринайсет километра на запад, но той не възнамеряваше да извърви цялото разстояние пеш. Смяташе да вземе такси, което да го откара обратно до панаира, но не искаше да рискува да го спре близо до апартамента на Мидълмайер; шофьорът щеше да запише маршрута и можеше да си спомни лицето на пътника. На около два километра от дома на жената Конрад изхвърли платнището в голям контейнер за боклук зад някакъв жилищен блок. След като извървя още около километър и половина, той стигна до голям хотел. Отби се в бара, изпи две двойни уискита, сетне взе такси до хиподрума, където бе разположен панаирът.

В таксито премисли отново всичко, което бе извършил, откакто бе намерил трупа върху релсите. Доколкото можеше да прецени, не бе направил сериозни грешки. Прикритието вероятно щеше да свърши работа. Гънтър щеше да остане на свобода — поне още известно време.

Конрад не можеше да позволи да му отнемат Гънтър. Той беше негов син, неговото изключително дете, негова кръв. Но най-вече Гънтър беше дар от Ада; той беше оръдието на отмъщението за Конрад. Когато най-сетне откриеше децата на Елън, той щеше да ги отвлече, да ги отведе на някое усамотено място, където писъците им нямаше да бъдат чути и да ги предаде на Гънтър. Щеше да го насърчи да си поиграе с тях на котка и мишка. Щеше да го накара да ги измъчва в продължение на няколко дни, да ги изнасилва отново и отново, без значение дали са момчета или момичета и тогава, едва тогава, да ги разкъса на парчета.

Седнал в мрака на задната седалка на таксито, Конрад загадъчно се усмихна. Рядко се усмихваше напоследък. Не се бе смял много, много отдавна. Не можеха да го развеселят нещата, които радваха другите хора; само смъртта, унищожението, жестокостта и проклятието — тъмните дела на Сатаната, когото той почиташе — можеха да извикат усмивка на устните му. От дванайсетгодишна възраст той бе неспособен да намери наслада и удовлетворение в невинните човешки удоволствия.

Не и след онази нощ.

Бъдни вечер.

Преди четиридесет години...

Семейство Стрейкър винаги украсяваха цялата къща за коледните празници. Елхата им винаги бе висока почти до тавана. Във всяка стая бяха окачени венци от вечнозелени клонки, нанизани ядки и свещи. Бяха подредели фигурки, изобразяващи Рождество Христово, висяха сребристи гирлянди, навсякъде се виждаха поздравителни картички, получени от приятели и какво ли още не, допринасящо за празничното настроение.

В годината, през която Конрад навърши дванайсет, майка му добави нова придобивка към огромната семейна колекция от коледни украшения. Стъклен газен фенер. Пламъкът се отразяваше и пречупваше от ъгловатите стени на лампата, така че се получаваха стотици пламъчета, вместо само един. Беше удивително.

Малкият Конрад бе очарован от фенера, но не му бе разрешено да го пипа, защото можел да се изгори. Той бе сигурен, че може напълно безопасно да борави с фенера, но не успя да убеди майка си. Затова, когато всички заспаха, той се промъкна на долния етаж, запали

клечка кибрит, а сетне и фенера... и неволно го прекатури. Пламтящата газ се разля по пода на дневната. В първия миг Конрад реши, че може да угаси огъня, удрайки с възглавничката на канапето; само минута по-късно осъзна грешката си, но вече бе твърде късно.

Той единствен се измъкна невредим. Майка му загина в пожара. Трите му сестри също. Както и двамата му братя. Баща му не загина, но остана обезобразен за цял живот — гърдите му, лявата ръка, врата и лявата половина на лицето му.

Загубата на семейството причини на баща му душевни и емоционални травми точно толкова ужасни, колкото и физическите белези. Той не бе в състояние да повярва, че Господ, в когото тъй силно вярваше, е позволил подобна трагична злополука да се случи точно на Бъдни вечер. Отказваше да повярва, че е било случайно. Бе убеден, че у Конрад се е вселило злото и той умишлено е предизвикал пожара.

От този ден животът на Конрад се превърна в истински ад, който продължи, докато той не избяга от къщи след няколко години. Баща му постоянно му натякваше и го обвиняваше. Не му позволяваше да забрави стореното. Припомняше му го по стотици пъти на ден. Конрад се задущаваше от чувство за вина, омраза и ненавист към самия себе си.

Никога не успя да избяга от срама си. Той се връщаше всяка нощ в сънищата му, дори сега, когато вече бе на петдесет и две години. Кошмарите му бяха изпълнени с писъци и пламъци, сред които се мяркаше обезобразеното изкривено лице на баща му.

Когато Елън забременя, Конрад бе уверен, че най-сетне Господ му предоставяше възможност да се спаси от вечното проклятие. Като създадеше семейство и дареше децата си с прекрасен живот, изпълнен с обич и щастие, може би щеше да успее изкупи вината си за смъртта на майка си, сестрите и братята си. Месец след месец, докато Елън наедряваше, увереността на Конрад, че бебето ще бележи началото на спасението му, растеше.

Сетне се роди Виктор. Отначало, само за няколко часа, Конрад реши, че Господ стоварва поредното наказание върху него. Вместо да му даде възможност да изкупи греховете си, Господ изглежда заравяше лицето му в тях, показвайки му недвусмислено, че никога няма да познае благоденствието и душевния мир.

След като първоначалния горчив шок премина, Конрад започна да гледа на своя син-мутант в друга светлина. Виктор не бе дошъл от Рая. Беше пристигнал от Ада. Бебето не беше Божие наказание; беше благословия от Сатаната. Бог бе обърнал гръб на Конрад, но Сатаната му изпращаше бебето като приветствен дар.

Това можеше да изглежда като доста заплетено разсъждение за нормален човек, но за Конрад, който отчаяно търсеше избавление от вината и срама, обяснението бе напълно логично. След като вратите на Рая бяха завинаги затворени за него, той можеше с нетърпение да се насочи към вратите на Ада и да приеме съдбата си без разкаяние. Той копнееше да си намери място някъде, където и да е, дори в Ада! След като богът на светлината и красотата не му даваше опрощение, той щеше да го получи от бога на мрака и злото.

Конрад прочете множество книги за сатанинските религии и бързо откри, че Ада съвсем не е място, изпълнено с отровни серни изпарения и мъчения, както твърдяха християните. Според привържениците на Сатаната Ада беше място, където грешниците получаваха награда за греховете си; Ада беше във всяко отношение мястото на техните мечти. И най-хубавото от всичко, в Ада нямаше вина. В Ада нямаше срам.

Щом прие Сатаната за свой спасител, Конрад бе сигурен, че е взел правилно решение. Мъчителните огнени нощни кошмари не престанаха, ала във всекидневния живот Конрад намери спокойствие и мир, каквито не бе познавал от онази съдбоносна Бъдни вечер. За първи път откакто се помнеше, животът му придоби смисъл. Той бе на земята, за да върши дяволски дела и ако дяволът можеше да му предложи самоуважение, той бе готов да работи дълго и упорито за каузата на Антихриста.

Когато Елън уби Виктор, Конрад знаеше, че тя върши богоугодно дело и затова побесня. Едва не я уби. Но осъзна, че може да бъде хвърлен в затвора и екзекутиран като убиец, а това щеше да му попречи да изпълни ролята, която му бе отредил Сатаната. Хрумна му, че ако се ожени отново, Сатаната може да му изпрати ново знамение, друго демонично дете, което ще израсне и ще се превърне в бич за земята и хората.

Конрад се ожени за Зина и след време тя му роди Гънтър. Зина бе станала дяволската Мария, без да го съзнава. Конрад никога не й каза

истината. Той се виждаше като Йосиф за Антихриста, баща и покровител. Зина мислеше, че детето е урод и макар да не се чувстваше напълно спокойна в негово присъствие, го прие с хладнокръвието, с което панаирджиите обикновено приемат уродите.

Но Гънтър не беше обикновен урод.

Той беше нещо повече. Нещо много повече!

Той беше страховит.

Той бележеше пришествието. Пришествието на мрака!

Апокалипсиса!

Докато таксито ускоряваше ход към светлините на панаира, Конрад погледна през прозореца към притихналите извънградски къщи и се запита дали поне един човек някъде там осъзнава, че изживява последните дни на Божия свят. Зачуди се дали поне един от тях си дава сметка, че детето на Сатаната е дошло на земята и съвсем наскоро е достигнало своята жестока зрелост.

Гънтър бе положил началото на господството на ужаса. Щеше да последва хилядолетие, белязано от мрака.

О, да, Гънтър бе нещо много повече от обикновен урод!

Ако той беше просто урод, това щеше да означава, че Конрад е бил на погрешен път за всичко, което е извършил през изминалите двайсет и пет години. И нещо повече от това; щеше да означава, че Конрад не просто е бил на погрешен път, а че е напълно луд, обладан от бесове.

Така че Гънтър беше повече от урод. Гънтър беше легендарното чудовище на мрака, поело към новия Витлеем.

Гънтър бе започнал разрушението на света и изстреблението на човеците.

Гънтър беше предвестникът на новата Мрачна епоха.

Гънтър беше Антихриста.

Трябваше да бъде. Заради Конрад, трябваше да бъде!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Джоуи седмицата преди пристигането на панаира пълзеше като костенурка. Той изгаряше от нетърпение да стане панаирджия и да остави завинаги зад себе си Ройъл Сити, но му се струваше, че моментът за бягството така и няма да настъпи, защото майка му можеше да го убие в леглото.

Около него нямаше никой, който да направи така, че времето да минава по-бързо. Той разбира се, избягваше майка си. Баща му, както винаги бе погълнат от адвокатската си практика и макетите на железопътни трасета. Томи Кълп, най-добрият приятел на Джоуи, след завършване на училище беше заминал на почивка със семейството си.

Напоследък дори Ейми рядко си беше у дома. Работеше в „Свърталището“ всеки ден без неделя. А през последната седмица излизаше всяка вечер с някакво момче на име Бъз. Джоуи не знаеше какво е фамилното име на Бъз. Може да беше Пчелински.

Джоуи нямаше намерение да посети панаира преди събота, последния ден на престоя му в Ройъл Сити, така че никой да не разбере къде е отишъл, преди панаирът да е заминал далече, далече в друг щат. Но докато дойде понеделник, 30 юни, вече беше толкова превъзбуден, че не го съдържаше на едно място. Той каза на майка си, че отива в библиотеката, но се качи на велосипеда и кара три километра до хиподрума, където обикновено разпъваше шатри панаирът. Все още не възнамеряваше да избяга от къщи преди неделя. Но в понеделник панаирът щеше да се установи и Джоуи реши, че трябва да научи как става това, щом възнамерява в близките дни да става панаирджия.

В продължение на два часа той се разхождаше по централната алея и внимателно оглеждаше всичко. Бе смаян от бързината, с която виенското колело и разните влачета и въртележки, издигаха конструкции към небето. Няколко панаирджии, едри мъже с много мускули и чудновати татуировки, му подхвърляха шеги, той им отвръщаше в същия дух, изобщо всички, които срещаше, му се струваха чудесни хора.

Когато стигна до мястото, където бе издигната Къщата на ужасите, тъкмо поставяха огромно клоунско лице върху предната фасада на атракциона. Един от работниците носеше маска на Франкенщайн и това накара Джоуи да се изкикоти. Другият беше албинос; той погледна момчето, приковавайки го с безцветните си воднисти очи, студени като покрити със скреж прозорци.

Очите на този човек бяха първото нещо, което Джоуи не хареса на панаира. Те сякаш гледаха през него и той си припомни онази приказка за жената, която с поглед вкаменявала хората.

Джоуи потръпна, извърна очи от албиноса и се отправи към средата на централната алея, където монтираха Октопода, на който най-много обичаше да се вози. Бе направил само няколко крачки, когато някой извика подир него.

— Ей, ти!

Той продължи да върви, макар да знаеше, че мъжът вика именно на него.

— Ей, синко! Спри за малко.

Джоуи въздъхна, очаквайки да бъде изхвърлен от панаира и се обърна назад. От платформата пред Къщата на ужасите скочи някакъв мъж и се насочи към него. Беше висок и строен, може би десет години по-възрастен от бащата на Джоуи. Имаше катраненочерна коса, която бе напълно побеляла по слепоочията. Очите му бяха толкова сини, че напомняха на Джоуи газовия пламък на котлона в кухнята.

— Не си от панаира, нали, синко? — попита мъжът, щом приближи.

— Не — призна Джоуи. — Но не се пречкам на никого. Наистина. Някой ден... може би... ще ми се прииска и аз ще работя в панаир. Искам да видя как се правят тези неща. Ако ми позволите да остана и да погледам малко...

— Хей, хей! — прекъсна го непознатият. Той застана пред момчето и се наведе. Смяташ, че ще те изхвърля?

— А няма ли да ме изхвърлите?

— За Бога, не!

— О! — възкликна радостно Джоуи.

— Веднага мога да позная, че не си само зяпач — рече мъжът.

— Виждам, че си млад човек, който проявява искрен интерес към панаирния начин на живот.

— Наистина ли си личи?

— О, да! Веднага се забелязва — отвърна непознатият.

— А мислите ли, че мога... да стана панаирджия някой ден?

— Ти? О, разбира се! Имаш всичко, каквото ти трябва. Можеш да станеш панаирджия или какъвто си поискаш. Ето защо те извиках. Видях в теб да блести онзи, истинският пламък. Наистина! Забелязва се дори от платформата.

— О... — Джоуи смутено сведе поглед.

— Ето, ще ти дам нещо — рече непознатият, бръкна в джоба си и извади две тънки правоъгълни розови картончета.

— Какво е това? — попита Джоуи.

— Два безплатни пропуска за панаира.

— Сигурно се шегувате.

— Приличам ли ти на човек, който се шегува?

— Защо ги давате точно на мен?

— Нали ти казах. Защото видях, че притежаваш качествата, които са необходими. Както казват панаирджиите, замесен си от нашето тесто. Щом видя, че някой е панаирджия по сърце, винаги му давам няколко безплатни пропуска. Ела когато искаш, доведи и някой приятел. Или пък брат си. Имаш ли брат?

— Не.

— А сестра?

— Да.

— Как се казва?

— Ейми.

— А ти как се казваш?

— Джоуи.

— Джоуи кой?

— Джоуи Алън Харпър.

— Аз се казвам Конрад. Трябва да се подпиша на гърба на пропуските. — Той извади химикалка от другия си джоб и написа двете си имена със завъртулки, от които Джоуи остана възхитен. Сетне му подаде двете картончета.

— Много ви благодаря! — засия Джоуи. — Това е страхотно!

— Забавлявай се — ухили се непознатият. Имаше невероятно бели зъби. — Може би някой ден ще станеш панаирджия и ще

раздаваш безплатни пропуски на хората, които са замесени от същото тесто.

— Ами... колко голям трябва да бъде? — попита Джоуи.

— За да станеш панаирджия?

— Да.

— Всяка възраст е подходяща.

— Може ли да тръгне с панаира дете, което току-що е навършило десет години?

— Може съвсем лесно, ако е сираче — отвърна Конрад. — Или ако семейството му изобщо не се интересува от него. Но ако има родители, които са загрижени за него, те ще дойдат да го търсят и ще го отведат у дома.

— А няма ли вие... вие, панаирджиите... няма ли да скриете детето? — попита Джоуи. — Ако за него най-лошото нещо на света е да бъде отведен вкъщи, няма ли да го скриете, когато родителите му дойдат да го търсят?

— О, не можем да направим това — отвърна мъжът. — Противозаконно е. Но ако никой не се интересува от него, ако никой не го иска, панаирът ще го приеме. Винаги е било така и винаги ще бъде. А при теб как е? Бас лоя, че родителите ти много те обичат.

— Не чак толкова...

— Не вярвам. Сигурен съм, че те обичат от цялото си сърце. А майка ти?

— Не.

— О, не вярвам! Бас лоя, че много се гордее с хубаво и умно момче като теб.

Джоуи се изчерви.

— На майка си ли приличаш, че си толкова хубав? — попита Конрад.

— Ами... да... Приличам повече на нея, отколкото на татко.

— Тъмните очи, черната коса?

— Да, също като мамините са — отвърна Джоуи.

— Знаеш ли, навремето познавах един човек, който изглеждаше също като теб.

— И кой беше той? — попита Джоуи.

— Една много красива, жена.

— Аз *не* приличам на жена!

— Не, не — побърза да го успокои Конрад. — Разбира се, че не приличаш на жена. Но имаш същите тъмни очи и същата черна коса. А има и нещо в чертите на лицето ти... Знаеш ли, възможно е сега тя да има син на твоите години. Да. Много е възможно. Ще бъде чудесно, не мислиш ли, ако се окаже, че ти си синът на моята отдавна загубена приятелка? — Той се наведе към Джоуи. Бялото на очите му имаше жълтеникав оттенък. Раменете му бяха посипани с пърхот. В мустаците му се бе заплела троха. Тонът му стана още по-сърдечен, когато попита: — Как се казва майка ти?

Изведнъж Джоуи зърна в очите на непознатия нещо, което му напомни за погледа на албиноса, само че още по-лошо. Той се взря в тези две кристалносини точки и му се стори, че приятелското отношение на непознатия е само преструвка. Както в онзи филм по телевизията — „Случаите на Рокфорд“. Там частният детектив Джим Рокфорд се държеше много очарователно и любезно само за да измъкне жизненоважна информация от някой непознат, без той да разбере, че му измъкват сведения. Внезапно Джоуи изпита чувството, че този мъж постъпва точно като Джим Рокфорд и измъква сведения от него. С тази разлика, че под фалшивата си добросърдечност, Джим Рокфорд наистина беше добър човек. Ала зад усмивката на този мъж съвсем не се криеше добър човек. Дълбоко в тези сини очи нямаше нито топлота, нито сърдечност; имаше само... *мрак*.

— Джоуи?

— А?

— Попитах как се казва майка ти.

— Лиона — излъга Джоуи, без всъщност да разбира защо не трябва да казва истината. Някак инстинктивно усещаше, че да кажеш истината сега, ще бъде най-лошото нещо, което би могъл да направи през целия си живот. Лиона беше майката на Томи Кълп.

Конрад настойчиво се втренчи в него.

Джоуи искаше да отмести поглед, но не можа.

— Лиона... — повтори подозрително Конрад.

— Да.

— Ами... може моята приятелка да си е сменила името. Навремето никак не си го харесваше. Може би все пак е твоята майка. На колко години е майка ти?

— На дваисет и девет — бързо рече Джоуи, спомняйки се, че майката на Томи Кълп съвсем наскоро празнува дваисет и деветия си рожден ден и според Томи всички гости здравата се били „наквасили“.

— На дваисет и девет? — попита Конрад. — Сигурен ли си?

— Знам точно — отвърна Джоуи, — защото рожденият ден на мама е с един ден по-рано от този на сестра ми, така че всяка година имаме два празника съвсем близо един до друг. Последният път сестра ми стана на осем, а мама навърши дваисет и девет. — Той беше изненадан, че може да лъже толкова лесно и съвсем невъзмутимо. Не се славеше като добър лъжец; никога не бе успявал да заблуди никого. Но сега беше някак по-различно. Сега сякаш някой по-възрастен и по-мъдър говореше през неговите уста.

Нямаше представа защо е толкова сигурен, че трябва да излъже този мъж. Бе невъзможно майка му да е жената, която Конрад търсеше. Майка му никога не би се сприятелила с панаирджии; тя смяташе, че са мръсни и нечестни. И все пак Джоуи излъга Конрад, като имаше чувството, че някой друг направлява езика му, някой, който го пази... някой като... Бог. Разбира се, това беше глупаво. За да угодиш на Бог, винаги трябва да казваш истината. Нима Господ би ръководил постъпките ти и би те накарал да лъжеш?

Погледът на панаирджията се смекчи и напрежението в гласа му изчезна, когато Джоуи каза, че майка му е на дваисет и девет години.

— Е, смятам, че майка ти не може да бъде моята стара приятелка — рече мъжът. — Жената, която имам предвид, сега трябва да е около четирийсет и пет годишна.

Двамата останаха за миг загледани един в друг, момчето стоеше неподвижно, мъжът се бе надвесил над него.

— Ами... много благодаря за пропуските — най-сетне се окопих Джоуи.

— Няма нищо — изправи се мъжът. Очевидно вече ни най-малко не се интересуваше от момчето. — Забавлявай се, синко. — Той се обърна и пое обратно към Къщата на ужасите.

Джоуи тръгна по централната алея и се насочи към работниците, които издигаха Октопода.

По-късно срещата му със синеокия панаирджия изглеждаше почти като сън. Единствено двата розови пропуска — с името на Конрад Стрейкър, четливо изписано на гърба, под напечатаните думи:

„Пропускът е издаден от“ — запечатаха случилото се в паметта на Джоуи. Той си спомняше, че изпита страх от панаирджията в мига, в който го излъга, но не можа да си обясни инстинктивното усещане, вдъхнало му увереността, че в случая се налага да излъже. Донякъде се срамуваше от себе си, задето не бе казал истината.

* * *

Същата вечер в шест и половина Бъз Клемит дойде да вземе Ейми от къщи. Той беше с грубовато, но приятно лице, дълга коса, изпъкнали мускули и самонадеяно държание. Майката на Ейми го бе виждала веднъж, когато за втори път бе дошъл да вземе Ейми, и никак не го хареса. Придържайки се към изявлението си, че не я е грижа какво ще се случи с Ейми, тя не каза нито дума за Бъз, но момичето видя презрението и отвращението в погледа ѝ. Тази вечер майка ѝ остана в кухнята и дори не си даде труда да погледне гневно Бъз.

Ричи и Лиз вече бяха на задната седалка на кабриолета на Бъз. Гюрукът беше свален, а щом Бъз и Ейми се качиха в колата, Ричи подхвърли:

— Ей, вдигни гюрука, че да изпушим по една трева по пътя към панаира, без някой да ни види.

— Добрият стар Ройъл Сити, Охайо — обади се Лиз. — Все още застинал в средните векове. Ще повярва ли някой, че в тая страна все още съществуват места, където можеш да пушиш на открито, без да те хвърлят в затвора?

Бъз вдигна гюрука, но подхвърли:

— Задръж с тревата. Ще пушим, след като заредим с бензин.

На около километър от дома на семейство Харпър четиримата спряха на бензиностанцията. Бъз излезе да провери маслото, а Ричи се зае да напълни резервоара.

Щом двете момичета останаха сами в колата, Лиз се наведе към предната седалка и отбеляза:

— Бъз смята, че си най-сексапилното парче, което е виждал.

— Как пък не!

— Сериозно ти говоря.

— Той ли ти каза?

— Аха.

— Нищо не сме правили — рече Ейми.

— Това е една от причините да смята, че си толкова сексапилна. Такъв красавец е, че е свикнал момичетата да падат по гръб веднага. А ти го възбуждаш, разгорещяваш го и го спираш точно на ръба. Не е свикнал с това. По-различно е за него. И смята, че когато най-сетне се предадеш, ще бъдеш направо неудържима.

— Ако се предам — подхвърли Ейми.

— Ще се предадеш — уверено рече Лиз. — Все още не искаш да признаеш, но си също като мен.

— Може би.

— Излизаш с него всяка вечер вече в продължение на седмица и всяка вечер му позволяваш да стигне по-далече от предишната. Измъкваш се от черупката си сантиметър по сантиметър.

— Каза ли ти Бъз точно колко далече сме стигнали? — попита Ейми.

— Аха — ухили се Лиз.

— Господи, каква дискретност!

— О, стига! Не е клюкарствал за теб. Аз не съм някоя непозната. Та аз съм най-добрата ти приятелка! Някога с Бъз се чукахме, но си останахме добри приятели. Слушай, малката, тази вечер, като си тръгнем от панаира, нека да отидем у дома. Моите старци още ги няма. С Бъз можете да използвате тяхната спалня. Престани да си играеш с момчето. Достави му удоволствие. Достави удоволствие и на себе си. Искаш стария салам точно толкова силно, колкото го искам и аз.

Двете момчета се върнаха в колата и Ричи запали цигара с марихуана. Докато Бъз караше към панаира, четиримата си предаваха цигарата, всеки дръпваше дълбоко по няколко пъти и задържаше дима в дробовите си, колкото може по-дълго. На паркинга на панаира запалиха още една цигара и останаха в колата, докато привършат и нея.

Когато стигнаха будката за билети, Ейми се чувстваше затоплена, безгрижна и весела. Докато се носеше като в безтегловност из панаира, в невероятния шум и водовъртежа на движещата се тълпа, я споходи странното чувство, че тази вечер ще бъде една от най-важните в живота ѝ. Тази вечер щеше да вземе съдбоносни решения за себе си; тази вечер или щеше да приеме ролята, която майка ѝ и Лиз ѝ

отреждаха, или щеше да реши да бъде добър, почтен човек, какъвто винаги бе искала да бъде.

Стоеше върху тънко въже, което можеше да се скъса всеки миг, и бе време да скочи от едната или от другата страна; бе време да вземе решение. Нямаше представа откъде ѝ хрумва всичко това, но бе уверена в правилността му. Чувството беше по-силно от нея и не би могла да го опровергае. Отначало я отрезви и я поуплаши, но после Лиз подхвърли много смешна шега за жената, която вървеше пред тях, и Ейми се разсмя, тревата оказа своето въздействие, смехът ѝ премина в неудържим кикот и тя отново се понесе из пространството напред.

ТРЕТА ЧАСТ
КЪЩАТА НА УЖАСИТЕ

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейми осъзна, че Лиз е имала право. Тревата правеше всичко по-различно и още по-забавно. Возиха се на Октопода, на синджирените люлки, на пикиращите самолети, на влакчето с лупингите, на Колоса и на всичко останало. Издиганията се струваха на Ейми по-резки, отколкото на предишните панаири; спусканията по-стремглави; въртенето, гмуркането, извиването и люшкането изглеждаха по-бързи и по-дивашки, отколкото преди. Ейми се държеше за Бъз и пицеше от удоволствие, но също и от непресторен страх. Бъз я притискаше към себе си, използвайки страха ѝ и внезапните наклони на влакчетата като извинение, за да си открадне няколко приятни докосвания. Също като Лиз, Ейми бе облечена в къси панталонки и памучна фланелка. Бъз не можеше да устои на изкушението да докосне гърдите ѝ и дългите ѝ, голи, приятно загорели от слънцето, крака. Всеки път щом слезеше от някоя люлка, Ейми губеше ориентация за минута-две и трябваше да се притисне към Бъз, а на него това му харесваше, на нея също, защото той беше едър, с мускулести ръце и рамене.

Четирийсет минути след като бяха дошли на панаира, четиримата се измъкнаха от централната алея, промъкнаха се между няколко странични атракциона към служебния паркинг, където бяха спрени в редици панаирните камиони. Заобиколиха ги и се шмугнаха в тясна задънена алея, която свършваше до обраслата с бръшлян ограда. Застанали в изпъстрения със сенки летен здрач, запалиха трета цигара, която Лиз извади от чантата си. Бавно си я предаваха един на друг, вдишваха сладкия дим, задържаха го, колкото могат по-дълго, сетне го изпускаха с въздишка на удоволствие.

— Тази е малко по-различна — отбеляза Ричи, когато цигарата обиколи малката им групичка за втори път.

— Тази какво? — не разбра Ейми.

— Тази цигара — уточни Ричи.

— Да — рече Лиз. — Добавила съм подправка.

— Каква? — попита Бъз.

— Имай ми доверие.

— Ангелски прах? — предположи Ричи.

— Имай ми доверие — повтори Лиз.

Ей, не ми се ще да пуша нещо, дето не знам какво е — подхвърли Бъз.

— Имай ми доверие. Пък и вече няма значение. Цигарата почти свърши.

Бъз държеше угарката. Той се поколеба? Сетне каза:

— Защо пък да не живеем опасно. — И смукна за последен път.

Ричи целуна Лиз по шията, Бъз целуна Ейми и без тя да разбере какво става, се озова притисната към един от камионите, докато Бъз трескаво плъзгаше ръце по тялото ѝ, целуваше я пламенно, промъквайки език в устата ѝ, сетне измъкна фланелката от панталоните ѝ, пхна ръка отдолу и стисна голите ѝ гърди, потърка с палци зърната, я тя простена тихо, притеснена, че някой може да мине зад камионите и да ги види, но неспособна да изрази тревогата си, тъй като откликваше със същата жар на грубите милувки на Бъз.

— Стига, момчета — обади се внезапно Лиз. — Запазете всичко това за по-късно. За нищо на света няма да легна тук посред бял ден и да се валям в прахта.

— Прахта е най-хубавото легло — подхвърли Ричи.

— Да — съгласи се Бъз. — Да го направим в прахта.

— Би било съвсем естествено, близо до природата — отбеляза Ричи.

— Да — повтори Бъз.

— Всички животни го правят в прахта — продължи Ричи.

— Да — рече Бъз. — Хайде да бъдем спонтанни, да се поотпуснем и да бъдем наистина съвсем естествени.

— Я се стегнете — намеси се Лиз. — Има още толкова неща, които трябва да разгледаме. Хайде. Да вървим.

Ейми пооправи фланелката си, а Бъз ѝ подари още една влажна целувка.

Щом се върнаха отново на панаира, на Ейми ѝ се стори, че всичко се върти още по-бързо отпреди. А и всички цветове сякаш бяха станали по-ярки. Десетките различни музикални източници свиреха по-силно от преди десет минути и всяка песен притежаваше своя изтънчена мелодия, която Ейми не бе доловила досега.

Аз не се владея напълно, помисли си обезпокоено и замаяно Ейми. Все още не съм загубила контрол, но има такива изгледи. Трябва да бъда внимателна. Разумна. Внимавай с този наркотик. Тази проклета трева, в която Лиз е добави подправка. Ако не съм предпазлива, ще се озова в спалнята в къщата на Лиз с Бъз върху мен, без значение дали го искам, или не. А аз не го искам. Не искам да бъда такава, каквато казват мама и Лиз, че съм. *Не искам*. Така ли е.

Четиримата отново се качиха на влакчето с лупингите.

Ейми се притисна към Бъз.

* * *

След като прекара понеделник сутринта и част от следобеда на панаирната поляна, наблюдавайки как панаирджииите монтират оборудването си, Джоуи нямаше намерение да се върне там преди събота вечерта, когато щеше да избяга завинаги. Но в понеделник вечерта промени решението си.

Всъщност майка му стана причина да го промени.

Джоуи седеше в дневната, гледаше телевизия и пиеше пепси-кола, когато неволно преобърна чашата си. Газираната течност се разля по стола и по килима. Джоуи донесе кутия със салфетки от кухнята и почисти колкото можа. Беше сигурен, че няма да останат петна нито върху килима, нито върху тапицерията на стола.

Въпреки че нанесените щети не бяха сериозни, мама беше бясна, когато влезе и го видя да държи подгизналите от пепси-кола салфетки. Макар да беше едва седем и половина, тя вече бе почти пияна. Сграбчи го и го разтърси, каза му, че се държи като малко животно и го изпрати да си легне два часа по-рано.

Джоуи се почувства много нещастен. Не можеше да потърси състрадание дори от Ейми, защото тя бе излязла някъде, на нова среща с Бъз. Джоуи нямаше представа къде са отишли, но дори да знаеше, не можеше да хукне след нея, хленчейки как мама го е разтърсила и изплашила.

Джоуи се хвърли на леглото си, плака неутешимо, ядосан от неправдата... Сетне изведнъж си спомни за двата розови пропуска, които му даде панаирджията днес. Два пропуска. Можеше да използва

единия, за да отиде на панаира в събота вечерта, когато щеше да се опита да се присъедини към панаирджиите, като им каже, че е сираче и няма къде другаде да отиде. Но другият пропуск оставаше. И ако не го използваше до събота, щеше да го пропилее.

Той седна на крайчеца на леглото, помисли няколко минути и реши, че може да се измъкне тайно, да отиде на панаира, да се забавлява до насита и да се промъкне обратно в къщата, без майка му да разбере, че го е нямало. Джоуи стана и дръпна плътно завесите, така че в стаята да не проникват бледите лъчи на залязващото слънце. Извади одеяло и възглавница от гардероба и с тяхна помощ направи чучело под завивките. Запали мъждивата нощна лампа, отстъпи от леглото и критично огледа творението си. Под завесите все пак се процеждаше светлина, но чучелото щеше да издържи проверката на майка му. Обикновено тя не идваше в стаята му преди единайсет и ако чакаше толкова тази вечер, докато добре се стъмни, когато стаята ще бъде осветена само от нощната лампа, номерът със сигурност щеше да свърши работа; чучелото щеше да я заблуди.

Най-трудно беше да се измъкне от къщи, без да привлече вниманието ѝ. Той взе няколко банкноти от касичката си и ги пхна в джоба на джинсите си. Сложи в джоба си и единия от панаирните пропуски, а другия скри под буркана на бюрото. Предпазливо откряхна вратата на стаята си, огледа коридора, прокрадна се на пръсти и затвори вратата. Промъкна се до стъпалата и започна дългото, изпълнено с напрежение пътешествие към долния етаж.

* * *

Ейми, Лиз, Бъз и Ричи спряха пред една от допълнителните атракции, пред която имаше реклама на фокусник, наречен Марко Магьосника. Примамката бе голям плакат, който изобразяваше обезглавена с гилотина жена и ухиленият фокусник, сложил ръка на лоста на палача.

— Обичам фокусниците — рече Ейми.

— Аз обичам всички, до които мога да се докопам — разкикоти се Лиз.

— Чичо ми Арнолд беше гастролиращ фокусник — каза Ричи и вдигна очилата си, та да разгледа отблизо зловещия плакат с Марко.

— Можеше ли да прави фокуси с изчезване на предмети и разни такива неща? — попита Бъз.

— Беше толкова некадърен, та като направеше фокус, публиката изчезваше.

Ейми се чувстваше развеселена от наркотика с подправка, който бе пушила и малката шега на Лиз ѝ се стори непоносимо смешна. Тя се разсмя истерично и зарази и останалите.

— Не, сериозно — проговори Бъз най-сетне, когато всички се успокоиха. — Твоят чичо Арнолд така ли си изкарваше прехраната? Не е било просто хоби или нещо подобно?

— Не, не беше хоби — отвърна Ричи. — Чичо Арнолд беше страхотен! Наричаше се Авантюристичния Арнолдо. Но предполагам, че не изкарваше добри пари и след известно време намрази фокусите. През последните двамазет години продава застраховки.

— Мисля, че да си фокусник е страхотно — обади се Ейми. — Защо чичо ти е намразил фокусите?

— Ами, всеки фокусник трябва да има номер, който си е само негов — започна Ричи. — Специална илюзия, която го отличава от тълпата останали фокусници. Ефектният номер на чичо Арнолд бе да накара дванайсет гълъба да се появят един след друг във въздуха през пламъци. Публиката ръкопляскаше учтиво, когато излетяваше първата птица, после затаяваше дъх, като разпереха криле втората и третата, а когато се материализираха шест, избухваха бурни аплодисменти. Когато цялата дузина излетеше от скривалищата си в дрехите на чичо ми, всеки гълъб изскачащ от кълбо огън, можете да си представите какви овации жънеше.

— Не разбирам — намръщи се Бъз.

— Да — подкрепи го Ейми. — Щом чичо ти е бил толкова велик, защо се е отказал и е започнал да продава застраховки?

— Понякога — каза Ричи, — не много често, но веднъж на трийсет или четирийсет представления, някой от гълъбите се запалваше и изгаряше жив на сцената. Това потрисаше публиката и те освиркваха чичо Арнолд.

Лиз се разсмя, Ейми също. Лиз започна да имитира горящ гълъб, опитващ се да отърси пламъците от крилете си. Ейми си даваше

сметка, че това никак не е смешно, че за бедните птици е било нещо ужасно и знаеше, че не трябва да се смее, но не можеше да се спре, защото ѝ се струваше най-веселата история, която някога е чувала.

— За чичо Арнолд не беше много смешно — вметна Ричи между изблиците смях. — Както казах, това не се случваше често, но той никога не знаеше кога може да се случи, така че винаги беше напрегнат. От напрежение се разболя от язва. А когато птиците не изгаряха, цвъкаха в джобовете на сакото му.

Четиримата се разсмяха отново тъй неудържимо, че се хванаха един за друг, за да не паднат. Минаващите покрай тях хора ги гледаха учудено и това ги накара да избухнат в още по-силен смях.

Ричи купи на всички билети за следващото представление на Марко.

Подът в шатрата на фокусника беше покрит с дървени трици и въздухът беше застоял. Ярκο оцветени плакати и пана украсяваха слабо осветеното помещение с платнени стени.

Ейми, Лиз, Бъз и Ричи се присъединиха към двайсетината зрители, които се тълпяха около малка, повдигната сцена в единия край на шатрата.

Минута по-късно Марко се появи в облак син дим и се поклони под звуците на фанфари, които свиреха на запис. Беше болезнено очевидно, че се е промъкнал през процеп в задната стена на шатрата, използвайки дима като прикритие. Всъщност той дори не се качи на сцената; препъна се.

Лиз погледна Ейми. Двете се изкикотиха.

— Слава Богу, че е фокусник, а не въжеиграч — прошепна Ричи.

Ейми се чувстваше така, сякаш е стъпила върху балони и балансира внимателно, подготвяйки се сама да изпълни някакъв велик фокус.

Какво ли бе добавила Лиз към марихуаната?

Изпълнението на Марко бе тъй жалко, както и появяването му. Той бе на средна възраст, очите му бяха кървясали и беше с тежък грим, за да наподобява Дявола. Устните му бяха червени; лицето — бяло като сняг; очите му бяха очертани с черен въглен; косата в средата на челото му също бе почернена. Носеше износен смокинг и бели ръкавици, покрити с големи жълтеникави петна.

— Не би трябвало да носи тези ръкавици, когато мастурбира — прошепна Лиз.

И четиримата се разсмяха.

— Вулгарна си — обади се Ричи.

— Той изглежда достатъчно вулгарен, за да го направи — прошепна Бъз.

Марко нервно ги погледна, неспособен да чуе какво си казват. Усмихна им се и свали цилиндъра си в жалък опит да ги накара да замълчат.

— Каквото и да правите — рече Лиз на останалите, — само не се здрависвайте с него.

Четиримата отново се разсмяха.

Няколко от другите зрители погледнаха Ейми, някои просто от любопитство, други с неодобрение, но тя не се интересуваеше какво си мислят. Забавляваше се така добре.

Марко реши да не им обръща внимание и взе колода карти, оставени на малката масичка в центъра на сцената. Той размеси картите и ги загърна в копринена кърпичка, така че да се подава само едното крайче на колодата. Постави вързопчето в чиста стъклена чаша. Изпълняваше всяко движение с театрален замах. Когато отстъпи назад и посочи чашата, картите започнаха да се вдигат една по една от обвитата в коприна колода: първо асо каро... после асо спатия... асо купа... и накрая, по погрешка вале каро. Марко изглеждаше смутен, бързо остави настрана колодата карти и премина към следващия фокус.

— Всичките му номера вонят — обади се Бъз.

— Сигурно усещаш миризмата на ръкавиците му — рече Лиз.

— Ричи, сигурен ли си, че това не е чичо ти Арнолд? — попита Ейми.

Марко наду голям балон и го завърза. Когато го докосна със запалена цигара, сферата се спуска шумно и в центъра на експлозията се появи гълъб. Илюзията беше по-добра от фокуса с картите, но Ейми успя да види за един кратък миг как птицата изскочи изпод смокинга на фокусника.

Марко изпълни още няколко фокуса, възнаградени от публиката с откъслечни ръкопляскания.

— Готови ли сте да изчезваме? — попита Лиз.

— Не още — отвърна Ричи.

— Толкова е тъпо и отегчително — оплака се Лиз.

— Искам да видя финала — настоя Ричи. — Гилотината.

— Каква гилотина? — попита Бъз.

— Тази от плаката отвън — отвърна Ричи; — Отрязва главата на някаква жена.

— Това е единственият начин да ѝ завърти главата — изкикоти се Лиз.

Марко заговори за първи път. Гласът му бе изненадващо плътен и заповеден.

— А сега, за тези, които са поклонници на странното, страховитото, ужасното, гротескното... Ще завърша моето представление с номера, който аз с обич наричам „Пронизването“.

— Ами гилотината? — обърна се Ричи към Бъз.

— Не ставай глупак — рече Лиз. — Това е само примамка.

Марко докара голям изправен сандък в центъра на сцената. Приличаше досущ на ковчег, само дето беше с трийсетина сантиметра по-къс.

— Чувам да мърморите там — рече Марко. — Чувам да казвате... гилотината... гилотината. За беда, този уред принадлежеше на моя предшественик. И двамата бяха задържани в полицията заради нещастен случай. Последната дама, която му асистираше, загуби главата си и се получи много неприятна сцена.

Публиката нервно се изсмя.

— Що за просташки глупости? — обади се Лиз. — Господи...

Напротив, на Ейми ѝ се струваше, че Марко е претърпял зловеща метаморфоза. Вече не изглеждаше опърпан и глупав, както когато за първи път се качи на платформата. Тежкият му грим вече не изглеждаше комичен; секунда след секунда той изглеждаше все по-демоничен и в очите му се появи нов, страховит и зъл блясък. Притеснената му усмивка премина в страховито озъбване. Когато очите му срещнаха очите на Ейми, тя се почувства така, сякаш се взира през два прозореца, които ѝ предлагат изглед към Ада. Усети да я сковава студ.

Не ставай смешна, каза си Ейми и потрепери. Марко Магьосника не се е преобразил. Само представата ми за него се промени. Имам

леки халюцинации. Нося се... Летя... Заради проклетата марихуана е. Проклетите наркотици. Какво ли е добавила Лиз към тревата?

Марко вдигна шейсетсантиметрово заострено колче.

— Дами и господа, обещавам, че тази илюзия ще ви достави по-голямо удоволствие, отколкото гилотината. Това наистина е нещо много, много повече. — Той се ухили и в зъбатата му усмивка имаше нещо тъмно и гадно. — Трябва ми доброволец от публиката. Млада жена. — Изпълнените му със злоба очи обходиха лицата под него. Той вдигна ръка и посочи злокобно една след друга всички жени. За един смразяващ сърцето момент той сякаш се спря на Ейми; сетне премести ръката си и спря дори по-дълго на Лиз; но най-сетне избра привлекателна червенокоса жена.

— О, не! — възпротиви се червенокосата. — Не мога. Не и аз.

— Разбира се, че можете — рече Марко. — Хайде, приятели, помогнете на тази очарователна и смела млада дама.

Публиката заръкопляска и жената неохотно тръгна по стъпалата към сцената.

Марко ѝ подаде ръка и тя се качи на платформата.

— Как се казваш?

— Джени — срамежливо се усмихна жената към публиката.

— Не се страхуваш, нали, Джени?

— Не — отвърна тя и се изчерви.

Марко се ухили.

— Умно момиче! — Той я отведе до ковчега. Стоеше изправен, леко наклонен назад върху метални скоби. Марко отвори капака, закрепен на панти отляво. — Моля, влезте в сандъка, Джени. Гарантирам, че няма да усетите и най-малка болка.

С помощта на фокусника, червенокосата стъпи заднишком в сандъка с лице към публиката. Вратът ѝ попадна в изрязания кръг в горната част. Тъй като ковчегът беше по-къс, главата ѝ остана да стърчи отвън, когато Марко затвори капака.

— Удобно ли се чувствате? — попита той.

— Не — нервно отвърна жената.

— Добре — ухили се към публиката Марко, сетне заключи капака на сандъка с огромен катинар.

Предчувствие за нещастие, усещане, че наоколо витае Смъртта, сграбчи Ейми с невидимите си ледени пръсти.

Просто проклетите наркотици, каза си тя.

Марко Магьосника се обърна към публиката:

— През петнайсети век Влад Пети, княз на Влахия, известен като Влад Пронизващия сред напласените си поданици, измъчвал десетки хиляди мъже и жени затворници, най-вече чужди пленници, заловени при поредното нашествие. Веднъж турската армия се отказала от планирано нахлуване, след като войниците се натъкнала на поле, където хиляди мъже били набодени на колове, пронизващи целите им тела, от личните наказателни отряди на Влад. Тъй като името му омръзнало, Влад си избрал ново, името на баща му, също толкова отвратителен владетел, известен като Дракул, което означава Дяволът. Добавил буквата „А“, за да стане Дракула, синът на Дявола. И така, приятели, се раждат легендите.

— Глупости — повтори Лиз.

Но Ейми бе хипнотизирана от странното ново и опасно създание, което изглежда (или поне в нейните очи) бе обладало тялото на Марко. Бездънните, всезнаещи, зли очи на магьосника срещнаха отново нейните и изглеждаше, че вижда всичко в нея, преди да отмести поглед.

Марко показва отново заостреното колче.

— Дами и господа, предстои да видите... „Пронизването“.

— Време беше — обади се Лиз.

Марко извади малък, но тежък дървен чук.

— Ако погледнете предната част на сандъка, ще видите, че в капака е пробита малка дупчица.

Ейми видя дупчицата. Около нея бе нарисувано яркочервено сърце.

— Дупчицата е точно над сърцето на доброволката — рече Марко. Облиза устни, обърна се и внимателно плъзна колчето в дупката. — Чувстваш ли върха на колчето, Джени?

— Да. — Тя се изкикоти нервно.

— Добре — рече магьосникът. — Помни... няма да усетиш никаква болка. — Придържайки колчето с лявата си ръка, той вдигна чука с дясната. — Пълна тишина! Тези от вас, които са гнусливи, да не гледат. Тя няма да усети болка... но това не означава, че няма да има кръв!

— А? — промълви Джени. — Ей, почакай, аз...

— Тишина! — извика Марко и силно стовари чука върху колчето.

Не, мислено изкрещя Ейми:

С отвратителен разкъсващ звук, колчето потъна дълбоко в гърдите на жената.

Джени изпищя и от изкривената ѝ уста бликна кръв.

Публиката онемя. Няколко души изпищяха ужасено.

Главата на Джени клюмна на една страна. Езикът ѝ изскочи навън. Очите ѝ се втренчиха невиждащо над главите на хората в шатрата.

Смъртта като по чудо преобрази лицето на доброволката. Червената коса се превърна в руса. Зелените очи станаха сини. Лицето вече не беше на Джени, жената, излязла на сцената от публиката. Беше лицето на Лиз Дънкан. Овала, чертите, всеки детайл принадлежеше на Лиз. Не беше просто игра на светлини и сенки. Лиз беше в ковчега. Лиз беше прободена с кол. Лиз беше мъртва и кръвта бавно се процеждаше през разтворените ѝ устни.

Неспособна да си поеме дъх, Ейми погледна момичето до себе си и с учудване забеляза, че приятелката ѝ е все още тук. Лиз беше сред публиката... и в същото време беше и на сцената, в сандъка, мъртва. Объркана, замаяна, Ейми рече:

— Но това си ти. Ти си... там горе.

— Какво? — попита „Лиз от публиката“.

„Лиз в ковчега“ се взираше в безкрайността, от устата ѝ се стичаше кръв.

— Ейми? Добре ли си? — попита „Лиз от публиката“.

Лиз ще умре, помисли си Ейми. Скоро. Това е някакво предзнаменование... прозрение... каквото и да се нарича. Би ли могло да бъде истина? Възможно ли бе? Ще бъде ли убита Лиз? Скоро? Тази нощ?

Шокираното и ужасено изражение на Марко, което се бе появило, когато от устата на доброволката бе бликнала кръв, сега се стопи в усмивка. Магьосникът щракна с пръсти и жената в ковчега изведнъж оживя; болката изчезна от лицето ѝ; тя се усмихна ослепително — и вече не изглеждаше като Лиз Дънкан.

Никога не е приличала на Лиз, помисли си Ейми. Въобразила съм си. Наркотиците. Халюцинации. Това не беше предзнаменование;

Лиз няма да умре скоро. Господи, всичко свърши!

Публиката въздъхна с облекчение, когато Марко измъкна колчето от дупчицата в капака на сандъка. Зловещият вид на магьосника беше изчезнал. Той беше същият опърпан, тромав, глуповат мъж, който, препъвайки се, бе излязъл на сцената преди десет-петнайсет минути. Вездесъщото зло създание вече не гледаше през очите му; приликата му с Дявола се беше стопила, изпарила...

Игра на въображението, каза си Ейми, Халюцинации. Това не означава нищо. Съвсем нищо. Лиз няма да умре. Никой от нас няма да умре. Трябва да дойда на себе си.

Марко помогна на Джени да излезе от сандъка и я представи на публиката. Джени беше негова дъщеря.

— Още един евтин трик — с отвращение отбеляза Лиз.

Щом излязоха от шатрата на Марко, Ейми усети, че тримата ѝ спътници са разочаровани, чувстваха се измамени. Сякаш се бяха надявали, че жената наистина ще бъде прободена в сърцето или че главата ѝ ще бъде отсечена на гилотината. Подправката, която Лиз бе добавила в последната цигара с марихуана явно бе нещо доста силно, защото вече ги караше да се чувстват трескаво възбудени и неспокойни; трябваша им все по-силни вълнения, за да изразходват новопридобитата си емоционална енергия. Явно обезглавяване и бликаща кръв бяха точно зрелищата, от които Бъз, Лиз, а вероятно и Ричи, се нуждаеха, за да изгорят химикалите, които клокочеха в кръвта им — изживяване, което им бе необходимо, за да уталожат трескавата им възбуда.

Повече никакви наркотици тази вечер, закле се Ейми. Никога вече! Нямам нужда от опиати, за да бъда щастлива. Защо тогава да ги употребявам?

Четиримата отидоха в един от страничните атракциони, наречен „Чудновати животни“ и странните създания там накараха Ейми да настръхне. Имаше коза с две глави; бик с три очи и троен череп; отвратително прасе, което имаше по едно око от двете страни на зурлата и още две по-високо на главата, зеленикави лиги се стичаха от отворената му отпусната уста, два допълнителни крака стърчаха от лявата му страна. Най-сетне стигнаха до кошара с нормално изглеждащо агне и Ейми понечи да го погали; но когато животното се обърна към нея, тя видя, че има двойна муцуна, както и трето

изцъклено сляпо око отстрани на главата, и рязко се дръпна. Кошмарните животни бяха като глътка бира след опияняващото като уиски въздействие на наркотика, който бе изпушила; когато излезе от шатрата със странните животни, Ейми се чувстваше още по-замаяна и откъсната от реалността.

Четиримата се качиха на Въртящата се ракета. Ейми се настани пред Бъз на мотоциклетната седалка в една от двуместните коли с аеродинамичната форма на куршум. В усамотеното пространство на рязко въртящия се контейнер, Бъз обхвана гърдите на Ейми. Центробежната сила я блъсна назад и тя усети възбудата му, когато бедрата му се притиснаха към нейните.

— Желая те! — прошепна той в ухото ѝ, надвиквайки рева на въртящата се ракета и бесния вой на вятъра.

Приятно ѝ беше да е тъй силно желана, някой да се нуждае от нея, така както се нуждаеше Бъз, и Ейми си каза, че сигурно е хубаво да си като Лиз. Поне около теб винаги има някой, на когото си нужен за нещо.

В павилиончето на Клоуна Бозо Бъз и Ричи успяха да улучат мишената и да потопят присмиващия се клоун в огромната вана с вода. Бъз постигна успеха със сляпа упоритост — купи отначало три бейзболни топки, сетне още три и още три, докато най-сетне улучи мишената и Бозо се катурна във ваната. Ричи, от друга страна, посрещна с презрение подобен подход. Той оцени ситуацията с математическа прецизност и усет, първите два пъти не улучи, ала се поучи от опитите и запрати третата топка право в целта.

По-късно, когато тяхната кабинка спря за момент на върха на виенското колело над проснатата като огромна блестяща змия централна алея на панаира, Бъз целуна Ейми. Целуна я жадно, страстно, езикът му се промъкна в устата ѝ, ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Ейми осъзнаваше, че тази вечер е повратна точка в техните отношения. Тази вечер или трябваше да скъса с него, или да му даде това, което той тъй страстно желаше. Не можеше повече да отлага. Трябваше да реши какъв човек е и на какво държи.

Обаче се чувстваше толкова замаяна и свободна, че не ѝ се искаше да мисли — не бе в състояние да мисли — за подобни сложни проблеми. Искаше да се рее из въздуха, да се наслаждава на светлините, звуците и постоянното движение.

След виенското колело четиримата се качиха на блъскащите се колички и безмилостно се заудряха един в друг. От оголената електрическа мрежа над главите им хвърчаха и се сипеха искри. Въздухът миришеше на озон. Всеки шумен разтърсващ удар караше Ейми да тръпне от чувствено удоволствие.

От едната страна на блъскащите се колички въртележката се превърна в неясно петно от ярки светлини. От другата страна синджирените люлки заприличаха на въздушен вихър, на застинало на едно място торнадо. Звуците на калиопата се сляха с рева на тълпата и ехтящите удари на сблъскалите се колички.

Ейми се влюби в панаира. Докато преследваше количката на Бъз, блъскаше я и се завърташе от удара, тя си мислеше, че панаирът с разноцветните си светлини и бълнуващи атракции може би прилича малко на Лас Вегас и се запита дали би се забавлявала, ако отиде в Невада с Лиз.

От блъскащите се колички четиримата се отправиха към шоуто „Прищевки на природата“ и Ейми се почувства още по-замаяна от това, което видя: мъж с три очи, чиято кожа приличаше на люспите на алигатор; най-дебелата жена в света, седнала на гигантско канапе, изчезнало почти напълно под туловището ѝ, напомнящо огромна буца, чертите на лицето ѝ се губеха в тлъстина като бухнало тесто; мъж с втори чифт ръце, израснали от стомаха му; и мъж с два носа и уста без устни.

Лиз, Бъз и Ричи заявиха, че „Прищевки на природата“ е най-хубавото шоу на панаира. Сочеха изложените на показ създания и се смееха, сякаш хората, на които се подиграваха не можеха нито да ги видят, нито да ги чуят. На Ейми никак не ѝ бе до смях, макар все още да бе под въздействието на тревата. Тя си спомни проклятието на Джери Галоуей и увереността на майка ѝ, че бебето ще бъде уродливо; а гледки като тези в „Прищевки на природата“ улучваха твърде близо до болното място, за да я забавляват. Ейми се почувства неудобно както заради себе си, така и заради жалките уроди, които трябваше да се излагат на показ, за да си изкарват прехраната. Искаше ѝ се да може да им помогне по някакъв начин, но си даваше сметка, че не би могла, тъй че слушаше насмешливите забележки на приятелите си и се опитваше да ги накара да разглеждат по-бързо.

Колкото и странно да беше, най-страховитият експонат в „Прищевки на природата“ беше бебето в огромния буркан. Всички други уродливи човешки създания бяха с такива размери, че можеха да се превърнат в потенциална заплаха, но мъртвото безобидно същество в буркана, неспособно да застраши никого, ѝ действаше най-обезпокоително от всички. Огромните избледнели зелени очи се взираха невиждащо през стъкления му затвор; изкривените му разширени ноздри сякаш душеха Ейми, Лиз, Бъз и Ричи; черните му устни бяха разтворени и се виждаше бледият му петнист език; изглеждаше сякаш им се зъбеше — не на някой друг, а точно на тях и щеше да си затвори устата, щом се отдалечаха.

— Отвратително — промълви Лиз. — Господи!

— Не е истинско — обади се Ричи. — Никога не е било живо. Прекалено уродливо е. Някоя нормална жена не би могло да роди такава същество.

— Може да не е било родено от жена — рече Лиз.

— Тук пише, че е родено през 1955 година от нормални родители — отбеляза Бъз.

Четиримата се втренчиха в надписа на стената зад буркана и Лиз подхвърли:

— Виж, Ейми, майка му се е казвала Елън. Може да ти е брат!

Всички се разсмяха... С изключение на Ейми. Тя се втренчи в надписа, в четирите огромни букви, които съставяха името на майка ѝ, и усети да я пронизва ново предчувствие. Завладя я усещането, че присъствието ѝ на панаира не е случайност, а предопределеност. Обзе я обезпокоителното и неприятно чувство, че е било неизбежно след седемнайсет години живот да се озове именно тук точно през тази нощ. Била е водена, непрестанно манипулирана; ако се протегнеше над главата си, щеше да усети конците, които я свързваха с кукловода.

Възможно ли бе съществото в буркана наистина да е дете на мама? Това ли беше причината за настояването ѝ Ейми незабавно да направи аборт?

Не! Това е лудост. Абсурд, помисли си отчаяно Ейми.

Не ѝ се нравеше мисълта, че животът ѝ е бил направляван точно към тази мъничка точица върху неизбродната земна повърхност, точно към тази минута от трилионите минути, които съставляваха

протяжността и безкрайността на времето. Този извод я накара да се почувства безпомощна, понесена от течението.

Всичко беше заради наркотиците. Не можеше да се довери на преценката си заради наркотиците. Никаква трева повече. Никога!

— Не обвинявам майка му, че го е убила — рече Лиз, взирайки се в съществото в буркана.

— Това е само гумена кукла — настоя Ричи.

— Ще го огледам по-отблизо — обади се Бъз и се промуши под опънатото въже.

— Бъз, недей! — извика Ейми.

Бъз приближи до платформата, където бе поставен бурканът и се наведе към него. Протегна ръка и докосна стъклото, бавно плъзна пръсти надолу точно пред лицето на чудовището. Изведнъж подскочи и рязко отдръпна ръка.

— *Мръсно животно!*

— Какво има? — попита Ричи.

— Бъз, върни се тук, моля те — извика Ейми.

Бъз приближи към тях и вдигна ръка. На един от пръстите му имаше кръв.

— Какво стана? — попита Лиз.

— Трябва да е имало остър ръб на стъклото — изрече уплашено Бъз.

— По-добре да отидеш до кабинета за първа помощ — намеси се Ейми. — Раната може да се инфектира.

— Няма нужда — възрази Бъз, решен да не допуска никаква пукнатина в образа си на мъжага. — Това е само драскотина. И все пак е странно, не видях никакви остри ръбове.

— Може би не си се порязал на стъклото — обади се Ричи. — Може би онова нещо вътре те е ухапало.

— То е мъртво.

— Тялото му е мъртво — настоя Ричи, — но може би духът му е все още жив.

— Преди малко ни обясняваше, че проклетото нещо било само гумена кукла — рече Ейми.

— Явно съм сгрешил — каза Ричи.

— И как ще обясниш ухапването през буркана? — саркастично подхвърли Бъз.

— Ухапване, предизвикано на психическа основа — заяви Ричи.
— Ухапване от призрак.

— Не ме карай да настръхвам — тупна го Лиз по рамото.

— Ухапване от призрак? — попита Бъз. — Това е глупаво.

Нещото в буркана ги наблюдаваше със замъглените си, изумрудени, кръгли очи.

Името Елън сякаш се откри по-ярко от останалите думи върху надписа.

Съвпадение, каза си Ейми.

Трябва да беше съвпадение. Защото ако не беше, ако това нещо наистина е било дете на мама, ако съм доведена на панаира от някаква свръхестествена сила, тогава всички останали предзнаменования може също да са верни. Лиз може наистина да умре тук. А това е немислимо, неприемливо. Значи беше съвпадение.

Елън...

Съвпадение, по дяволите!

Ейми изпита облекчение, когато напуснаха шоуто „Прищевки на природата“.

Возиха се отново на влакчето с лупингите, после на въртележката и изведнъж усетиха, че умират от глад. Това бе глад, причинен от наркотиците, неутолим апетит, познат на всички пристрастени пушачи на марихуана. Хапнаха хотдог, сладолед, ябълков сладкиш.

Най-сетне се озоваха пред Къщата на ужасите.

Едър мъж, облечен като Франкенщайн, подскачаше на ниска платформа и заплашваше хората, които се качваха във вагончетата-гондоли, за да влязат в Къщата на ужасите. Зъбеше се и размахваше ръце в нескопосана имитация на Борис Карлоф.

— Той е пълен бездарник — отбеляза Ричи.

Четиримата продължиха към платформата, откъдето висок, елегантен мъж приканваше минаващата тълпа. Той насочи поглед към тях, имаше най-невероятните сини очи, които Ейми бе виждала някога. След няколко секунди тя осъзна, че гигантското клоунско лице върху постройката има чертите на мъжа.

— Ужас-всяващо! Ужас-всяващо! — викаше той. — Таласъми, призраци и вампири! Паяци, по-големи от човек! Чудовища от други светове и от най-мрачните дълбини на този свят! Дали всички

създания, които дебнат в Къщата на ужасите са само бездиханни кукли... или някое от тях е истинско? Уверете се сами! Разберете истината на свой риск! Можете ли да издържите изпитанието, напрежението, страха? Имате ли смелост? Дами, дали кавалерите ви са достатъчно силни, че да успокоят страха ви... или вие ще трябва да ги успокоявате? Ужас-всяващо!

— Обичам да минавам през Къщата на ужасите, когато се нося като хвърчило — обади се Лиз. — Когато си истински, напълно дрогиран, наистина е върховно всички тези гумени чудовища да скачат върху ти.

— Хайде, да вървим — предложи Ричи.

— Не, не — възрази Лиз, — трябва да го запазим за по-късно, когато наистина ще литнем.

— И сега летя прекалено нависоко — обади се Ейми.

— Аз също — отбеляза Бъз.

— О, ще стане още по-хубаво — рече Лиз. — Това е нищо.

— Ако се дрогирам още малко, ще трябва да ме затворят — обади се Ричи.

— Нека бъде килия за двама — рече Бъз.

— Точно това е идеята — развълнувано каза Лиз. — Трябва да сте наистина дрогирани, за да оцените както трябва Къщата на ужасите.

Не и аз, напомни си Ейми. Повече никакви наркотици тази вечер. Никога!

Качиха се на влакче, наречено Пълзящата змия. Мъжът, който късаше билетите беше джудже и докато чакаше влакчето да тръгне, Лиз се присмиваше на мъжа, подхвърляйки шеги за ръста му. Той я изглежда гневно и на Ейми ѝ се прииска приятелката ѝ да млъкне. Когато Пълзящата змия най-сетне потегли, джуджето си отмъсти; ускори повече от обикновено и влакчето пое по множеството лупинги, изкачвания и спускания с такава скорост, та Ейми се уплаши, че вагончетата ще изхвъркнат от релсите. Вълнуващото возене се превърна в истинско мъчение, което сякаш нямаше край — стомахът ѝ се свиваше, ръцете я заболяха от стискане, пот изби по челото ѝ. И дори при тези обстоятелства, когато платнения покрив автоматично се затвори над стремглаво препускащото влакче, Бъз се възползва от

прикритието на тъмнината и ръцете му трескаво се плъзнаха по тялото на Ейми.

Цялата тази нощ е като Пълзящата змия, помисли си Ейми. Напълно неконтролируема.

След като отново се возиха на Октопода и весело се удряха на блъскащите се колички, четиримата се върнаха в задънената улица зад панаирните камиони и Лиз извади още една от цигарите със специалната подправка. Над панаира се бе спуснал мрак и четиримата не се виждаха добре, докато си предаваха цигарата. Шегуваха се, че някой непознат може да изникне от тъмнината и да си дръпне, без да разберат, и се баламосваха един на друг, че виждат уроди да се крият под камионите.

Ейми се опита да излъже, когато цигарата стигна до нея. Дръпна си, но не вдиша. Задържа дима в устата, сетне го издуха.

Дори в тъмнината, когато можеше да съди само по огънчето на цигарата и звука от вдишването, Лиз усети, че Ейми не си е смукнала както трябва от тревата.

— Не изоставай от нас, малката — рязко рече тя. — Не разваляй забавлението.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна Ейми.

— Как пък не! Дръпни си хубаво от цигарата. Когато съм дрогирана, обичам да имам компания в същото състояние.

Най-вече за да не ядоса Лиз, Ейми смукна отново от цигарата и този път вдъхна дълбоко дима. Мразеше се, задето беше толкова слабохарактерна.

Но не искам да загубя Лиз, помисли си тя. Имам нужда от нея. Нима имам друг близък човек?

Когато се върнаха на централната алея, четиримата едва не се блъснаха в един албинос. Топлият юнски вятър развяваше рядката му, бяла като памук — не, като паяжина — коса. Той насочи към тях прозрачните си очи — очи, които напомняха студен блажен дим — и рече:

— Безплатни билети за шоуто на Мадам Зина. Безплатни билети, за да ви предскажат бъдещето. За двете дами. С благопожелания от панаирната управа. Разкажете на приятелите си, че Големият Американски Пътуващ Панаир е много щедър.

Ейми и Лиз изненадано поеха билетите от подобните на бели червеи пръсти.

Албиносът изчезна в тълпата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четиримата се наблъскаха в малката шатра на гадателката. Лиз и Ейми седнаха на свободните столове до масата, където се намираше кристалното кълбо, искрящо с мека трепкаща светлина. Ричи и Бъз застанаха зад столовете.

Ейми реши, че Мадам Зина съвсем не прилича на циганка, въпреки разноцветните шалове, надиплените поли и крещящите бижута. Но жената бе много красива и подобаващо загадъчна.

Първо щеше да бъде предречено бъдещето на Лиз. Мадам Зина ѝ зададе куп въпроси за нея и семейството ѝ, сведения, от които се нуждаеше (както каза самата тя), за да фокусира възприятията си на медиум. Когато приключи с въпросите, тя надникна в кристалното кълбо; наведе се толкова близо, че тайнствената светлина и сенките наоколо изкривиха чертите ѝ и тя заприлича на хищник.

В четири тумбести чаши, поставени в ъглите на шатрата, горяха свещи.

В голямата си клетка в дясната част на масата гарванът се размърда на пръчката си и дрезгаво изграчи.

Лиз погледна Ейми и извъртя очи.

Ейми се изкикоти. Чувстваше се лека като перце и безгрижна под въздействието на наркотика.

Престорено намръщена, Мадам Зина се втренчи в кристалното кълбо, сякаш се стараеше да прозре през воалите, закриващи бъдещето. После изражението ѝ изведнъж се промени, заменено от искрено объркване. Тя премигна, поклати глава и се наведе още по-близо към светещата сфера върху масата.

— Какво има? — попиша Лиз.

Мадам Зина не отговори. Мъртвешкият израз на лицето ѝ бе толкова истински, че Ейми се поуплаши.

— Не... — прошепна гадателката.

Лиз очевидно смяташе, че Мадам Зина все още продължава да играе ролята си. Лиз явно не бе видяла неподправения ужас, изписан по лицето на гадателката, който Ейми бе забелязала.

— Аз не... — започна Мадам Зина, сетне замълча и навлажни устните си. — Никога...

— Каква ще бъда? — нетърпеливо попита Лиз. — Богата? Известна? Или и двете?

Мадам Зина затвори очи за момент, бавно поклати глава, сетне отново погледна в кристалното кълбо.

— Господи... аз... аз...

Трябва да се махаме оттук, помисли си тревожно Ейми. Трябва да си тръгнем, преди тази жена да ни е казала нещо, което не бихме желали да чуем. Трябва да станем, да излезем и да хукнем с всички сили.

Мадам Зина вдигна поглед от кристалното кълбо. Кръвта се бе отдръпнала от лицето ѝ.

— Каква актриса! — обади се Ричи.

— Само врели-некипели — раздразнено подхвърли Бъз.

Мадам Зина не им обърна внимание и заговори на Лиз:

— Аз... бих предпочела... да не гадая твоето бъдеще... точно сега. Трябва ми... време. Време, за да изтъкувам това, което току-що видях в кристалното кълбо. Ще гадая първо на приятелите ти, а после... ще се върна отново на твоето бъдеще, ако нямаш нищо против.

— О, разбира се, нямам нищо против — отвърна Лиз, наслаждавайки се на това, което според нея бе игра за подмамване на клиента да доплати за по-подробно гадаене. — Тълкувайте колкото време искате.

Мадам Зина се обърна към Ейми. Момичето забеляза, че очите на гадателката не са какви то бяха преди няколко минути; в тях се долавяше страх и тревога.

На Ейми ѝ се прииска да стане и да излезе от шатрата. Чувстваше същата странна свръхестествена енергия, която я бе наелектризирала по време на шоуто на Марко Магьосника. Завладя я студено лепкаво усещане и тя зърна стробоскопически образи на гробове и разлагащи се трупове, на ухилени скелети, кошмарни картини, които проблясваха като отрязъци от филм, прожектиран върху екран в подсъзнанието ѝ.

Тя опита да се изправи. Не можа.

Сърцето ѝ блъскаше бясно.

Отново наркотиците. Това е всичко. Просто действието на наркотиците. Подправката, която Лиз бе добавила към тревата. Искаше ѝ се изобщо да не беше пушила от нея; искаше ѝ се да се бе противопоставила на Лиз и да бе отказала.

— Трябва да ти задам няколко въпроса... за теб... и за семейството ти — неуверено започна Мадам Зина, без да театралничи, както бе постъпила, докато изпълняваше номера си пред Лиз. — Както казах и на приятелката ти... нужни са ми някои сведения, за да мога да фокусирам възприятията си на медиум. — Тя говореше така, сякаш споделяше желанието на Ейми да скочи и да избяга далече от шатрата.

— Продължавайте — прошепна Ейми. — Не искам да знам... но трябва.

— Ей, какво става тук? — попита Ричи, усетил новите зли вибрации, които изпълниха шатрата.

Все още блажено неосъзнаваща промяната в поведението на гадателката и неочаквано сериозният ѝ тон, Лиз се намеси:

— Шшт, Ричи! Не разваляй шоуто.

Мадам Зина се обърна към Ейми:

— Име?

— Ейми Харпър.

— Години?

— Седемнайсет.

— Къде живееш?

— Тук в Ройъл Сити.

— Имаш ли сестри?

— Не.

— Братя?

— Един.

— Името му?

— Джоуи Харпър.

— На колко е години?

— На десет.

— Майка ти жива ли е?

— Да.

— На колко е години?

— На четирийсет и пет, струва ми се.

Мадам Зина премигна и навлажни устни.

— Каква е на цвят косата на майка ти?
— Тъмнокестенява, почти черна, като моята.
— Какви са на цвят очите й?
— Много тъмни, като моите.
— Как... — Мадам Зина прочисти гърло.

Гарванът изпляска с криле.

Най-сетне Мадам Зина заговори отново:

— Как се казва майка ти?
— Елън Харпър.

Името явно стресна гадателката. Ситни капчици пот избиха по челото й.

— Знаеш ли моминското й име?
— Джиавенето — отвърна Ейми.

Мадам Зина пребледня още повече и се разтрепери.

— Какво, по дяволите... — започна Ричи, объркан и смутен от непресторения страх на гадателката.

— Шшт! — скара му се Лиз.
— Само куп глупости — намеси се Бъз.

Мадам Зина очевидно нямаше желание да погледне в кристалното кълбо, но накрая се насили да го стори. Премигна, задъха се и изкрещя. Блъсна стола си назад и стана. Помете стъклената сфера от масата. Тя се стовари на земята, но бе твърде тежка, за да се счупи лесно.

— Трябва да се махнете оттук! — настоятелно рече гадателката.
— Трябва да тръгвате. Напуснете панаира. Приберете се вкъщи, заключете вратите и останете там, докато панаирът напусне града.

Двете момичета се изправиха.

— Какви са тия неясни предупреждения? — обади се Лиз. — Трябваше да ни гадаете безплатно. Дори не ни казахте как ще станем богати и известни.

От другата страна на масата Мадам Зина се втренчи в тях. Очите й бяха разширени от ужас.

— Слушайте, аз не съм гадателка. Нямам никакви способности на медиум. Просто мамя посетителите. Никога не съм виждала в бъдещето. Никога не съм виждала нищо в това кристално кълбо, освен светлината от крушката в дървената основа. Но тази вечер... само преди минути... Господи, наистина видях нещо. Не го разбирам. Не

искам да го разбера. Господи, Боже мой, кой би искал да вижда в бъдещето? Това би, било проклетие, а не дарба. Но аз видях. Трябва да напуснете панаира веднага, на часа! Не спирайте никъде. Не се обръщайте назад.

Четиримата се взряха в нея, смаяни от реакцията ѝ.

Мадам Зина се олюля, краката ѝ се подкосиха и тя отново се стовари на стола.

— Вървете, дявол да го вземе! Махайте се оттук, преди да е станало твърде късно! Бягайте, проклети глупаци! Бързо!

Отвън на централната алея, облени в разноцветни светлини сред тълпата и звуците на калиопа, четиримата се гледаха един друг и чакаха някой да каже нещо.

Ричи заговори пръв:

— Какво беше всичко това?

— Тя е луда — отвърна Бъз.

— Не мисля така — обади се Ейми.

— Пълна откачалка — настоя Бъз.

— Ей, не разбирате ли какво стана? — попита Лиз. Засмя се щастливо и запляска с ръце.

— Ако имаш някакво обяснение, кажи го — подхвърли Ейми, все още смразена от изражението, появило се на лицето на Мадам Зина, когато бе надникнала в кристалното кълбо.

— Това е заговор — рече Лиз. — Охраната на панаира ни е забелязала, че пушим трева. Не искат подобни неща да се случват на тяхна територия, но също така не искат да повикат ченгетата. Панаирджиите избягват да се разправят с ченгетата. Затова уреждат албиносът да ни даде безплатни билети за гадателката и тя да се опита да ни уплаши.

— Точно така! — възкликна Бъз. — Проклет да съм! Така е.

— Не зная — намеси се Ричи. — Не ми се вижда много смислено. Защо просто не са казали на горилите си да ни изхвърлят?

— Защото сме твърде много, глупчо — отбеляза Лиз. — Ще им трябват поне трима бабаити. Не искат да вдигат такъв голям скандал.

— Възможно ли е да беше искрена? — попита Ейми.

— Мадам Зина ли? — обади се Лиз. — Искаш да кажеш, че вярваш как е видяла нещо в кристалното си кълбо? Глупости!

Поговориха още малко и накрая приеха теорията на Лиз. С всяка минута им изглеждаше все по-смислена.

Но Ейми се запита дали изобщо щеше да им се стори правдоподобна, ако не бяха толкова дрогирани. Спомни си за Марко Магьосника; жената в ковчега с лицето на Лиз; порязването на пръста на Бъз на буркана с чудовището. Имаше твърде много неща, които да се обмислят; и все страховити. И макар обяснението на Лиз да беше доста нескопосано, бе също тъй доста удобно и просто, и Ейми с радост го прие.

— Пишка ми се — рече Лиз. — После искам сладолед и пътешествие из Къщата на ужасите. След това можем да се прибираме вкъщи. — Тя погъделичка Ричи под брадичката. — Когато се приберем вкъщи, ще ти покажа препускане, много по-вълнуващо от всичко тук. — Тя се обърна към Ейми: — Ела с мен до тоалетната.

— Не ми се налага — отказа момичето.

Лиз я хвана за ръката.

— Хайде. Ще ми правиш компания. Пък и трябва да поговорим, малката.

— Ще се срещнем при сладоледа ей там — посочи Ричи павилиончето до въртележката.

— Връщаме се след минутка — увери го Лиз и повлече Ейми през тълпата към края на централната алея.

* * *

Конрад стоеше в сенките зад шатрата на Зина, когато четиримата младежи излязоха и спряха в петното от проблясваща червена и жълта светлина, хвърляна от близката въртележка със синджирени люлки. Той чу русото момиче да казва, че иска да отиде до тоалетната, да яде сладолед и да мине през Къщата на ужасите. Веднага щом групичката се раздели и всички се отдалечиха, Конрад се шмугна в шатрата на Зина. Щом влезе, той дръпна платното, закриващо напълно входа; от външната му страна бяха написани шест думи:

ЗАТВОРЕНО. ВРЪЩАМ СЕ СЛЕД ДЕСЕТ МИНУТИ.

Зина седеше на стола си. Дори на трепкащата светлина на свещите, Конрад забеляза, че е мъртвешки пребледняла.

— Е, какво стана? — попита той.

— Отново задънена улица — припряно отвърна Зина.

— Тази прилича на Елън повече от всички останали, които съм ти изпращал.

— Просто съвпадение.

— Как се казва?

— Ейми Харпър.

Четириите срички наелектризираха Конрад. Той си спомни малкото момче, на което днес следобед даде двата безплатни пропуска. Името на детето беше Джоуи Харпър и то бе казало, че сестра му се казва Ейми. Момчето също приличаше на Елън.

— Какво научи за нея? — попита той.

— Много малко.

— Кажете ми.

— Не е тя.

— Нищо, кажете ми. Има ли братя? Сестри?

Зина се поколеба, сетне отвърна.

— Един брат.

— Как се казва?

— Какво значение има? Тя не е тази, която търсиш.

— Просто съм любопитен — безизразно отвърна Конрад. Чувстваше, че тя крие истината от него, но се боеше да повярва, че след толкова време най-сетне е открил жертвата си. — Как се казва брат й?

— Джоуи.

— Как се казва майка й?

— Нанси — отвърна Зина.

Конрад бе сигурен, че тя лъже. Втренчи се в нея и повторно попита:

— Сигурна ли си, че не е Лиона?

Зина примигна.

— Какво? Защо Лиона?

— Защото днес следобед, когато си побъбрих приятелски с Джоуи Харпър, докато наблюдаваше как сглобяваме Къщата на ужасите, той ми каза, че майка му се казвала Лиона.

Зина зяпна срещу него, смаяна. Объркана.

Конрад заобиколи масата и сложи ръка на рамото на жената.

Тя вдигна поглед към него.

— Знаеш ли какво мисля? — попита той. — Мисля, че момчето ме излъга. Смятам, че по някакъв начин е надушило опасността и ме излъга за името и годините на майка си. А сега и ти ме лъжеш.

— Конрад... остави ги.

Думите ѝ бяха признание, че е открил децата на Елън, и той усети как го обзема разтърсващо въодушевление.

— Видях нещо в кристалното кълбо — продължи жената. В гласа ѝ се долавяше страхопочитание и ужас. — То дори не е кристално. Евтино парче боклук. Няма нищо вълшебно в него. И все пак... тази вечер... когато двете момичета бяха тук... видях картини в кълбото. Бяха ужасяващи, страховити... Видях русата да пици, ръцете и бяха протегнати напред, сякаш опитваше да се предпази от нещо ужасно, което се протягаше към нея. А видях и другата... Ейми... с разкъсани дрехи, цялата обляна в кръв. — Тя потрепери силно. — И мисля, че... момчетата също... на заден план във видението... момчетата, които бяха с онези момичета... целите в кръв.

— Това е знамение — рече Конрад. — Казах ти, ме ми бяха изпратени знамения. И това е следващото. То ми казва да не чакам. Казва ми да хвана Ейми днес, макар че ще трябва да се погрижа и за другите.

Зина поклати глава.

— Не! Не, Конрад, не мога да ти позволя да направиш това. Не можеш да търсиш отмъщение. Това е лудост. Не можеш просто да излезеш и да убиеш тези четири деца.

— О, вероятно няма да ги убия всичките със собствените си ръце.

— Какво искаш да кажеш?

— Гънтър ще се погрижи за тях.

— Гънтър? Той не би наранил никого.

— Нашият син се промени — рече Конрад. — Аз съм единственият, който знае колко се е променил. Най-сетне стана

пълнолетен. Сега има нужда от жени и си взима това, от което се нуждае. И не само ги чука. Остава истинска бъркотия след себе си. Прикривам го през последните няколко години. И сега ще получа отплата. Той ще ми осигури кървавото отмъщение, за което мечтая толкова отдавна.

— Какво искаш да кажеш с това, че си намира жени?

— Използва ги и след това ги разкъсва на парчета — рече Конрад. Знаеше, че тя е от тези хора, които ще се почувстват морално отговорни за действията на своя уродлив потомък. Усмихна, когато зърна болката, изписала се на лицето ѝ.

— Колко? — попита тя.

— Загубих им бройката. Трийсет-четирийсет...

— Господи! — прошепна Зина, разтърсена до дъното на душата си. — Какво направих? Какво съм родила?

— Антихриста.

— Не. Ти не си с ума си. Страдаш от мания за величие. Не е толкова велик като Антихриста. Той просто е свиреп, безумен звяр. Трябваше да имам здравия разум на Елън. Трябваше да го убия, както тя уби Виктор. Сега... нося отговорност за всички, които са мъртви и всички, които ще умрат, преди той да намери смъртта си.

Застанал до нея, Конрад се протегна, стисна с ръце шията ѝ и рече:

— Не мога да ти позволя да развалиш всичко!

Зина започна да се бори. Но желанието ѝ за живот не бе достатъчно силно, докато желанието на Конрад да я убие бе стократно по-силно. Никога досега не бе изпитвал такава свръхестествена мощ и целеустременост. Чувстваше се суперзареден от демонична енергия, която сякаш изпускаше искри около него. Зина го удряше, риташе, дереше лицето му, но умря много по-лесно, отколкото бе очаквал. Той завлече тялото ѝ в най-тъмния ъгъл на шатрата; по-късно щеше да измисли начин как да се отърве от него.

Гарванът грачеше истерично.

Уплашен, че птицата може да привлече някой при трупа, преди да се е отървал от него, Конрад отвори клетката, пхна ръце вътре, сграбчи гарвана и му прекърши врата.

Излезе от шатрата на Зина и забърза обратно към Къщата на ужасите. Ейми Харпър и приятелите ѝ щяха скоро да пристигнат, а той

искаше да се подготви за посещението им.

* * *

Тази вечер Джоуи беше победител. Спечели шейсет и пет цента в играта с монети. Спечели малко плюшено мече за спуканите със стрелички балони. Спечели също и безплатно возене на въртележката, като успя да сграбчи месинговия пръстен при първата обиколка.

Беше на въртележката, яздеше черен жребец-красавец като този от филма със същото име, когато зърна Ейми. Не бе предвидил възможността приятелят ѝ да я доведе на панаира, но ето я тук, в тъмнозелените си къси панталони и бледозелената памучна фланелка. Само че не беше с Бъз. Двете с Лиз вървяха към края на централната алея. Джоуи ги изгуби от поглед, защото люлката го завъртя, а когато направи пълен кръг, двете момичета бяха изчезнали в тълпата.

Няколко минути по-късно, щом слезе от въртележката, той тръгна да търси сестра си. Знаеше, че тя ще са зарадва да чуе как е заблудил майка им. Ще го сметне за умен и смел, задето е дошъл чак дотук съвсем сам. Той ценеше одобрението на Ейми повече от всичко на света и бе нетърпелив да чуе какво ще каже тя, като го види тук сам.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тоалетната беше ярко осветена. Миришеше на мокър цимент, плесен и застояла урина. Умивалниците бяха на петна от непрестанно капещата вода.

След като Ейми и Лиз измиха ръцете си и се наведоха към огледалата да поосвежат грима си, от тоалетната излязоха две жени и момичетата и те останаха сами.

— Чувстваш ли се, сякаш летиш? — попита Лиз.

— Да.

— Аз също. Високо горе. И съм лека като перце. А ти?

— Аз съм омаяна — рече Ейми и присви очи към огледалото. Сложи си малко червило с трепереща ръка.

— Добре — рече Лиз. — Радвам се, че наистина си скапана. Може би най-последно ще се поотпуснеш.

— Напълно отпусната съм.

— Страхотно! Тогава няма да е нужно да те навивам.

— Да ме навиваш за какво?

— За оргията.

Ейми я погледна и Лиз се ухили замаяно.

— Оргия? — повтори Ейми.

— Вече подхвърлих идеята на двамата негодници отвън.

— Бъз и Ричи?

— И двамата ще участват.

— Искаш да кажеш... четиримата... в леглото?

— Именно — рече Лиз, прибра червилото и затвори чантичката си. — Ще бъде фантастично!

— О, Лиз, не зная... Не мисля...

— Остави се на вълната, малката.

— Ще взема изпитите за колежа и...

— Ще вземеш хапче. И няма да забременееш отново. Не бъди такава проклета моралистка. Върви по течението, малката. Бъди такава, каквато си. Престани да се преструваш на сестра Праведност.

— Не мога...

— Разбира се, че можеш — рече Лиз. — Ще го направиш. Искаш го. Ти си също като мен. Признай фактите и се забавлявай.

Ейми се подпря на умивалника, за да не залитне. Причината за замайването ѝ не беше само наркотика. Беше зашеметена от перспективата да се отпусне, да бъде като Лиз, да забрави бъдещето, да живее само за момента, неспособна да изпитва чувство на вина или угризения на съвестта. Сигурно е прекрасно да живееш по този начин. Чувстваш се толкова спокоен, толкова свободен...

Лиз се приближи до нея и добави:

— У нас. Веднага щом си тръгнем от панаира. Четиримата. Родителите ми имат голямо легло. Помисли за това, миличка. Можеш да имаш и двете момчета едновременно. И двамата умират да плъзнат стария салам в теб. Ще бъде страхотно. Ще ти харесва много. Знам, защото на мен ми харесва, а ти си също като мен.

Мелодичния ритмичен глас на Лиз изсмукваше цялата енергия и воля на Ейми. Тя се подпря на умивалника, затвори очи и усети как топлия съблазнителен глас я дърпа надолу, надолу към място, където тя не бе сигурна, че иска да отиде.

Сетне Ейми почувства някой да я докосва по гърдите. Рязко отвори очи.

Лиз я галеше интимно и се усмихваше.

Ейми искаше да отблъсне похотливата ръка на другото момиче, но не можа да намери сили да окаже дори тази незначителна съпротива.

— Винаги съм се чудила какво ли ще бъде, ако опитаме само двете, аз и ти — каза Лиз.

— Ти си замаяна — рече Ейми. — Толкова си друсана, че не знаеш какво говориш.

— Отлично зная какво говоря, малката. Винаги съм се чудила... А довечера ще разбера. Ще натрупаме страхотни спомени. — Тя се наведе по-близо, леко целуна Ейми по устните, бързо докосвайки я с език, който се стрелна като език на змия, и излезе от тоалетната, люлеейки бедра.

Ейми се почувства омърсена, но също така усети тръпки на удоволствие, които преминаха по цялото ѝ тяло.

Погледна се отново в огледалото с присвити очи, защото ярката флуоресцентна светлина я заслепяваше. Лицето ѝ изглеждаше меко,

сякаш се стопяваше върху костите ѝ. Търсейки отново покварата, която всички виждаха у нея, тя се взря в очите си. През целия ѝ живот, майка ѝ бе повтаряла, че носи злото у себе си и трябва да го потиска на всяка цена. След като години наред бе слушала този рефрен, Ейми не се харесваше особено. Самоуважението ѝ бе одялано до чуплива пръчица; майка ѝ бе държала ножа за дялане. Ейми си помисли, че най-сетне ще успее да види злото, което майка ѝ и Лиз виждаха у нея; беше странна сянка, гърчеща се като змия чернота дълбоко в очите ѝ.

Не, отчаяно си помисли тя, изплашена от бързината, с която се топеше решителността ѝ. Аз не съм такъв човек. Аз имам планове, амбиции, мечти. Искam да рисувам картини и да доставям щастие на хората.

Но съвсем живо си спомни вълнението, което премина по тялото ѝ като електрически ток, когато езикът на Лиз докосна устните ѝ.

Помисли си как ще бъде в леглото с Ричи и Бъз, с двамата едновременно, и внезапно разбра, че ѝ е невъзможно да си се представи в подобна ситуация.

Застанала в ярко осветеното помещение, измъчвана от вонята на плесен, урина и умираща надежда, Ейми имаше чувството, че стои в преддверието на Ада.

Най-сетне тя приближи до вратата и я отвори.

Лиз чакаше отвън в нощта. Усмихна се на Ейми и протегна ръка.

* * *

Конрад изпрати Призрака да работи на барчето, което тази вечер бе по-претърпано от Къщата на ужасите. Щом албиносът се отдалечи, Конрад затвори будката за билети и изпрати Елтън да помага при влакчето, което образуваше третият лъч от триъгълната панаирна империя на Стрейкър.

Елтън го изглежда учудено. Къщата на ужасите бе твърде посещавана, за да бъде затворена толкова рано. Но за разлика от Призрака, Елтън никога не задаваше въпроси. Той просто правеше това, което му наредяха.

Когато последните посетители, които бяха в Къщата на ужасите, се появиха през големите люлеещи се врати и слязоха от вагончетата,

Конрад изключи захранването по релсите. Ала не угаси светлините и не спря музиката; всъщност дори усили докрай звука и гласа на смеещия се клоун.

Гънтър го наблюдаваше озадачено. Но когато ситуацията му беше обяснена, той разбра веднага и влезе в Къщата на ужасите да чака.

Конрад зае позиция при затворената будка за билети. Отпращаше посетителите, когато го питаха дали може да си купят билети. За останалата част от вечерта Къщата на ужасите щеше да бъде отворена само за четирима специални гости.

* * *

След като ядоха сметанови сладоледи с шоколадова глазура и ядки, Лиз, Ейми, Ричи и Бъз отидоха при Къщата на ужасите.

Приканващият посетителите мъж с пронизващите сини очи, който по-рано стоеше на платформата, вече не досаждаше на преминаващите хора. Беше застанал до будката за билети, която изглеждаше затворена.

— О, не — разочаровано извика Лиз. — Господине, няма да затваряте още, нали?

— Не — отвърна мъжът. — Просто имаме незначителна механична повреда.

— Кога ще бъде отстранена?

— Вече е отстранена. Но трябва да изчакам шефа да се върне, преди да започна да пускам посетители.

— Колко време ще отнеме това? — попита Ричи.

Панаирджията сви рамене.

— Трудно е да се каже. Шефът обича, да кажем, да си пийва. Ако си е пийнал повечко, докато сме поправяли двигателите, може изобщо да не се върне.

— Ах, дявол да го вземе! — ядоса се Лиз. — Запазихме си го за последно, защото ми е любимото забавление.

Мъжът погледна Ейми и тя никак не хареса това, което видя в очите му. Погледът му беше настойчив, заплашителен, жаден.

Трябваше да си сложа сутиен, помисли си Ейми. Не биваше да се опитвам да бъда като Лиз. Не трябваше да излизам по къси панталони и тънка фланелка, а и без сутиен. Така все едно се предлагам. Нищо чудно, че така се е втренчил в мен.

— Вижте какво — обади се панаирджията, обгръщайки ги с очите си с цвят на газов пламък. — Не ми изглеждате като обикновени посетители. Струва ми се, че наистина сте от тези, дето врят и кипят в това. Замесени сте от нашето тесто.

— Можете да се обзаложите, че е така — рече Лиз.

— Но въпреки това ще ви взема парите.

Ричи и Бъз бръкнаха в джобовете си за пари.

Панаирджията пак погледна Ейми. Същата жажда.

Ейми кръстоса ръце пред гърдите си, за да не може той да види зърната ѝ през бледозелената памучна фланелка.

* * *

Джоуи тъкмо се беше обезсърчил, че ще намери сестра си в тълпата, която сновеше по централната алея, и в същия миг я съзря. Беше с Лиз, Бъз и още едно момче. Панаирджията, който му беше дал безплатните пропуски, им помагаше да се качат във вагончето при вратата на Къщата на ужасите.

Джоуи се поколеба, припомняйки си колко странно се държеше панаирджията днес следобед. Но гореше от нетърпение да разкаже на Ейми как е заблудил майка им; затова отхвърли опасенията си и се отправи към Къщата на ужасите.

Вагончето беше за четирима: две места отпред и две отзад. Лиз и Ричи седнаха отпред; Ейми и Бъз се настаняха зад тях.

Потеглиха рязко и Лиз се разсмя. Вратите на фалшивия замък се отвориха, пропуснаха ги и се затвориха след тях.

Отначало вагончето се движеше бързо сред пълен мрак, но после забави ход. Отляво горе се появи светлина и озъбен пират с прошарена коса се изсмя и насочи сабята си към тях.

Лиз изпищя, а Бъз се възползва от възможността да прегърне Ейми през раменете.

Отдясно, точно след пирата, съвсем правдоподобно изглеждащ върколак се бе навел над ръба, внезапно осветен от луната, която изгря зад него. Очите му светеха в червено; по огромните му кучешки зъби имаше кръв; а хищните нокти, с които замахна към вагончето, блестяха като парченца слюда.

— О, защити ме, Ричи! — изпищя Лиз с престорен ужас. — Защити девственото ми тяло от този ужасен звяр! — Тя се разсмя на собственото си изпълнение.

Вагончето съвсем забави ход и четиримата излязоха на място, където убиец с брадва се бе навел над една от жертвите си. Бравдата бе забита в черепа на мъртвия, разцепвайки главата му на две.

Вагончето спря напълно.

— Какво има? — попита Лиз.

— Сигурно пак нещо се е случило — предположи Ричи.

Четиримата седяха в пурпурно-кафявите сенки. Единствената светлина идваше откъм експоната с убиеца зад тях и тя бе зловещо зеленикаво сияние.

— Ей! — изкрещя Лиз в тъмнината, надвиквайки страховитата музика, която звучеше над главите им. — Ей, пускай шоуто да върви!

— Да! — присъедини се към виковете Бъз. — Ей, вие отвън!

За минута-две всички викаха на панаирджията, който беше на платформата отвън, зад затворените врати на атракциона, на не повече от десетина метра от тях. Никой не им отговори и те се отказаха.

— Дявол да го вземе — обади се Лиз.

— Какво да правим? — попита Ейми.

— Ще стоим тук — обади се Ричи. — Все ще се задвижи отново.

— Може би трябва да слезем и да се върнем при вратите — предложи Бъз.

— В никакъв случай — възрази Ричи. — Ако постъпим така и релсите отново тръгнат, вагончето ще замине без нас. И ако друг вагон влезе през вратите, ще ни прегази.

— Надявам се, че няма да се наложи да чакаме тук прекалено дълго — рече. Ейми, припомняйки си как я гледаше панаирджията. — Зловещо е.

— Колко досадно — обади се Лиз.

— Имай търпение — намеси се Ричи. — Скоро ще тръгнем.

— Ако трябва просто да седим тук, бих предпочела да спрат проклетата музика. Прекалено е усилена — възнегодува Лиз.

Нещо изскърца силно над главите им.

— Какво беше това? — попита Ейми.

Всички се взряха нагоре в тъмнината.

— Нищо — отвърна Бъз. — Просто вятърът отвън.

Скърцането се чу отново. Този път бе съпроводено с други звуци: дращене, глух удар, животинско ръмжене.

— Мисля, че не... — започна Ричи.

Нещо проблесна в мрака и го сграбчи за гърлото. Ръка, протегнала се надолу от ниския, неосветен таван над вагончето, ръка, която завършваше с огромни дълги пръсти, покрити с козина, и смъртоносно остри нокти. Макар ръката да се движеше мълниеносно, всички я зърнаха на мъждивата зелена светлина от експоната на убиеца с брадвата, но не можаха да видят какво има в мрака горе, от другата страна на ръката. Каквото и да беше, ноктите му пробиха шията на Ричи, впиха се дълбоко в плътта, и нещото го издърпа нагоре, измъкна го от седалката. Ричи трескаво риташе, за секунда-две обувките му удряха по предната стена на вагона. После той бе изтеглен нагоре, измъкнат през отвора в тавана, сякаш тежеше само няколко килограма.

Над главите им капакът се затръшна.

Нападението трая само три или четири секунди.

Ейми бе твърде зашеметена, за да помръдне или проговори. Взираше се в мрака горе, където бе изчезнал Ричи и не можеше да повярва на очите си. Това трябва да беше номер, част от пътешествието през Къщата на ужасите, невероятно правдоподобна илюзия.

Очевидно Лиз и Бъз мислеха по същия начин, защото и те седяха, без да помръднат като хипнотизирани.

Ала постепенно Ейми осъзна, че Ричи наистина бе изчезнал, никой панаир в света не би рискувал да нарани клиент с толкова опасен номер.

— Кръв... — промълви Лиз.

Тази единствена дума разчупи оковите на магията.

Ейми и Бъз насочиха погледи към момичето.

Лиз се бе извърнала към тях и бе протегнала ръце напред. Бяха изпръскани с нещо мокро и тъмно. Дори на мъждивата зелена светлина

се виждаше, че ръцете на Лиз са изцапани с кръв.

Кръвта на Ричи.

Ейми изпищя.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Веднага щом изключи захранването на релсите, спирайки вагона с младежите, Конрад слезе от рампата и се отправи към централната алея. Възнамеряваше да заобиколи Къщата на ужасите, да влезе през задния вход на мазето, да заключи вратата след себе и да открие Гънтър. Искаше синът му да убие трите деца, но не и Ейми Харпър. Ейми, разбира се, трябваше да изтърпи неколкодневни мъки, преди да умре; трябваше да бъде изнасилена, може би и от него, и от Гънтър; такова бе желанието на Конрад, вече двайсет и пет години мечтаеше за това отмъщение. Бе дал подробни указания на Гънтър, но не беше сигурен, че синът му ще съумее да се овладее, след като веднъж започне да убива. Гънтър трябваше да бъде надзираван; както и непрестанно напътстван през следващия критичен час.

Но когато стигна края на рампата и понечи да се шмугне в прохода между Къщата на ужасите и шоуто „Прищевки на природата“, Конрад зърна Джоуи Харпър. Малкият брат на Ейми стоеше до другите врати на замъка, през които вагончетата излизаха от Къщата на ужасите.

Трябва да е видял сестра си да влиза, помисли си Конрад. Чака я да излезе. Какво ли ще направи, когато тя не се появи? Ще отиде да потърси помощ? Ще извика охраната?

Джоуи погледна към него.

Конрад се усмихна и му махна с ръка.

Трябваше да направи нещо с проклетото момче, и то бързо.

* * *

Бъз се изкачи на площадката, където убиецът с брадвата бе окъпан в зелена светлина и измъкна оръжието от черепа на манекена, сгърчен в краката на механичния маниак. С брадвата в ръка, той скочи обратно в прохода, където Ейми и Лиз се бяха сгушили една до друга и го чакаха.

— Бравата е истинска — рече Бъз. — Не е много остра, но все още ни бъде от полза.

— Нищо не разбирам — с разтреперан глас прошепна Лиз. — Какво става тук? Какво е всичко това?

— Не знам със сигурност — отвърна Бъз. — Мога само да предполагам. Но нали видяхте ръката...

— Това не беше ръка — прекъсна го Лиз.

— Ноктестата лапа, както искаш го наречи — каза Бъз. — Както и да е, беше също като ръцете на съществото в буркана, онзи мъртъв урод, когото видяхме маринован във формалдехид в „Прищевки на природата“. Само че тази ръка беше гигантска.

Ейми заговори с усилие. Бе изненадана, че изобщо успя да произнесе някакъв звук.

— Икаш да кажеш... Мислиш, че сме хванати в капан тук заедно с някакъв урод, който убива хора?

— Да — отвърна Бъз.

— Той не е убил Ричи! — извика Лиз. Гласът ѝ пресекна. — Ричи не е мъртъв. Жив е. Той е... някъде... и е *жив*.

— Възможно е — рече Бъз. — Може би това е само план за отвличане или нещо подобно. Може би просто ще поискат откуп за Ричи. Възможно е.

Двамата с Ейми се спогледаха и макар да не беше лесно да разгадае изражението на Бъз на мъждивата зелена светлина, момичето разбра, че са на едно мнение — бе невъзможно Ричи да е жив. Не съществуваше шанс дори едно на един милион той някога да им се усмихне отново. Ричи беше мъртъв, нямаше го, *завинаги*.

— Трябва да се измъкнем оттук и да извикаме ченгетата — каза Лиз. — Трябва да спасим Ричи.

— Хайде — подкани ги Бъз. — Ще се върнем до входните врати и ако не можем да ги отворим, може би с тази брадва ще успее да разреже някоя стена и да се измъкнем.

Нямаше никаква светлина между огряната в зелено сцена от лявата им страна и входните врати, които бяха на около петнайсетина метра.

Лиз погледна към гробовно тъмния тунел и рече:

— Не. Не, не мога да вървя в тъмнината. Ами ако онова нещо ни чака там някъде?

— Имаш кибрит в чантата си — напомни ѝ Ейми. — Можем да го използваме, за да открием пътя.

— Добра идея! — рече Бъз.

С треперещи ръце, Лиз затършува из чантата си и намери две кутии кибрит — едната пълна, другата наполовина.

Бъз ги взе, отдалечи се в тъмнината, запали клечка и стана отново видим.

— Да тръгваме! — рече той.

— Чакай! — спря го Лиз. — Чакай малко. Може би...

— Може би какво? — попита Ейми.

Бъз разклати клечката, щом пламъкът стигна до пръстите му и се върна в обсега на зелената светлина.

Лиз тръсна глава да избистри мозъка си.

— Толкова съм дрогирана... Упоена съм. Не мога да разсъждавам трезво. Така че не е ли възможно това изобщо да не се е случило? Може би това са просто кошмарни халюцинации? В последните две цигари, бях добавила към марихуаната силен халюциногенен наркотик — фенциклидин. Ангелският прах може да предизвика много лоши халюцинации, както знаете. Най-кошмарните, които някога могат да ти се привидят. Може би е само това. Неприятна халюцинация.

— Не може всички да имаме една и съща халюцинация — рече Бъз.

— Откъде мога да знам, че ти си от плът и кръв? — попита Лиз. — Може да съществуващ само в съзнанието ми. Може би истинският Бъз седи до Ейми във вагончето, вече изминала половината път през Къщата на ужасите. Може би аз също съм във вагончето, но съм толкова упоена, че не мога да разбера къде се намирам.

Ейми леко зашлеви Лиз през лицето.

— Слушай! Чуй ме, Лиз. Това не е неприятна халюцинация. Или поне не такава, каквато ти си мислиш. Всичко се случва наистина и аз съм изплашена до смърт, така че стига сме се мотали, ами да се махаме оттук.

Лиз примигна и облиза устни.

— Да. Права си. Съжалявам. Просто... ми се искаше да не се чувствам толкова дрогирана.

Бъз запали нова клечка, после още една, още една и двете момичета го последваха в тъмния тунел към входните врати на Къщата на ужасите.

* * *

Джоуи стоеше заедно с мъжа пред Къщата на ужасите и се опитваше да си спомни защо се бе уплашил от него при предишната им среща. Сега панаирджията изглеждаше толкова добросърдечен и се усмихваше тъй приятелски, че Джоуи неволно откликна и също се усмихна.

— Минавал ли си през моята Къща на ужасите, синко? — попита мъжът.

— Не. Обаче се возих на много други влакчета и люлки.

Беше избягвал Къщата на ужасите, защото изпитваше смътно безпокойство, макар че именно Конрад Стрейкър му бе дал безплатните билети.

— Моята къща на ужасите е най-интересната атракция на панаира — рече Конрад. — Искаш ли аз самият да те разведа из нея? Какво ще кажеш? Не обикновено возене, каквото получават всички посетители, а опознавателна обиколка със собственика. Мога да ти покажа всички скрити механизми, които малко хора някога са имали щастието да видят. Ще видиш как са направени чудовищата, как се задвижват, ръмжат и скърцат със зъби. Всичко. Абсолютно всичко. Ще ти покажа неща, които човек от нашето тесто би се радвал да научи.

— Наистина ли? — извика Джоуи.

— Разбира се — сърдечно рече панаирджията. — Както сигурно си забелязал, за тази вечер затворих Къщата на ужасите. Будката за билети също е затворена. Току-що изпратих последното вагонче — четирима хубави младежи.

— Едното момиче беше сестра ми — каза Джоуи.

— Тъй ли? Нека да позная. Едната приличаше на теб. Чернокосото момиче със зелените панталонки.

— Да, това е сестра ми. Тя не знае, че съм тук тази вечер. Искам да я почакам да излезе... за да ѝ се обадя. А може би и тя би искала да

направи опознавателна обиколка. Може ли да дойде с нас? Сигурен съм, че на Ейми много ще ѝ хареса.

* * *

Входните врати на Къщата на ужасите бяха конструирани така, че да се отварят навътре от хидравлични механизми. Нямаха брави, нито дръжки, нищо, с което да могат да бъдат отворени.

— Ако можех да хвана ръба — рече Бъз, — вероятно щях да успея поне малко да ги отворя. Но те са толкова здраво притиснати.

— И да можеше да си промушиш пръстите в междината, нямаше да има никакво значение — каза Ейми. — Бездруго нямаше да успееш да отвориш вратите. Бас ловя, че са също като автоматичната врата на гаража у дома. Докато са свързани с хидравличната система, не могат да се отворят ръчно.

— Да — съгласи се Бъз. — Права си. Трябваше да се сетя.

Ейми бе изненадана, че се държи тъй хладнокръвно. Беше изплашена и ѝ се гадеше — отчасти от мъка и отчасти от отвращение — когато си спомнеше какво се случи с Ричи. Но не бе загубила самообладание. Въпреки наркотика, който бе пушила, напълно се владееше. Всъщност дори съобразяваше по-бързо и разсъждаваше по-ясно от Бъз. Не се смяташе за силна личност; майка ѝ винаги казваше, че е слаба и лабилна. Сега твърдостта ѝ я изненада.

Лиз бе рухнала напълно. Плачеше непрестанно. Изглеждаше изтощена, с години по-възрастна. Скимтеше като малко кученце.

— Без паника — рече Бъз. — Все още разполагам с брадвата.

Ейми палеше една след друга кибритени клечки, докато Бъз удряше с брадвата — шест, осем, дванайсет удара.

Най-сетне спря задъхан.

— Безсмислено е. Проклетото острие е съвсем тъпо.

— Някой трябва да чуе цялото това блъскане — обади се Лиз.

— Съмнявам се — рече Ейми. — Спомнете си, че входът на Къщата на ужасите е доста навътре, поне на пет метра от будката за билети и централната алея, зад рампата, в края на входния пасаж. Никой минувач няма да чуе ударите на брадвата, не и сред цялата тази музика и кънтящият смях на клоуна.

— Но мъжът, който подканя посетителите, е там — рече Лиз. — Той ще чуе.

— За Бога, Лиз! — ядоса се Бъз. — Стегни се и си събери ума. Онзи мъж не е на наша страна. Той очевидно е един от организаторите на целия този капан. Та нали той ни подмами!

— Значи някакъв урод ще ни убие? — попита Лиз. — Това е безсмислено. Нелепо! Та онзи мъж дори не ни познава. Защо би избрал просто така някоя групичка деца и би ги хвърлил на... това същество?

— Не си ли слушала новините по телевизията? — попита Бъз. — Вече не е необходимо нещата да имат смисъл. Светът е пълен с откачени изроди.

— Но защо би го направил? — настоя Лиз.

— Може би просто за удоволствие — рече Ейми.

— Ще пищим — рече Лиз. — Ще пища до пръсване.

— Давай! — рече Бъз.

— Не — намеси се Ейми. — Това също е безсмислено. Музиката свири по-силно от обикновено, а и клоунът продължава да се смее. Никой няма да ни чуе — а дори да ни чуе, ще си помисли, че просто се забавляваме. Хората би трябвало да пицят в Къщата на ужасите.

— Тогава какво ще правим? — попита Лиз. — Не можем просто да чакаме онова нещо да се върне. Трябва да направим нещо, по дяволите!

— Ще обиколим механичните чудовища наоколо и ще потърсим някое друго оръжие като брадвата, нещо, с което да можем да се защитим — рече Бъз.

— Брадвата дори не е остра — раздразнено рече Лиз. — Каква полза имаме от нея?

— Достатъчно остра е, за да задържи настрана онова същество — рече Бъз и я хвана здраво. — Може да е твърде тъпа, за да разреже дърво, но със сигурност ще нанесе доста поражения върху лицето на онзи негодник.

— Само с ловджийска пушка можеш да задържиш този урод на разстояние — с треперещ глас рече Лиз.

Щом пламъкът наближи пръстите на Ейми, тя пусна клечката. Беше напълно изгоряла, когато докосна пода. В продължение на няколко секунди тримата останаха в тъмнина, в каквата Ейми никога през живота си не бе попадала. Тъмнината не просто криеше заплаха;

тя самата бе заплаха. Беше сякаш жива, зла, целенасочена тъмнина, която я обгръщаше все по-плътно от всички страни, докосвайки я с хладните си черни ръце.

Лиз тихичко изхленчи.

Ейми запали нова клечка и огряна от благодатната светлина на пламъка, рече:

— Бъз има право. Трябва да се въоръжим. Но това не е достатъчно. Дори ловджийската пушка може да се окаже недостатъчна. Този урод може да скочи от тавана или да изникне от пода толкова бързо, че да не ти остане време да дръпнеш спусъка. Трябва да потърсим друг изход.

— Няма изход — изплака Лиз. — Вратите, през които се излиза, ще бъдат като тези. Няма да могат да се отворят, нито да се разсекат. Хванати сме в капан.

— Сигурно има резервен пожарен изход — рече Ейми.

— Правилно! — обади се Бъз. — Някъде трябва да има пожарен изход. А може би и сервизен изход.

— Ще се въоръжим колкото можем — рече Ейми, — после ще потърсим изход.

— Искаш да влезеш по-навътре в това място? — недоверчиво попита Лиз. — Да не си откачила? То ще ни хване, ако влезем навътре.

— Със същата вероятност може да ни хване и тук при вратите — отвърна Ейми.

— Точно така — намеси се Бъз. — Да тръгваме.

— Не, не, не! — енергично заклати глава Лиз.

Пламъчето трепна.

Тъмнина.

Ейми запали нова клечка.

Лиз се бе свила съвсем ниско до здраво затворените врати, втренчила поглед в тавана, трепереща като лист.

Ейми хвана приятелката си за ръка и я дръпна да се изправи.

— Слушай, малката — рече й нежно, — двамата с Бъз не възнамеряваме да стоим тук, докато това същество се върне да ни търси. Така че трябва да тръгнеш с нас. Ако останеш тук сама, с теб е свършено. Искаш ли да останеш сама тук в тъмнината?

Лиз изтри сълзите си. Капчици влага все още блестяха на ресниците ѝ. Лицето ѝ беше мокро.

— Добре — примирено рече тя. — Ще дойда с вас. Но, по дяволите, няма да вървя отпред!

— Аз ще водя — увери я Бъз.

— Няма да вървя и последна — каза Лиз.

— Аз ще съм отзад — успокои я Ейми. — Ти ще бъдеш в пълна безопасност между двама ни, Лиз. Хайде, да тръгваме!

Бяха направили едва няколко предпазливи крачки, когато Лиз спря и рече:

— Господи, откъде е знаела?

— Кой откъде е знаел? И какво е знаел? — нетърпеливо попита Ейми.

— Откъде гадателката знаеше, че ще ни се случи нещо такова?

Объркани, тримата останаха безмълвни за момент. Клечката угасна и Ейми доста се забави, докато запали следващата. Ръцете ѝ трепереха. Въпросът на Лиз за гадателката няма отговор, но той събуди странно чувство у Ейми — тръпка, премина по гърба ѝ, обзе я усещането, че преживява нещо, което ѝ се е случило преди. Бе попадала в тази ситуация и друг път — затворена в тъмно помещение заедно със същия ужасен урод. За няколко секунди това усещане бе тъй силно и разтърсващо, толкова обсебващо, та тя си помисли, че ще припадне; после всичко отмина.

— Нима Мадам Зина наистина е виждала в бъдещето? — попита Лиз. — Това е невъзможно, нали? Прекалено странно е. Какво, по дяволите, става тук?

— Нямам представа — рече Ейми. — Но сега нямаме време да се тревожим за това. Всяко нещо по реда си. Трябва да намерим пожарния изход и да се измъкнем оттук.

Отвън клоунът се изсмя злокобно.

Ейми, Лиз и Бъз поеха към вътрешността на Къщата на ужасите.

* * *

В продължение на няколко минути, след като Джоуи предложи да отложат малко опознавателната обиколка, Конрад застана зад момчето и се втренчи в изхода, преструвайки се, че чака сестрата и приятелите ѝ да излязат от Къщата на ужасите.

— Защо се забавиха толкова? — попита Джоуи.

— О, това е най-дългото пътешествие на панаира — бързо отвърна Конрад и посочи плаката, където се рекламираше точно това предимство на Къщата на ужасите.

— Видях го — рече Джоуи. — Но не може да е чак толкова дълго.

— Дванайсет пълни минути.

— Забавиха се повече.

Конрад погледна часовника си и се намръщи.

— И защо никакви други вагончета не излизат? — попита Джоуи. — Няма ли вагончета и преди тях?

Конрад пристъпи към прохода за вагончетата до рампата на изхода и погледна по посока на релсите. Преструвайки се на изненадан, той рече:

— Централната верига не се движи.

— Какво означава това? — попита Джоуи и приближи до мъжа.

— Това означава, че проклетата машинария пак се е счупила — отвърна Конрад. — Случва се от време на време. Сестра ти и приятелите ѝ са заседнали вътре. Трябва да вляза и да проверя какво не е наред с оборудването. — Той се обърна и се насочи към задната част на Къщата на ужасите. Сетне спря и погледна назад, сякаш бе забравил за миг Джоуи. — Ела с мен, синко. Може да се наложи да ми помогнеш.

Момчето се поколеба.

— Хайде — настоя Конрад. — Да не караме сестра ти да чака в тъмнината.

Момчето го последва зад Къщата на ужасите.

Конрад отвори вратата, която водеше в стаичката под основния под на конструкцията. Влезе и запали осветлението.

Джоуи пристъпи след него.

— Уха! — възкликна момчето. — Не си представях, че ще има толкова много машини.

Конрад затвори и заключи вратата. Сетне се обърна към Джоуи, ухили се и рече:

— Ти лъжливо, малко лайно! Майка ти не се казва Лиона.

Ейми, Лиз и Бъз се намираха дълбоко във вътрешността на Къщата на ужасите, когато редица лампи светнаха точно над релсите. Тримата бяха отминали няколко остри завоя, нервно се бяха спуснали по два-три дълги тъмни пасажа и сега се изкачваха по стръмен наклон, покрай восъчни чучела на чудовища от различни научнофантастични филми. Лампите не разпръснаха напълно мрака. Дълбоки сенки лежаха наоколо. Но всяка светлина беше добре дошла, защото на Ейми ѝ бе останала една-единствена клечка.

— Какво стана? — разтревожено попита Лиз. Плашеше я всяка промяна в ситуацията, дори ако тази промяна означаваше светлина вместо мрак.

— Не зная — неспокойно отвърна Ейми.

— То светна лампите, за да ни намери по-лесно — каза Лиз. — Ето какво стана, и ти много добре го знаеш.

— Ако наистина е така — отбеляза Ейми, — ще му бъде доста по-трудно, ако се движим.

— Точно така — съгласи се Бъз. — Хайде, да не стоим тук. Да потърсим изход.

— Няма изход! — изплака Лиз. Но продължи да се изкачва заедно с тях.

Когато стигнаха върха, откриха голяма сцена от шест чудовища с човешки ръст, снабдени с огромни пипала и изцъклени очи. Извънземните, слизаха от летяща чиния — абсурдни форми, застинали в отражението на бледата светлина от лампите над релсите.

— Летящата чиния е доста голяма — отбеляза Бъз. — И тримата можем да се скрием вътре.

— Със сигурност ще проверят там — възрази Ейми. — Не можем да стоим на едно място, нито можем да се скрием. Трябва да се опитаме да се измъкнем.

Тъкмо замълча и централната верига между релсите се задвижи.

Тримата стреснато подскочиха.

Приближаващото вагонче шумно трополеше по релсите — *трака-трак, трака-трак...* — силен, насечен звук, който се чуваше

въпреки музиката и звучащия на запис кух смях на клоуна. Тракането се усилваше с всяка изминала секунда.

— То идва за нас — извика Лиз. — О, Господи, Господи, този урод идва да ни хване!

Тъпият ръждясал нож, който Ейми бе взела от един от чудовищата-манекени сега изглеждаше смешно оръжие.

Трака-трак, трака-трак...

— Бързо! — рече Бъз. — Да се дръпнем от релсите.

Тримата се покатериха на широката платформа, откъдето шестте извънземни чудовища слизаха от летящата чиния.

Трака-трак, трака-трак...

— Вие двете идете до космическия кораб — нареди Бъз. — Застанете така, че да се виждате. Опитайте се да привлечете вниманието му.

— Какво смяташ да правиш? — попита Ейми.

Бъз се ухили. Беше пресилена, ужасена, напълно лишена от веселие усмивка. Опитваше се да запази образа си на мъжага. Посочи огромния камък от папиемаше и рече:

— Ще застана тук до този камък. Когато вагончето се изкачи дотук... когато мръсникът вътре ви види, ще го съсека, преди да е успял да изскочи на релсите.

— Може и да стане — рече Ейми.

— Ще стане — увери я Бъз. — Ще го разреже на две.

Трака-трак, трака-трак...

Вагонът се появи иззад близкия ъгъл и пое по наклона към тях.

Лиз се опита да избяга и да се скрие.

Ейми я сграбчи за китката и я издърпа до летящата чиния, където пътуващият във вагона щеше да ги забележи веднага щом достигнеше върха.

Бъз застана зад камъка. Беше напълно видим за Лиз и Ейми, но изцяло скрит от приближаващото се вагонче. Бе хванал брадвата с две ръце.

Трака-трак... Трака-трак... Трака... Трак...

Вагонът забави ход, щом наклонът се увеличи.

Бъз вдигна брадвата над главата си.

Ейми зърна предната част на ярко боядисаното возило.

— Господи! Пусни ме, пусни ме, Ейми! — изкрещя Лиз.

Ейми стисна още по-силно китката ѝ.

Вече се виждаха и първите две седалки. Изглеждаха празни.

Трака... Трак... Трака...

Вървеше съвсем бавно.

Едва се движеше.

Най-сетне се появиха и задните седалки.

Ейми присви очи. Ако светлината беше малко по-мъждива, Ейми нямаше да успее да види нещото на задните седалки на вагончето. Но тя го видя. Просто купчина. Безформена сянка. Съществото се бе свило на пода на вагончето, опитвайки се да ги измами.

Бъз също го видя. С яростен вик, като при карате-двубой, той изскочи иззад камъка и стовари брадвата под нивото на краката си във вагона. Силният удар я изби от ръцете му.

Нещото не помръдна, а вагончето спря напълно.

— Убих го! — изкрещя Бъз.

Лиз и Ейми се втурнаха към него.

Бъз коленичи, протегна се към вагончето и отново хвана дръжката на брадвата. Дръпна и нещото в което бе потънало острието, се вдигна заедно с нея.

Глава.

Не главата на уroda.

Уродът не е бил на задната седалка.

Тъпото острие на брадвата се бе забило дълбоко в черепа на Ричи. От пукнатината в костта изтичаше мозък и се плъзгаше по окървавеното му лице.

Лиз изпищя.

Бъз изпусна брадвата и се извърна от возилото. Повърна върху камъка от папиемаше.

Ейми бе толкова потресена, че пусна ръката на Лиз.

— Глупак такъв! — разкрещя се Лиз. — Ти го уби! Ти уби Ричи! — И Лиз, и Ейми се бяха въоръжили с тъпи ръждясали ножове, които бяха взели от експонатите в Къщата на ужасите. Лиз замахна с ножа, сякаш възнамеряваше да нападне Бъз. — Тъпанар такъв! Ти уби Ричи!

— Не — рече Ейми. — Не, Лиз. Миличка, чуй ме! Бъз не го е убил. Ричи е бил вече мъртъв. Във вагончето беше просто трупът му.

Лиз ридаеше, обзета от ужас. Заради наркотиците, които бе вземала цяла вечер, страхът ѝ бе многократно по-силен. Тя се извърна

и побягна, преди Ейми да успее да я хване. Прекоси експоната с летящата чиния, мина между две извънземни и леко закачи гумените им пипала, които потрепнаха във въздуха. Обезумялото момиче изчезна в сенките зад камъните от папиемаше.

— Лиз, по дяволите! — извика Ейми.

Звукът от стъпките на Лиз заглъхна бързо. Тя бе изчезнала в дебрите на Къщата на ужасите.

Ейми се обърна към Бъз.

Той бе коленичил. Тъкмо бе престанал да повръща. Вонята беше непоносима. Бъз избърса уста с опакото на ръката си.

— Добре ли си? — попита Ейми.

— Боже мой, това беше Ричи — прошепна той.

— Беше вече мъртъв.

— Но това беше Ричи!

— Само не припадай.

— Аз... няма да припадна.

— Добре ли си?

— Предполагам... да.

— Стегни се.

— Добре съм.

— Трябва да запазим хладнокръвие, ако искаме да оцелеем.

— Но това е лудост — рече Бъз.

— Лудост е — съгласи се Ейми. — Но всичко се случва наистина.

— Заключени сме в Къщата на ужасите заедно с... с чудовище.

— Трябва да се справим — търпеливо изрече тя.

Бъз кимна, опитвайки се възвърне самоувереността си на мъжага.

— Да. Ще се справим. Можем да се справим. Не ме е страх от никакъв урод.

В мига, в който Бъз замълча, на челото му се появи кърваво цвете. В първия миг Ейми не разбра, че това е кръв. Изглеждаше черно като петно от мастило. Но после слабата светлина го огря под различен ъгъл и Ейми видя, че е червено.

Миг след като се появи кръвта, се чу звук, който отекна в подобното на пещера помещение. Беше малко по-силен от тракането на движещото се вагонче — *пук!*

Бъз отвори уста.

След по-малко от секунда, преди Ейми да разбере какво всъщност става, дясното око на Бъз експлодира в струя кръв, парченца кожа и кости, а тъмната празна орбита заприлича на застинала в крясък уста.

И отново: *пук!*

Кръв и парчета плът изпръскаха отпред зелената фланелка на Ейми.

Тя рязко се извърна.

Мъжът, който ги бе пуснал в Къщата на ужасите, стоеше само на три метра. Бе насочил към Бъз малък пистолет; оръжието приличаше на играчка.

Ейми чу как зад нея Бъз простена, нададе странен гърлен звук и се стовари върху камъка, където бе повръщал.

Не е възможно това да се случва, помисли си Ейми.

Но знаеше, че всичко това наистина се случва. Сигурна бе, че тази нощ е била подготвяна от дълго, дълго време; тази нощ ѝ е била предопределена, още преди да се роди.

Мъжът ѝ се усмихна.

— Кой сте вие? — попита тя.

— Новият Йосиф.

— Какво?

— Аз съм бащата на новия Бог. — Усмивката му напомняше озъбване на акула.

Ейми притисна с ръка ръждясалия нож отстрани до крака си, надявайки се, че мъжът няма да го види и тя по някакъв начин ще успее де се приближи към него и да го нападне.

— Кажи здрасти на малкото си братче — рече панаирджията. В едната си ръка държеше въже. Дръпна го и Джоуи излезе от тъмнината. Бе завързан като куче.

— О, Господи... — промълви Ейми. — Господи, помогни ни!

— Той не може да ти помогне — рече мъжът. — Господ е слаб. Сатаната е силен. Господ не може да ти помогне този път, кучко!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лиз се сблъска с някого в тъмнината. Беше едър. Момичето изпищя, преди да осъзнае, че това не е уродът. Беше се натъкнала на някое от безбройните механични чудовища, всички безмълвни и неподвижни.

Лиз се потеше, трепереше, беше замаяна. Продължи да се блъска в разни предмети в мрака и всеки път сърцето ѝ почти спираше. Знаеше, че трябва или да седне, докато се успокои, или да се върне до прохода при вагоните, където беше осветено, но бе прекалено уплашена, за да направи каквото трябва.

Продължи несигурно напред, протегнала ръце, стиснала ножа; запушваше уста, щом си спомнеше за Ричи, потискайки нуждата да повърне; главата ѝ се въртеше от силните преживявания и наркотика; просто опитваше да се спаси; задъхваше се, хлипаше, осъзнавайки, че всички звуци, които издава, могат да се окажат фатални за нея, но беше неспособна да замълчи; просто опитваше да се спаси както може; надяваше се да има късмет и да намери изход, разчитайки на факта, че винаги е била момиче с късмет; искаше ѝ се (пълна лудост!) да имаше време да спре и изпуши още една цигара с марихуана; точно тогава се спъна в нещо и падна тежко върху дъсчения под; протегна се назад да освободи крака си и откри метална халка на пода, огромна халка, в която бе напъхала обувката си; изруга от болка заради навехнатия глезен, сетне изведнъж забеляза тънка ивица светлина, която се процеждаше от пода, светлина от помещението отдолу и осъзна, че халката е дръжка на капак.

Изход!

Лиз се изсмя нервно и освободи крака си от халката. Коленичи пред капака и я хвана. Капакът беше деформиран; не можеше да се отвори. Тя изпъшка, дръпна с всички сили и накрая капакът поддаде.

Светлина изпълни Къщата на ужасите.

Огромен отвратителен урод стоеше на стълбата точно под капака. Той протегна ръка, бърз като нападаща змия, сграбчи Лиз за

дългата руса коса и, без да се трогне от писъците ѝ, я издърпа през отвора в подземието на Къщата на ужасите.

* * *

— Пуснете брат ми! — изрече Ейми.

— За нищо на света — отвърна мъжът.

Ръцете на Джоуи бяха извити и стегнати зад гърба му. Въжето, с което бе вързан като куче около врата, бе протрило кожата му. Момчето плачеше.

Ейми се взря в яркосините, нечовешки очи на панаирджията и за първи път през живота си осъзна с пълна увереност, че тя не е лош човек, както винаги бе ѝ втълпявала майка ѝ. Това беше злото. Този мъж беше злото. Този маниак. И отвратителният урод, който бе убил Ричи. Това беше квинтесенцията на злото и бе съвсем различно от нея, както самата тя бе различна от... Лиз.

И въпреки че двамата с Джоуи бяха близо до смъртта, в този момент Ейми почувства да я залива ярка блестяща вълна на самоувереност, изпълни се с добри чувства към себе си, каквито никога досега не бе изпитвала. И тази вълна отми тъмните, объркани и горчиви чувства, които я преследваха толкова отдавна.

И отново я прониза чувството, че изживява нещо, което се е случило в миналото. Имаше странното усещане, че тази ситуация се е случвала и преди, може би не до най-малката подробност, но в същината си. И долови също така, че по някакъв начин е свързана с този мъж, по доста по-необикновен начин, отколкото ѝ се струваше. Ужасно чувство за предопределеност се стовари като плащ върху раменете ѝ, увереност, че е била родена и е живяла само за да дойде тук на това място точно в този момент. Беше зловещо чувство, но този път тя го приветства.

Действай, бъди смела, изрече глас вътре в нея.

Хванала здраво ръждясалия нож, надявайки се, че мъжът не го е забелязал, тя приближи към Джоуи.

— Миличък, добре ли си? Нарани ли те той? Не плачи. Не се страхувай. — Тя съсредоточи цялото си внимание върху Джоуи, така че мъжът да не предугади, че ще го нападне. И когато се наведе към

Джоуи, Ейми внезапно смени посоката, извърна се, хвърли се към панаирджията и заби ръждясалия нож в гърлото му.

Изпълнените му с омраза очи се изцъклиха.

Той рефлексивно натисна спусъка и стреля.

Ейми усети как въздушната струя от куршума леко одраска бузата ѝ, но не се уплаши. Чувстваше се защитена.

Мъжът се задави, изпусна пистолета ѝ се хвана за гърлото. Стовари се тежко на пода и не помръдна. Беше мъртъв.

* * *

Лиз пълзеше назад като красив паяк по пода на мазето на Къщата на ужасите, докато опря гръб на леко вибрираща метална каса на огромна машина. Сви се там. Сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне от гърдите.

Уродът я наблюдаваше. След като я бе издърпал през отвора, бе я захвърлил настрани. Не бе загубил интерес към нея. Просто искаше да види какво ще направи тя. Играеше си с нея, предлагайки ѝ илюзорен шанс да избяга — старата игра на котка и мишка.

Когато се отдалечи на пет метра от урода, Лиз се изправи. Краката ѝ се огъваха. Трябваше да се подпре на вибриращата машина, за да не падне.

Съществото стоеше наполовина в сянка, наполовина под жълтата светлина, зелените му очи светеха. Беше толкова високо, та се налагаше да стои леко приведено, за да не удари главата си в ниския таван.

Лиз се огледа за спасителен изход. Нямаше. Долното ниво на Къщата на ужасите представляваше лабиринт от машини; ако се опиташе да побегне, нямаше да стигне далече, преди уродът да я докопа.

Съществото пристъпи към нея.

— Не! — изрече Лиз.

То направи още една крачка.

— *Не! Спри!*

Уродът приближи още, докато помежду им останаха приблизително два метра, тогава спря, източи врат и се взря в нея като

че ли с любопитство.

— Моля те! — рече Лиз. — Моля те, пусни ме. Моля те...

Никога не бе очаквала, че ще се моли за нещо на когото и да било. Гордееше със силата и непреклонността си. Но сега молеше за живота си и осъзна, че е много лесно да пълзиш, когато залогът е толкова голям.

Уродът започна да души към нея, както куче би душило непозната кучка. Широките му ноздри потръпнаха, когато изсумтя с нарастващо въодушевление.

— Мирише хубаво — рече уродът:

Лиз бе изумена, че то може да говори.

— Мирише жена — добави съществото.

Искрица надежда проблесна в Лиз.

— Хубавица... — продължи нещото. — Искане хубавица.

Господи, помисли си Лиз. Напуши я смях. За това ли ставало въпрос? За секс? Това ли е спасителният изход за мен? Защо не? По дяволите, да! Досега винаги се е стигало дотам. Това винаги е било моят спасителен изход.

Уродът задуши по-наблизо, вдигна огромната си лапа със заострени нокти. Нежно докосна лицето на Лиз.

Тя се опита да потисне тръпката на отвращение.

— Ти... ти ме харесваш, нали? — попита момичето.

— Хубава — рече той, ухили се и показа кривите си, остри, жълти зъби.

— Искаш ли ме?

— Много!

— Бих могла да бъда добра с теб — с треперещ глас промълви тя, опитвайки да влезе в ролята си на съблазнителка, момиче за забавления — образа, който си бе създавала и доусъвършенствала, докато той се бе превърнал във втора нейна природа.

Лапата на съществото се плъзна надолу от лицето към гърдите ѝ.

— Само не ме наранявай и ще се спогодим — несигурно рече Лиз.

Съществото облиза черните си устни; езикът му бе блед и петнист. Заби лапата си във фланелката на Лиз и раздра тънката материя. Острият като бръснач нокът направи дълга повърхностна драскотина върху дясната ѝ гърда.

— Чакай! — сви се Лиз. — Чакай малко. — Отново я обзе паника.

Уродът я блъсна към бръмчащата машина.

Лиз се сгърчи и се опита да отблъсне съществото. Беше като излято от стомана. Беше напълно безсилна срещу него.

Нещото изглеждаше много по-развълнувано от струйката кръв, отколкото от голотата на момичето. Разкъса късите ѝ панталони.

Лиз изпищя.

Уродът я зашлеви, като едва не я просна в безсъзнание с този единствен удар, сетне я притисна с глава към пода.

Минута по-късно, когато тя усети, че съществото разтваря краката ѝ и прониква в нея, почувства как ноктите му се впиват отстрани в плътта ѝ. Щом студеният плътен мрак я обгърна, тя разбра, че сексът наистина е бил отговорът, както винаги; но този път последният отговор.

* * *

На Ейми ѝ се стори, че чува Лиз да пищи. Беше далечен звук, кратък вик на болка и страх. После нищо, освен обичайните шумове на Къщата на ужасите.

За момент Ейми продължи да се ослушва, но щом не чу нищо, освен злоещата музика и смеха на клоуна, отново се обърна към Джоуи. Той стоеше отляво до трупа на мъжа, опитвайки се да не гледа към него. Макар по лицето му да се стичаха сълзи и долната му устничка да трепереше, той се стараше да бъде смел заради сестра си. Ейми знаеше, че нейното мнение е по-важно за него от мнението на всеки друг. Осъзна, че дори сега, при тези обстоятелства, той е загрижен да не се изложи пред нея. Не хлипаше. Не беше изпаднал в паника. Нямаше да рухне. Дори направи опит да изглежда хладнокръвен; плю на ожулените си от въжето китки и бавно разнесе слюнката по червените белези, успокоявайки раздразнената кожа.

— Джоуи?

Той вдигна поглед към нея.

— Ела, миличък. Трябва да се измъкнем оттук.

— Добре — отвърна момчето, гласът му пресекваше между сричките. — Как? Къде е вратата?

— Не зная. Но ще я намерим.

Чувството, че е наблюдавана и закриляна, не я бе напуснало и това ѝ вдъхваше кураж.

Джоуи я хвана за лявата ръка.

Стиснала пистолета на панаирджията в дясната, Ейми поведе момчето през мрачната Къща на ужасите, покрай механичните чудовища от Марс, восъчните зомбита, дървените лъвове и гумените морски зверове. Най-сетне видя сноп светлина да струи откъм пода, отзад в тъмнината от лявата страна на релсите, където работните лампи не можеха да разпръснат мрака. Надявайки се, че светлината представлява спасителен изход, тя поведе Джоуи зад купчина камъни от папиемаше, където откри капак на пода.

— Това изход ли е? — попита Джоуи.

— Може би.

Тя коленичи, наведе се напред и погледна в мъждиво осветеното мазе на Къщата на ужасите. Помещението беше изпълнено с бръмчащи мотори, тракащи машини, с гигантски макари и скрипци, с лостове, дълги ремъци и задвижващи вериги... И със сенки. Ейми се поколеба. Но сетне окуражаващият вътрешен глас я подтикна да не се предава и тя осъзна, че иска от нея да слезе в долното помещение; нямаше накъде другаде да върви.

Тя изпрати Джоуи пред себе си по стълбата, като го прикриваше с пистолета. Когато той стигна долу, тя го бързо го последва. Много бързо, защото не бе сигурна, че брат ѝ е закрилян от невидимата сила, както се чувстваше тя. Може би Джоуи беше уязвим.

— Това е мазето — промълви той.

— Да. Но не сме под земята. Мазето всъщност е първият етаж, затова е почти сигурно, че трябва да има изход.

Тя отново хвана ръката му и двамата поеха по прохода между редиците машини, завиха зад един ъгъл, сетне намериха друг проход... и видяха Лиз. Момичето беше на пода, проснато по гръб, очите ѝ бяха широко отворени и невиждащи, коремът ѝ бе разпорен, бе облечена единствено в кръв.

— Не гледай — извика Ейми, опитвайки се да закрие от него ужасната гледка. Стомахът ѝ се преобърна.

— Видях — промълви той жално. — *Видях.*

Ейми чу гърлено ръмжене. Вдигна поглед от обляното в сълзи лице на Джоуи.

Отвратителният урод беше се появил в прохода зад тях. Бе леко приведен, за да не удари огромната си безформена глава в тавана. Зелени пламъци трепкаха в очите му. Слюнка се стичаше от устните му и капеше по твърдата четина около устата му.

Ейми не се изненада от срещата със съществото. Дълбоко в сърцето си знаеше, че сблъсъкът е неизбежен. Изживяваше събитията така, сякаш ги бе репетирала хиляди пъти.

— Кучка. Хубава кучка. — Гласът му бе плътен. Идваше от разтворената черна паст.

Като в сън, в забавен каданс, Ейми издърпа Джоуи зад себе си.

Уродът започна да души.

— Женска топлина... Мирише хубаво.

Ейми не отстъпи. Стиснала пистолета в отпусната си ръка, леко скрита зад гърба ѝ, надявайки се, че уродът няма да го види, тя пристъпи към съществото.

— Иска — каза то. — Иска хубавица.

Тя направи още една крачка, сетне трета.

Уродът като че ли се изненада от смелостта ѝ. Източи врат и настоятелно се вгледа в нея.

Тя направи четвърта крачка.

Съществото заплашително вдигна лапа. Ноктите проблеснаха.

Ейми направи още две крачки, докато застана на една ръка разстояние от урода. С едно-единствено бързо и премерено движение вдигна пистолета, протегна го напред и стреля в гърдите на чудовището — веднъж, два пъти, три пъти.

Уродът залитна назад и се стовари върху машината, дръпвайки няколко лоста с разперените си ръце. Колела, скрипци и макари започнаха да се въртят из цялото мазе; ремъците изсвистяха и задвижващите вериги защракаха от един метален цилиндър на друг.

Но уродът не падна. И трите рани на гърдите му кървяха, но той все още се държеше на крака. Отблъсна се от машината и тръгна към Ейми.

Джоуи изпищя.

Ейми чувстваше как сърцето ѝ бясно блъска в гърдите. Тя вдигна пистолета, но не стреля. Уродът почти я достигна, залиташе, погледът му беше размътен, кръв се стичаше от устата му. Замахна с лапа към Ейми в опит да раздере лицето ѝ, но се размина на сантиметри. Найсетне, когато бе напълно сигурна, че куршумът няма да отиде напразно, Ейми изстреля нова серия в лицето на чудовището.

Уродът отново залитна назад. Този път падна тежко върху дебелата главна задвижваща верига, която насочваше вагоните над главите им. Острозъбата верига се впи в дрехите му, дръпна го рязко и мощно го повлече надолу по прохода далече от Ейми и Джоуи. Съществото риташе, пищеше, но не можеше да се освободи. Крачолите на панталоните му се скъсаха, докато се плъзгаше по пода, а сетне по същия начин и кожата му. За момент лявата му ръка се заклеши там, където веригата минаваше между два стоманени цилиндъра; за секунда-две механизмът заяде, но после мощните мотори отново задвижиха веригата; ръката на урода премина през огромното зъбно колело, няколко пръста липсваха. После звярът бе повлечен отново към Ейми и Джоуи. Той вече не се бореше с веригата; нямаше сили, за да се съпротивлява; сега виеше в агония, разтърсваха го спазми, умираше. Въпреки това, докато минаваше покрай децата, той посегна към глезена на Ейми, Не го достигна, но успя да забие ноктите си в крачолата на Джоуи. Момчето изпищя и започна да се плъзга след него, но Ейми реагира бързо; сграбчи момчето и го задържа. За момент веригата отново застина и ужасното същество спря да се движи; между двамата с Ейми започна безумна борба за момчето, дърпайки го всеки в своята посока, сетне един от ноктите на звяра се отчупи и панталонът на Джоуи се скъса, веригата поднови движението си и отнесе урода. Подхвърляше го и го блъскаше като парцалена кукла, докато накрая го прикова към огромното главно зъбно колело, където огромните зъбци почти прерязаха врата му, преди да застинат.

Чудовището остана неподвижно, безжизнено.

Ейми свали пистолета.

Джоуи се взираше в нея шокиран с широко разтворени очи.

— Вече няма от какво да се страхуваш — рече тя.

Момчето се хвърли в прегръдките ѝ и тя го притисна към себе си.

Обхваната от невероятна радост, въпреки кръвта и ужаса около нея, завладяна от екзалтиращото усещане, че е жива, Ейми осъзна, че

панаирджията бе сгрешил, когато каза, че Господ не би могъл да помогне. Господ ѝ бе помогнал — Господ или някаква всемирна сила. Той беше с нея и сега. Тя Го чувстваше до себе си. Но Той съвсем не беше такъв, какъвто Го описваше майка ѝ. Той не бе отмъстителен Бог с милион забрани и жестоки наказания. Той беше просто... доброта и нежност, и любов. Той беше любящ.

И когато този особен момент премина, аурата на неговото присъствие избледня и Ейми си пое дълбоко въздух.

Вдигна Джоуи и го изнесе от Къщата на ужасите.

ПОСЛЕСЛОВ

През 1980 година, когато романите ми все още не бяха започнали да се появяват в класациите за бестселъри, издателството Джоув Букс ме помоли да напиша новелизация по сценария на Лари Блок (не Лорънс Блок, който пише прекрасните детективски романи за Матю Скъдър, както и други интересни криминални загадки; друг Лари Блок, специалист по филмови сценарии), заснет от Тоби Хупър, млад режисьор, станал известен с нискобюджетния филм на ужасите „Голямото тексаско клане“. Винаги съм смятал, че превръщането на сценарий в истински роман е интересна и трудна работа, така че бях изкушен от предизвикателството. Честно казано, бях изкушен и от финансовите условия, които бяха по-щедри, отколкото получавах за собствените си романи. Когато сключих договор за написването на „Панаирът“, инфлацията беше 18%, а лихвеният процент превишаваше 20% и тоталният икономически срыв изглеждаше близък. Не получавах „фъстъци“ за моите собствени романи, както се бе случвало години наред, бях стигнал в компенсациите до „кашу“; както и да е, във връзка с икономическата ситуация, предложението за „Панаирът“ беше твърде добро, за да представлява неустойимо изкушение. Да, понякога писателите наистина трябва да държат на парите — също както и на изкуството. Така е, ако искат да имат обувки, нещо за ядене от време на време и да разполагат с нещо повече от пазарска количка, където да прибират вещите си. О, познавам някои писатели, за които подобни доводи са достойни за презрение. Но, разбира се, всеки от тях разполага с банкова сметка, богати родители, още по-богати баба и дядо или работещ съпруг с добра заплата, на когото да разчитат. Единствено когато разполага с достатъчно пари, един човек на изкуството може да си позволи да не се интересува от тях. Винаги съм смятал, че когато един писател е принуден да се съобразява с финансовото си състояние през първите две десетилетия от професионалната си кариера, това се отразява доста благотворно върху творчеството му; поставя го много по-близо до средния гражданин и

неговите проблеми, придава достоверност на творбата му и я прави по-продаваема.

И тъй, приех предложението да напиша „Панаирът“. Като сценарий ръкописът беше добър, но предоставяше само 10-20% материал за романа. Това не беше необичайно, филмите са доста по-повърхностни в сравнение с книгите; сенки на истории в сравнение с истинските истории. Трябваше да изградя образите на героите, да създам миналото на всеки един от тях и да разработя сюжет, който да доведе до събитията, развиващи се на панаира в последните глави — всъщност за филма това бяха най-съществените сцени. Не използвах сценария, докато не написах четири-пети от книгата.

Реализирането на проекта беше много забавно, защото отдавна проявявах сериозен интерес към панаирите и бях натрупал доста материал за тях. Като нещастно дете в безнадеждно разбито семейство, което живееше точно срещу поляната, където всяка година през август провинциалният панаир разпъваше шатрите си, аз често мечтаех да замина с него, за да избягам от бедността, страха и насилието във всекидневния ми живот. Годици след като написах „Панаирът“, използвах доста по-пълно натрупаните впечатления за този вид зрелище в „Очите на здрача“ (Twilight Eyes). Но написването на „Панаирът“ ми донесе частично удовлетворение, защото бях сигурен, че онова, което знам за панаира и което вложих в романа си е не само точно, но и ново за читателите. Тъй като това е американска субкултура, която малцина писатели познават и са пресъздали в творбите си.

Когато „Панаирът“ бе публикуван за първи път от Джоув Букс, собственост на Бъркли Пъблишинг Груп, която е част от Пътнам Пъблишинг Груп, която пък е собственост на Ем Си Ей — медиен гигант, който притежава и Юнивърсъл Студиос (в края на двайсети век животът е много по-сложен, отколкото е в панаира!) — книгата трябваше да се появи по книжарниците едновременно с пускането на филма по екраните. Обаче поради забавяне на снимките, книгата се появи на пазара три месеца преди филма. Изненадващо „Панаирът“ бързо претърпя осем издания, достигна милионен тираж и влезе в класациите за бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. Това бе задоволителен успех за книга с меки корици (да, така е, книгата нямаше издание с

твърди корици, с което да пожъне слава), която се продаваше безотказно до премиерата на филма.

Трябва да знаете, че обикновено филмът продава книгата. Ако книгата се продава добре преди да е направен филмът, то тя се продава изключително добре, когато има филм, който да ѝ даде тласък. С „Панаирът“ не стана така. С излизането на филма продажбите на книгата замряха.

Загадка?

Не съвсем.

Да кажем, че господин Хупър не си бе дал сметка дали студиото може да реализира потенциалните възможности на материала, както се бе надявал господин Блок. Вместо да послужи като реклама на книгата, филмът действа като проклятие. Месеци по-късно „Панаирът“ изчезна от рафтовете на книжарниците, за да не се появи никога вече.

Е, почти никога.

Бях написал книгата под псевдонима Оуен Уест, защото Джоув Букс искаха да лансират ново име (или нова поредица) в книгите на ужасите и да използват тласъка от филма, за да продадат с голям успех „първата“ книга на автора. Втората книга на Уест беше „Маската“ (The Mask) и макар че продажбите вървяха добре, успехът на първата книга беше повече в полза на автора, отколкото провалът на филма — в ущърб на репутацията му. По времето, когато завърших третата книга на Уест — „Капанът“ (The Pit), романите, които излизаха под мое име бяха започнали да се продават по-успешно от произведенията на Уест и ми се видя разумно да слея неговата самоличност с моята. „Капанът“ беше преименуван на „Пропастта на мрака“ (Darkfall) за мое най-голямо облекчение, тъй като можех да си представя как злобните критици с огромно удоволствие ще прибавят само една буква към оригиналното заглавие^[1] и книгата бе публикувана под мое име.

Сега казвам на хората, че Уест е загинал трагично в Бирма, стъпкан от голям бивол, докато правел проучвания за романа си, в която главно действащо лице е голяма праисторическа птица, с работно заглавие „Куакзила“ (Quackzilla).

Впоследствие „Маската“ бе преиздадена под мое име и се продаде доста по-добре, отколкото под името на бедния и без късмет, смачкан от бивол Уест.

И ето че „Панаирът“ най-сетне също излезе под мое име благодарение на усилията на хората в Ем Си Ей Пъблишинг; Бъркли Букс и любезното съдействие на Лари Блок. „Панаирът“ не е от класата на „Пазители“ (Watchers), „Убежище“ (Hideaway) и няколко от най-добрите ми произведения, но е също толкова хубава, колкото са други, и по-хубава от трети. Аз я харесвам. Написал съм книги, които никога няма да позволя да бъдат издадени отново. Не би трябвало читателите да плащат за книги, които авторът е написал, докато все още се е учел само за да видят колко лошо е можел да затъне, преди да открие своя стил. Смятам, че „Панаирът“ е нещо много по-добро. Тя е интересна. Съдържа послание. Обстановката е автентична. И не на последно място е доста страховита, макар че го казвам аз. Надявам се да ви е харесала.

И минута мълчание, моля, за покойния господин Уест, чийто останки продължават да гният на онова поле в Бирма, където стадото биволи — и филмовият вариант на „Панаирът“ — закопаха твърде тленната му плът дълбоко в мазната черна кал.

Дийн Кунц

---

[1] *The Pits* означава неприятно, изключително досадно и потискащо място или човек. — Б.пр. ↑

Издание:

Дийн Кунц. Панаирът

Превод: Ирина Димитрова

Редактор: Саша Попова

Коректор: Ваня Кирова

Художник на корицата: Петър Станимиров

Съставителство и оформление на поредицата: Петър Станимиров

Компютърен дизайн: МОНИ

Компютърна обработка: МЕГА

Печат: Полиграфически комбинат „Д. Благоев“ — София

ИК „МЕГА“, 1996 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.